

naša luč

1974

7

LAŠKO

leži v ozki dolnji dolini Savinje, ki predira posavsko hribovje med Celjem in Zidanim mostom. Nad njim se dviga stožčasti Hum. Zanimivosti mesta so toplice in zdravilišče, starinske meščanske hiše, grad

SEMIČ

je razložena vas v prisojnem bregu severozahodne Bele krajine in je središče belokranjskega vinogradništva.

ŠT. JERNEJ

trdna ravninska vas med Krko

hmeljstva. Zanimiv je lepo zaključeni cestni trg, двореc obrambnega načelnika Frenga, obrambni stolp nekdanjega tabora pri cerkvi in umetniške slike v cerkvi.

BLED

je letoviško mesto ob Blejskem jezeru, eden najslikovitejših in najlepših delov slovenske zemlje, ki ga je Prešeren imenoval podoba raja. Zanimiv je otok v zahodni polovici jezera, na njem stopnišče z 99 stopnicami, cerkev z „zvonom želja“, izkopanine ilirskega naselja in staroslovenskega grobišča, muzejska zbirka nabožne umetnosti v cerkvi in v bivši proštiji. Lep je tudi Blejski grad na hribu, ki se z navpično pečino vzdiguje iznad jezera: ogledati si je vredno v njem baročne freske v kapeli in muzejske zbirke, pod gradom pa staroslovensko grobišče.

CERKLJE NA GORENJSKEM

je večja vas na Kranjskem polju v podnožju Kravca, središče kmečke okolice. V kraju stoji spomenik Davorinu Jenku, rojaku iz sosednjih Dvorij, skladatelju himne *Naprej, zastava Slave*. Od tod je dohod k postaji žičnice na Kravvec, v nasprotni smeri pa na letališče Brnik.

ČRNI VRH

je vas na planoti južno od Idrije, mirno letovišče in smučarsko središče.

GROSUPLJE

je velika vas ob razcepu dolenske in kočevske železnice na robu kotline. Zanimive so mogočne hiše starih voznških gostiln in novi del vasi proti avtocesti ter nova cerkev.

abeceda slovenije

in razvalina Stari grad pod Humom, stara cerkev in zdraviliški park.

POLHOV GRADEC

je središče Polhograjskega hribovja, skrajnega jugovzhodnega predgorja Julijskih Alp. Znamenita je njegova slikovita lega pod Kalvarijo, graščina ob cesti v Črni vrh, park, na stari lipi miza in klopi, v bregu pod Polhograjsko goro obelisk, glavni oltar v župni cerkvi, za cerkvijo starinske hiše.

RADENCI

stoje na Murškem polju, znani so po zdravilišču Slatina Radenci. Letno načrpajo nekaj desetlin milijonov litrov slatine. Po svetu jo pošiljajo v steklenicah s sliko 3 src.

in vnožjem Gorjancev, je znan po konjereji in reji pujskov ter po lončarstvu, ki izdeluje rdeče glinaste posode, med drugimi tudi vrče v obliki petelina — „šentjernejski petelin“. Znamenite so konjske dirke v Št. Jerneju. V bližnji samotni dolini leži kartuzijanski samostan Pleterje, ki ga je ustanovil Herman Celjski.

TURNIŠČE

je velika prekmurska vas sredi Dólskega, ki je imela nekdanj mestne pravice. Zanimiva je stara romanska, gotsko predelana cerkev s freskami.

VRHNIKA

je mesto na jugozahodnem kraju Barja, pod severnim robom kraških planot in ob začetku Ljubljanič. Zaradi svoje lege je že od davnih časov pomembna prometna postojanka. Zanimivo je raztegnjeno mesto, ki še sedaj kaže nekdanja tri naselja: pristanišče ob Ljubljanič, tovarniške in vozniške postojanke ob stari cesti pod začetkom klancev in obrtno ter cerkveno središče na Hribu. Oglela vreden je Cankarjev spomenik in spominski muzej v njegovi rojstni hiši Na klancu, pa tudi cerkev sv. Trojice na bližnjem griču.

ŽALEC

je nekdanji trg v Savinjski dolini in središče savinjskega

*Slika na naslovni strani:
Cerkvica sv. Ane v Trenti.*

Komu zvani?

V nepopisno zadovoljstvo ne samo neposredno prizadetih, marveč vsega civiliziranega in naprednega sveta sta se v zadnjem času sesuli dve diktaturi: najprej portugalska, potem grška.

Ali je to znamenje, da je začelo zvoniti tudi vsem ostalim diktaturam? Bog daj, da bi bilo! Saj je vsaka diktatura, tako desna kot leva, v drugi polovici 20. stoletja sramota za človeštvo in spomenik človeške zaostalosti.

Tri mesece po padcu portugalske diktature so izdali tamkajšnji škofje pastirsko pismo. V njem opozarjajo pred novo diktaturo — kaj bi jim koristila zamenjava desne diktature za levo? — priznavajo pa tudi svojo krivdo v času prejšnje diktature: „Cerkev jemlje nase del odgovornosti za zmote starega režima, čeprav je morala tudi ona na vseh ravneh trpeti. Tudi je Cerkev, čeprav ne povsem javno, nastopala proti zmotam.“ Ta samokritika je sicer iskrena, a nekoliko pozna. Bolj verodostojna bi bila v času diktature. Je pa v njej važno spoznanje: ne le škofje, marveč vsak kristjan mora biti glasnik svobode, in to ne šele po padcu diktature, ampak že v času te. Kolikor višje mesto ima nekdo v Cerkvi, toliko večjo dolžnost ima in za toliko višjo osebno ceno mora biti pripravljen pričati za svobodo.

○

Pri splošni avdienci 21. avgusta je papež povedal tudi tole: „Krščansko razumevanje osvoboditve ne sme biti postavljeno v službo naukov, ki načelno nasprotujejo verskemu pojmovanju življenja, in ne sme postati vprežni konj gibanj, ki so veri in Cerkvi sovražna. Krščanski nauk o osvoboditvi ne sme biti tako predelan, da bi stal na koncu krščanstvu nasproten nauk. To se zgodi, če na primer nekdo utemeljuje razredni boj s krščanskim načelom osvoboditve. Če postane pravni red zatiralen in nepravilčen, ga je treba podvreči pametni, dosledni in učinkoviti kritiki po krščanskih družbenih in verskih načelih, ne pa materialistični in večidel znanstveno preživeti „razčlenitvi“. Potem morajo ta pravni red svobodni občani dobre volje z jasnimi in prizadevnimi deloma spremeniti. Zanje niso krščanska načela na noben način ovirajoče zavore, marveč pobuda za žilavo delo za zgraditev moderne in miroljubne družbe.“

○

Zadnje čase so vzbudili tudi v mednarodnem svetu pozornost trije primeri s področja stikov med civilnimi oblastmi in verniki v jugoslovanskem prostoru: „slovenski“ in dva „hrvaška primera“.

„Slovenski primer“: 76-letnemu upokojenemu tlakovalcu cest Alojzu Cestniku iz Ptuja je znani ljubljanski tednik „Nedeljski dnevnik“ odpovedal sodelovanje samo zato, ker je Cestnik objavil v ljubljanskem verskem tedniku „Družina“ kratko premišljevanje ob vprašanju „Kaj mi pomeni Jezus iz Nazareta?“

„Hrvaška primera“ sta se odigrala v Zagrebu in Splitu. V Zagrebu je nekaj uslužbencev Vojne bolnice na Šalati fizično onemogočilo duhovniku, da bi podelil zakramente umirajočemu pacientu, čeprav si jih je ta sam zaželel. V Splitu pa je občina prepovedala, da bi tamkajšnje redovnice v svojem vrtcu in jaslih varovale otroke, čeprav občina sama za varstvo teh otrok ne more poskrbeti. Občini je na poti krščanska vzgoja otrok, kljub temu da gre za otroke vernih staršev. (O vseh teh primerih več v rubriki „Kaj pravijo doma in po svetu“.)

naša luč

1974 7

mesečnik
za slovence
na tujem
leto 23
september 1974

Ureja uredniški odbor.
Odgovorni urednik:
Dr. Janez Hornböck.

Založba: Družba sv. Mohorja v Celovcu.
Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu.
Izhaja vsak mesec razen julija in avgusta.

Naročnina:

Anglija	2 angl. f.
Avstrija	70 šil.
Belgija	170 bel. fran.
Francija	17 f. fran.
Italija	2000 lir
Švica	15 š. fran.
Nizozemska	11 n. gold.
Nemčija	14 n. mark
Švedska	17 š. kron
Avstralija	4,5 av. dol.
Kanada	6 kan. dol.
ZDA	6 am. dol.

Razlika v cenah je pogojena zaradi neenakih poštnin v posameznih državah in različnih deviznih preračunavanj.

Naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava „Naše luči“.

Uredništvo in uprava:
Viktringer Ring 26,
A-9020 Klagenfurt,
Austria.

Printed in Austria

-tudi doma teče življenje naprej-

LEKSIKON DUHOVNOSTI

V avgustu je izšel Truhlarjev „Leksikon duhovnosti“. Knjiga obsega 800 strani in stane 200 nDin. Avtor je bil vrsto let profesor na papeškem zavodu Gregoriana v Rimu. Napisal je več knjig in sodeloval na Vatikanskem koncilu. Sedaj živi v Ljubljani in neutrudno piše.

NOVE MAŠE

Letos šteje novi rod Kristusovih duhovnikov — Slovencev 41 mladencev. Posvečeni so bili na praznik sv. Petra in Pavla v Ljubljani, Mariboru, Logu pri Vipavi in Celovcu. Domala cela Slovenija je naslednje nedelje bila praznično razpoložena ob novomašnih slovesnostih. Izreden dogodek so imeli v Ribnici, ko so istočasno maševali trije novomašniki.

VOZNIŠKA DOVOLJENJA

Jugoslovanski državljani, ki živijo v Avstriji več kot šest mesecev in ki so uporabljali motorno vozilo že najmanj leto dni na osnovi veljavnega jugoslovanskega vozniškega dovoljenja, lahko avtomatično dobijo avstrijsko vozniško dovoljenje. To možnost daje sprememba v avstrijskem zakonu o motornih vozilih.

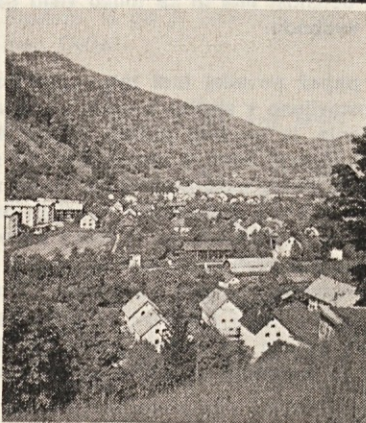
ZAPOSLITEV

V minulem letu je bilo v Jugoslaviji zaposlenih 1,4 milijona žensk ali 30% vseh zaposlenih. Od teh je 990 tisoč žensk zaposlenih v gospodarskih delovnih organizacijah. Največji odstotek ima Slovenija. Te so zaposlene največ v tekstilni in kovinski industriji.

ZDOMCI V SVICI

Švicarska vlada je omejila zaposlovanje tujih delavcev in odpravila privilegije, ki so jih uživali tuji zdravniki in učitelji. V Švici

Slike od zgoraj navzdol: Jeruzalem, naselje med Ljutomerom in Ormožem. — Železniki v Selški dolini.

pride na 6,2 milijona prebivalcev blizu milijon tujih delavcev. Vlada želi to število postopoma zmanjšati.

ZAPOSLOVANJE V TUJINI

Predstavniki izvršnih svetov in republik so podpisali v Beogradu družbeni dogovor o začasnem zaposlovanju v tujini. Prednost pri zaposlovanju imajo nekvalificirani delavci. Poleg tega bodo morali poskrbeti potrdila, da so poskrbeli za svoje priletne starše. Omejitve so tudi za rezervne častnike in druge vojaške obveznike.

BENEŠKA SLOVENIJA

V juniju je bila na Trinkovem grobu v Trčmunu spominska slovesnost, ki je sklenila krog počastitev ob dvajsetletnici smrti tega velikega moža, duhovnika, znanstvenika, umetnika in narodnega buditelja. Predstavniki cerkvenih in civilnih oblasti v Videmski pokrajini so z udeležbo pokazali, da ne morejo in ne smejo mimo idej, ki jih je s svojim delom in življenjem oznanjal Ivan Trinko.

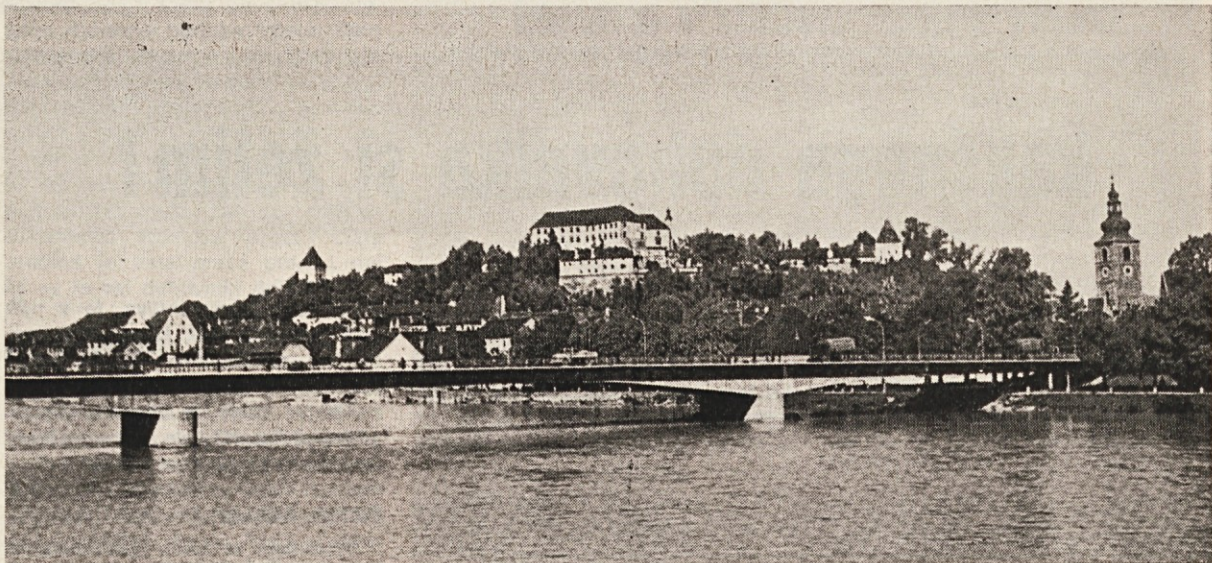
JOŽE DEMŠAR

ŽELEZNOMAŠNIK

Starosta slovenskih duhovnikov (97 let) je letos praznoval svoj 75-letni jubilej v službi Cerkve. Poleg tega živi in neutrudno dela pri župniji sv. Petra v Ljubljani že celih 60 let. Svoje življenje je posvetil študentom in bogoslovcem kot profesor in katehet. Izredne slovesnosti so se udeležili njegovi nekdanji učenci in učenke, duhovni sobratje z nadškofom Pogačnikom, mnogi prijatelji in znanci. Slovesnost je popestrilo kakih 130 narodnih noš. Tisočglave množice pa so mu bile v zavest, da svojega življenja ni daroval zaman.

ELEKTRIČNI AVTO

V avtomobilskem koncernu „Crvene zastave“ so se odločili za izdelovanje avtomobilov, ki ne bi tako močno onesnaževali okolje. Na novem projektu že dela vrsta strokovnjakov.

Ptuj, mesto ob prehodu čez Dravo, že v rimskih časih pomembno naselje ob vratih v Panonijo.

ANHOVO. — Mednarodno združenje za financiranje (IFC) je odobrilo posojilo 10 milijonov dolarjev kot kredit za razširitev tovarne „Salonit“ v Anhovem. Že sedaj je tovarna največji proizvajalec

cementnih in azbestnih izdelkov. Letno ima 30 milijonov dolarjev prometa. Po rekonstrukciji se bo proizvodnja povečala na več kot milijon ton cementa letno.

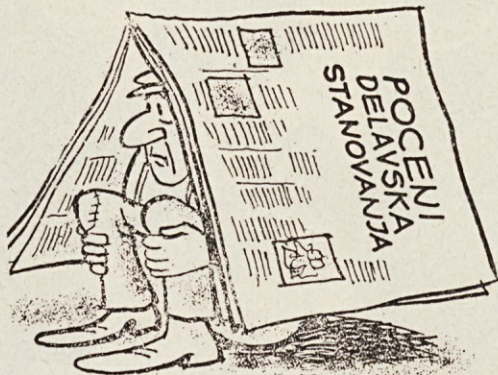
BOHINJ. — V Srednji vasi pred gostilno „Pri Hrvatu“ je bil na začetku turistične sezone pripravljen pisan spored za domače in goste. Domačinke so pokazale, kako so nekoč predle. Trle so lan, pred-

le in navijale nit ter obenem prepevale lepe domače pesmi. Za njimi so se zvrstili nastopi moškega zbora, folklorne skupine, mladi recitatorji in godci. Po kulturnem sporedu pa so se na pripravljenem plesišču zavrteli stari in mladi.

CELJE. — V tovarni „Etol“, je zaposlen Slavko Mlakar, ki ima v svojem delovnem laboratoriju „di- (Dalje na 10. strani)

recimo babu bob!

Kdor nepošteno živi, pošteno jé, a slabo spi.
 Najbolje se je spočil na sestanku le, če je dolgo trajal.
 Denar sam po sebi še ne pomeni sreče, moramo ga tudi imeti.
 Nekateri bi radi plačilo za minulo delo, čeprav so do zdaj samo govorili.
 Jaz delam, ti delaš, on dela — oni so pa utrujeni.
 Če se nam vremena zjasnijo, jih bo dosti popadalo z oblakov.
 Pojdite vase in se ne vrnite!
 Lačna vrana sito pita, dokler ni sama site sita.
 Ustavna pravica naj ne bo več odvisna od strica!
 Predlagam, da mi obljublimate samo prvega aprila.

kakšnega duhovnika si želim?

„Z duhovniki vera gor, z duhovniki vera dol,“ je znana slovenska ljudska modrost. Ta hoče povedati ne le, da je za Kristusovo Cerkev duhovništvo nujno potrebno, marveč tudi to, da so duhov-

niki malodane odločilni nosilci celotne cerkvene zgradbe.

Že apostol Pavel je zapisal: „Od Kristusa smo poslani, kakor da Bog po nas govori.“ A poleg te božje prvine, ki je v duhovnikih

in ki je nespremenljiva, je v njih tudi človeška plat, ki pa je in mora biti spremenljiva, prilagodljiva, da bo vsakemu času kos.

Kje so meje te spremenljivosti, prilagodljivosti? Na to vprašanje odgovarja naslednja anketa.

PETER SKALAR:

Predvsem si želim duhovnika, ki bi živel med nami in z nami. Slišim ugovor: Ali je zdaj kaj drugače? Pa še kako drugače! Župnišče je župnišče in kaplanija kaplanija. Prazen prostor, ki zija med njima in nami, je sila težko zabrisati. Naj zveni še tako krivo-versko ali v nasprotju z uradno razlago poslanstva duhovnika: globoko sem prepričan, da duhovništvo ne more in ne sme biti več poklic, od katerega bi duhovnik živel (pogostokrat tudi zelo slabo!), temveč poslanstvo v občestvu. Duhovniki bodo morali slej ko prej živeti tudi od drugega poklica. Zaradi posebnih darov ali karizem bodo služili občestvu v njegovem verskem in občestvenem življenju ter oznanjevali evangelij svetu. To služenje in to oznanjevanje bo ob takem duhovniku vedno bolj nosilo občestvo. Ne, to niso sanjarjenja in sanje, globoko sem prepričan, da je to edina možna pot, ki se nam odpira.

VILKO ŠOLINC:

Tip duhovnika delavca bi morda odgovarjal predvsem razkristjanjenemu okolju, ne pa okolju, kjer je še lepa večina krščanska. Trditev, da bi duhovnik ne smel živeti od oltarja, kateremu služi, je zgrešena. Že sveti Pavel, ki je sicer sam živel od dela svojih rok, je imel to za prmierno. Če bi bil duhovnik

preveč odprt svetu, bi s tem njegova duhovna podoba trpela. Celo misijonarji začitijo od časa do časa potrebo po samoti, da v njej spet najdejo samega sebe in svojo prvotno trdnost. Res pa je, da se s tem spet ne sme pretiravati, da bi se duhovnik docela ali preveč oddaljil od sveta. Tak bo le težko oznanjeval Kristusa svetu. Zlata sredina je tista prava pot, ki naj bi se je vsi duhovniki držali.

J. M., duhovnik:

Duhovnik se jemlje izmed ljudi in se postavlja za ljudi, toda ne sme se nikoli popolnoma izenačiti z ljudmi. O tem je zapisal član Francoske akademije Jean Guitton: „Jutrišnji duhovnik se bo znal še bolj približati laiku. Toda duhovnik ne sme pozabiti, kaj je in kaj laik od njega pričakuje. Prav gotovo ne, da se mu bo v jeziku, obleki, željah in načinu življenja popolnoma priljubil in sam postal laik. Duhovnik samo izgubi, če se trudi, da bi bil v vsem enak ali da bi bil še pred nami strokovnjak na vseh področjih. Tisto naj bo, kar je, v vsej preprostosti in veselju: božji človek, človek, ki nam lomi kruh življenja in nas odvezuje naših grehov! Naj bo res zastopnik Večnega med nami! Svet, ki v njem laiki živimo, je svet posvetnega in pogojnega. Zato čutimo v sebi žejo po neomejenem. Kje naj to neomejeno najdemo, če ne v duhovniku, ki je Bogu posvečen? Ni nujno, da je junak in svetnik. Lahko ima svoje napake in slabosti. Kljub temu je za nas živi dokaz za Boga.“

Nesprejemljiva se mi zdi misel, da bi duhovnik živel od drugega poklica, duhovništvo pa naj bi bilo le postranski poklic. Menim, da je duhovništvo tako zahteven poklic, da zahteva celega človeka. Zlasti danes, ko je duhovnikov vedno manj.

MIHA ŽUŽEK, jezuit:

Vsak dan poslušamo želje in zahteve po duhovniku, po mlademu, (Dalje na str. 8)

košarica s kruhom, čaša z vinom

Kaj se godi pri maši?

To, kar je delal Gospod. Na večer pred svojim trpljenjem je vzel kruh v roke, velikonočni kruh, kar z mize. Med zahvalo in blagoslovom ga je razlomil in razdelil učencem z besedami: „Vzemite in jejte, to je moje telo.“ Prav tako je vzel čašo z vinom, jim jo dal in rekel: „Pijte iz njega vsi; to je kelih moje krvi, nove in večne zaveze, ki bo za vas in za mnoge prelita v odpuščanje grehov.“ Pri večerji je Jezus naročil: „Kolkokrat to delate, delajte v moj spomin.“

Najprej zapazimo pri maši, da smo se sešli. To nekaj pomeni. Mi, ki živimo skupaj, a smo drug drugemu često tako daleč, se zberemo samo zato, da bi kratko malo skusili, da smo vsi skupaj ljudje, ki jih je Kristus odrešil in poklical. Jezus nas vabi, naj bomo skupaj. Že samo od tod je v krščanskih Cerkvah veliko samoumevne edinosti. Komu med nami se zdi nenavadno, če vidi pri obhajilni mizi skupaj berača in tovarnarja, gospodinjino in kiparja?

Čemu smo skupaj? Od začetka do konca je maša molitev k Očetu: stojimo pred njim in ga hvalimo in se mu zahvaljujemo. V tej zahvalni molitvi izrekamo tudi svoje prošnje. Molimo za Cerkev, za stiske vseh, ki so navzoči in ki jih ni tukaj, za žive in mrtve.

Sveta maša pa je še več kakor zahvala. Zbrali smo se pri mizi. Tu je košarica s kruhom; vino je pripravljeno v čaši. V evharistični molitvi je rečeno „Jejte in pijte!“ in nato jemo in pijemo. Evharistija je torej shod v obliki svetega obreda. Evharistija kot obred pomeni, da nas Gospod sam hrani, da nas s tem zedinja s seboj in nas zedinja drugega z drugim.

Je pa v evharistični molitvi izrečena še ena misel o maši: daritev. Kaj to pomeni? Pri zadnji večerji je Jezus storil preroško dejanje: napovedal je svojo življenjsko žrtev s tem, da je v znamenju kruha in vina že prebil svojo smrt na križu. S to žrtvijo je dokončno obnovljeno prijateljstvo med Bogom in nami, novo prijateljstvo, nova zaveza. Kdor z drugimi obhaja sveto mašo, ima delež pri tej daritvi in tako sam pritrjuje zavezi, ki jo sklepa Bog s svojim ljudstvom.

Udeležba pri maši je nepopolna, če ne gremo k obhajilu. Tako je mislil Jezus, ko je dejal: „Vzemite in jejte.“ Ne sklepajmo prehitro, da nismo vredni sprejeti Gospodovega telesa. Vredni nismo nikoli in vendar smo povabljeni.

Ko se zberemo kristjani k maši, je med nami nekaj posebnega, namreč blagodejnost, pričujočnost, ki so jo doživljali apostoli, kadar so jedli z njim v Galileji in Judeji. Ta navzočnost je povezana s kruhom. Njegova beseda oznanja: „To je moje telo.“ A tudi kruh nam kaže: zmeraj je tu in je jed, ki daje življenje. Tako je kruh znamenje, po katerem je On sam med nami. Navadni kruh nam je postal kruh večnega življenja: Kristus.

Kaj se zgodi s tem kruhom? Na zunaj ostane enak, ohrani isti okus, obliko, barvo, a tisto bistveno, pravo, tisto, kar pravzaprav je kruh, se spremeni, postane Kristus sam. Za nas je pri kruhu bistveno, da je zemeljska hrana za človeka. Ko uporabimo kruh pri mašnem slavju, pa postane to bistvo nekaj povsem drugega: Jezusovo telo kot hrana za večno življenje. Kruh je za nas postal Jezusova oseba.

Po Holandskem katekizmu

vital vider:

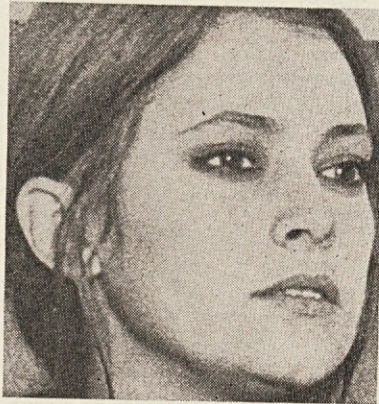
zakonca - se poznata?

Knjiga dr. M. Ginnisa, ki se ukvarja z zakonskimi problemi, ima dvanajst poglavij. Od vseh dvanajstih poglavij sta spolnosti posvečeni samo dve. Torej spolnost ni najvažnejši problem v zakonu. Je eden od večjih, vendar glaven ni. Glavni so medsebojni odnosi.

Kristjan jemlje resničnost takšno, kakršna je in kakršno je Bog dal. Jezus je vsemu dal še neko polnost. Sv. Pavel pravi, da ima kristjan do telesa, se pravi, do spolnosti neki višji pogled, čeprav ostane povsem stvaren.

Takole pravi: „Bratje, telo ni za nečistost, ampak za Gospoda in Gospod za telo. Bog pa je Gospoda obudil in bo tudi nas obudil s svojo močjo.“ Naše telo je torej tako dragoceno, da nam ga bo Bog obudil.

„Mar ne veste, da so vaša telesa Kristusovi udje? Kdor pa se združi z Gospodom, je en duh. Bežite pred nečistostjo!“ Nečistost pomeni zlorabljanje telesa, pametna in lepa uporaba telesa pa ni nečistost.

v šoli evangelista marka

če te tvoja roka pohujšuje

Prišli so v Kafarnaum.

Kafarnaum leži približno 35 km zračne črte severno-vzhodno od Nazareta in je bilo nekdanj najvažnejše prometno in trgovsko središče v bližini Genezareškega jezera. Kot obmejno mesto je imelo carinarnico in stalno rimsko vojaško posadko.

Ko je bil v hiši, ...

Najbrž je bilo to v hiši Petrove tašče v Kafarnaumu, ki se v evangeliju večkrat omenja.

... jih je vprašal: „O čem ste se po poti menili?“ Ti so pa molčali. Po poti so se namreč pogovarjali med seboj, kdo je največji.

Koliko je nekdo pred Bogom velik — in to je bilo za verne Jude isto kot, koliko je kdo pred ljudmi velik — je bil najvažnejši predmet razgovora med vernimi Judi. Učenci so na Jezusovo vprašanje molčali, ker so vedeli, da on o tem drugače misli kot oni.

In sédel je, poklical dvanajstere in jim govoril: „Če hoče biti kdo prvi, bodi izmed vseh zadnji in vsem služabnik.“

Kristus ne brani dvanajsterim, da bi bili radi veliki, pove le, da obstaja resnična veličina v tem, da hoče biti nekdo zadnji, in to ne le v besedah ali v neki „grbasti ponižnosti“.

In vzel je otroka, ga postavil v sredo mednje in ga objel ter jim rekel: „Kdor koli sprejme katerega izmed takih otrok v mojem imenu, mene sprejme; in kdor

mene sprejme, ne sprejme mene, marveč tistega, ki me je poslal.“

Jezus pokaže učencem, kakšno naj bo njihovo „služenje“: naj se zavzemajo za „otroke“ v najširšem pomenu, to je, za slabotne, za tiste v nevarnosti, za nepomembne. Kdor to počne, tisti ravna v Jezusovem duhu ali, kot on pravi, v Jezusovem imenu, v Očetovem imenu.

Spregovoril je Janez in mu rekel: „Učenik, nekoga, ki ne hodi z nami, smo videli, da je v tvojem imenu izganjal duhove, pa smo mu branili.“

Iz Janezovih besed ne govori samo spoštovanje do tujega izganjalca hudih duhov, ker je to delal v Jezusovem imenu, marveč tudi skupinska sebičnost in strah pred konkurenco, ki ne prenese, da božji Duh veje, kjer hoče, tudi „zunaj“ Cerkve.

Jezus je rekel: „Ne branite mu; zakaj nikogar ni, ki bi storil čudež v mojem imenu in bi mogel takoj nato hudo govoriti o meni. Kdor namreč ni proti nam, je za nas.“

Te zadnje Jezusove besede so le na videz v nasprotju z drugimi njegovimi besedami: „Kdor ni z menoj, je zoper mene; in kdor ne zbira z menoj, raztrsa.“ Takim besedam določijo pomen zveza, v kateri se nahajajo. Jezus hoče ob tej priložnosti reči: „Kdor ni proti nam, marveč celó v mojem imenu hude duhove izganja, ta je za nas.“

„Kdor koli vam da piti čašo zaradi tega, ker ste Kristusovi, resnično, povem vam, ne bo izgubil svojega plačila.“

Slehera, tudi najmanjša dobrota nasproti kristjanom bo poplačana, pod pogojem, da jim je bila zato storjena, ker pripadajo h Kristusu.

„In kdor koli pohujša katerega teh malih, ki verujejo vame, bi mu bilo bolje, če bi mu obesili mlinški kamen na vrat in ga vrgli v morje.“

Kdor od predstojnikov v Cerkvi, od „prvih“, pohujša katerega od malih, slabotnih, preprostih, še negotovih članov verskega občestva, tako da postane v svoji pripadnosti h Kristusu negotov, naj se zaveda, da si s tem nalaga veliko krivdo. — Zgornji mlinški kamen manjših ročnih ali večjih mlinov za žito in olje je bil v sredi prevrtan; tja skoz so potegnili zanko in ga tako pri prevozu vlekli.

„Če te tvoja roka pohujšuje, jo odsekaj: bolje je zate, da prideš z eno roko v življenje, kakor da bi imel dve roki, pa bi prišel v pekel, v neugasljivi ogenj. In če te tvoja noga pohujšuje, jo odsekaj: bolje je zate, da prideš v življenje kruljav, kakor da bi imel obe nogi, pa bi bil vržen v pekel, v neugasljivi ogenj. In če te tvoje oko pohujšuje, ga izde-ri: bolje je zate, da prideš z enim očesom v božje kraljestvo, kakor da bi imel obe očesi, pa bi bil vržen v pekel, kjer njih črv ne umrje in ogenj ne ugasne.“

Nekdo je lahko sam sebi v pohujšanje tako, da mu sla po zemskem ukrade večno življenje v božjem kraljestvu in ga spravi v pekel. Jezus zahteva temeljito odločitev (v podobi samophabe): sleherno le čas-

no vrednoto, pa čeprav je tako dragocena, kot so roka, noga ali oko, je treba žrtvovati, če spravlja v nevarnost končno in zadnjo vrednoto, družbo z Bogom. Kristus isto zahtevo žrtvovanja ponovi v treh podobah, da bi takó naglasil važnost večnega. Zahtevo o pohabljenju je treba razumeti v prenesenem smislu: kot podoba nečesa zelo dragocenega. — O peklju govori Jezus povsem jasno: za človeka obstaja možnost večnega pogubljenja, če se ta v svoji svobodi odloči za to, da Boga v svoje življenje ne sprejme. Bog sicer hoče, da so vsi ljudje deležni večnega božjega življenja, a k sebi nikogar ne sili. Podob o peklju ni razumeti kot reportažo o bodočem strašnem stanju, marveč kot poskus, izraziti, kako pride človek, ki je zgrešil Boga, za katerega je bil ustvarjen, s tem v nasprotje tudi s seboj (črv, ki ne umrje = vest) in z vsem ostalim stvarstvom (ogenj = stvari, ki trpinčijo), in kot trditev, da ni nobenega upanja na preklic sodbe o pogubljenju.

„Vsakdo mora namreč biti soljen z ognjem, kakor mora vsaka daritev biti osoljena s soljo.“

Sol, ki daje jedem okus in jih ohranja, je imela za vzhodnjake veliko večji pomen kot za nas: potrebovali so je veliko, saj so se jedi v tamkajšnji vročini brž pokvarile in tudi ljudje in živali so morali z njo nadomestiti sol, ki so jo izgubili z močnim potenjem. Sol je bila za Jude podoba nepokvarljivosti in zato neuničljive zveze med Bogom in ljudmi. Prav zato so morale biti daritve soljene. Pomen Jezusovih besed je: kakor mora biti vsaka jedilna daritev soljena, tako mora biti slehernik „soljen“ z ognjem trpljenja in zatajevanja, da postane Bogu všeč.

„Vsak greh, ki ga človek stori, je izven telesa; kdor pa nečistuje, greši proti lastnemu telesu.“ Torej gre za neurejenost. Spolnost za neurejenost. Spolnost silno vpliva na človeka, ker je tako zelo notranja.

„Ali pa ne veste, da je vaše telo tempelj Sv. Duha, ki je v vas, in da ga imate od Boga in niste svoji?“ Torej čut odgovornosti pred Bogom, zavest, da ni človek zadnji in popolni gospodar, ne sebe ne svojega telesa, marveč Bog.

„Kajti za ceno ste kupljeni.“ Kristus je umrl za nas.

„Poveličujte torej Boga v svojem telesu!“ (1 Kor 6).

Kristus ljubezen krščanskih zakoncev posvečuje z zakramentom zakona, ki naj tej posvečeni ljubezni daje večjo trdnost. „Kar je Bog združil, tega naj človek ne ločil!“ Z zakonskim življenjem, ki izhaja iz medsebojne ljubezni, se zakonca posvečujeta in je Bog z njima.

(Nadaljevanje s str. 5)

Spolni odnosi med zakonema so gotovo stvar, ki lahko napolnjuje moža in ženo s srečo in zadovoljstvom. Ljudje mnogokrat mislijo, da so telesni odnosi predvsem fizično, fiziološko dejanje in da pride do tega pač zato, ker človeka partner telesno priteguje. A misel in globina spolnih odnosov je povsem druga, v ljubezni.

Pri človeku je spolnost v neposredni zvezi z možgani. Ni nekaj tako nagonskega kakor pri živalih. Tako je človeško spolno dejanje vedno človeško, zavestno. Kolkor manj je zavestno, toliko manj človeško je, toliko manj človeka vredno. Jasno je, da je doživljanje sreče v spolnem življenju odvisno od notranjega bogastva zakoncev.

Gotovo prevladuje na za-

sposobnem, ki bo imel zdravje in čas, ves čas, nedeljen čas, noč in dan na razpolago za občestvo. Od vsega začetka krščanstva je bilo čutiti take potrebe. Od Kristusa, ki je z začetkom javnega oznanjevanja popolnoma opustil svoj poklic in živel od oznanjevanja; od apostolov, ki so pustili ribe in mreže in šli za Jezusom, vključno sv. Pavel, ki je sicer resda tu in tam šival šotore in se s tem preživljal, a to je bila bolj velikodušna izjema proti splošnemu pravilu, ki ga je sam postavljaj, do škofov v prvem stoletju (Ignacij Antiohijski) in naprej, do današnjih duhovnikov, ki so to res s sreem in voljo in skratka ne vedo, kje bi še našli čas za neodložljive naloge, ki jih kličejo z vseh strani, ki živijo v nenehnem in vedno bolj neznosnem pomanjkanju časa in si sploh ne znajo predstavljati, kako bi ob vseh dolžnostih še mogli opravljati drug poklic, ki bi spet zahteval celega moža.

Res je, naše župnije se bodo morale posodobiti, postati „občestva“, ki bodo sama skrbela za duhovne in tudi za gmotne potrebe. Toda to nikakor ne bo zmanjšalo potrebe po duhovniku! Nasprotno, še bolj jo bo podčrtalo! Kateri duhovnik je poskusil sodobnejše načine župnijskega življenja, to že čuti. Zamislimo si duhovnika, ki bo imel vsaj pet mladinskih občestev, vsaj pet občestev mladih staršev, pa še župnijski svet s sekcijo za vzgojo otrok, za karitas, za tisk, za oznanjevanje... Gotovo ne bo vsega sam delal, toda vse to bo zahtevalo od njega, da je popolnoma oproščen vsega drugega, in še ne bo kos vsem nalogam. Ne bo povsod navzoč telesno, vedno pa bo moral biti pripravljen priskočiti komu na pomoč, poriniti naprej, biti na voljo za pogovor (mladi so neizprosni, kadar gre za čas, ki pripada predvsem njim!), posvet, navet, opogumljenje itd. Bojim se, bolj rečeno, veselim se, da bo potrebnih bolj duhovnih šestnajst ur na dan, kot pa dve ali tri.

Verno občestvo danes in gotovo še jutri potrebuje in hoče imeti in ima zato vso pravico do poklicnih duhovnikov.

M. B., uradnica, samska:

Kako bi bilo, ko bi duhovnik duhovniško službo izvrševal poleg drugega poklica? Trpelo bi eno ali drugo, ker vsako delo zahteva celega človeka. To lahko povem iz lastnih izkušenj. Dolgo let že delam v isti pisarni. Pred leti delo gotovo ni bilo manj zahtevno, vendar sem ga z lahkoto opravila, ker nisem imela drugih skrbi. Bila sem z vsem srcem pri delu. Druge, ki so bile poročene in so imele družino, so se bolj težko zbrale, ker so jim misli uhajale k možu in otrokom. To je popolnoma razumljivo, zlasti če je bila pri hiši bolezen. Lahko si mislim, kako bi bilo, ko bi bil duhovnik poročen. Prva skrb bi veljala družini, šele nato bi prišli na vrsto verniki.

Po mojem mnenju morejo laiki v mnogočem razbremeniti duhovnika. Vedno pa drži, da je bolje imeti dvajset dobrih kakor sto polovičarskih duhovnikov.

FRANCE CUKJATI, jezuit:

Če se kot mlad duhovnik želim približati ljudem na robu ali izven Cerkve, moram biti v marsičem drugačen, kot pa me je vzgajalo bogoslovje. Šele takrat jih razumem in jim prisluhnem, šele takrat so me tudi oni pripravljeni sprejeti, ko slečem podobo običajnega duhovnika in stopim prednje v vsej svoji pristni, goli in zato lepi človečnosti. In vsak dan doživljam resnico, da nas sedanja semeniška vzgoja še vedno pripravlja v glavnem za delo v malem (in vse manjšem) krogu Cerkvi zvestih kristjanov, ne pa tudi za jutrišnjega meščana. Številni duhovniki, ki v srcu čutijo apostolski nemir pristnega božjega klíca, okušajo porodne bolečine iskanja novih mostov, novih poti do tistih ljudi, ki so daleč od Cerkve in ki bi jim prav zato imeli marsikaj povedati.

Kako prebiti začarano ozko župnijsko področje, v katerega je zgodovinski razvoj potisnil Cerkev (kolikor se ni vanj celo sama zapirala)?

Duhovnik naj bi se najprej „učlovečil“, vstopil naj bi v okolje množice, v kateri bo oznanjal Kristusa, postal naj bi eden izmed njih, delal in živel naj bi z njimi. Duhovnik, ki se oklepa izključno cerkvenih delovnih ustrojev, izgublja tla pod nogami in postaja glas vpijočega v puščavi, glas, ki zbira krog sebe vse manjšo peščico Cerkvi zvestih ovčic. Naj si ne utvarja, da bodo ljudje še kdaj množično prihajali k njemu — on bo moral k njim.

Res je, da svetne poklice uspešno opravljajo laiki. A duhovniku naj bo tovrstna dejavnost tudi okvir, „prevod“ vesele vesti odrešenja. Prav zato pa duhovnik lahko (in mora) te poklice opravljati ne le zato, da se približa delovnim tovarišem, temveč da te poklice obogati z novo vsebino in poglobi z novo razsežnostjo. Le če bo duhovnik prebil župnijsko zaprtost in se vključil v obstoječe družbene ustroje dela in življenja, bo lahko te poklice, te življenjske in delovne kalupe oplemenitil, poglobil, prekvasil, skratka, pokristjanil.

METOD PIRC:

Ko pridejo mladi iz zelo površinsko vernih okolij v druga, od njihove vernosti ne ostane dosti. Tem plastem tudi slovenskega ljudstva, še bolj pa vsem onim, ki so se od Kristusa že tako oddaljili, da so izgubili sploh vsak stik z njim, vsem iskalcem na robu našega verskega življenja duhovnik stare vzgoje ne more blizu. Tudi na Slovenskem so že danes živo potrebni svetu čimbolj odprti duhovniki.

MAGDALENA A., uslužbenka, mati:

Na splošno veljam za ateista. Dobro pa poznam evangelij.

Prepričana sem, da duhovnikov, kakršne navadno srečujemo po župniščih, ne potrebujemo, in ne vem, kaj naj bi z njimi počeli. Lahko pa bi bil duhovnik tudi drugačen: bolj sproščen in pristen, bolj evangelijski, bolj človeški. Pred leti je duhovnik že slekel črn talar, sleči bi moral še ukalupljeno miselnost, ki mu jo je vsilila vzgoja. In takega duhovnika si želim, takega bi potrebovala, in še kako potrebovala! Kot uslužbenka, žena in mati doživljam težave in stiske, ki kličejo po razumevanju in prijateljski besedi.

Lepo bi sicer bilo, da bi lahko v vsakem delovnem kolektivu in v vsakem življenjskem okolju našla človeka (duhovnika), ki bi mi odpiral duhovne globine življenja. V našem položaju je to teže izvedljivo. Možno pa bi bilo, da bi sedanjí duhovnik strgal s sebe svojo poklicno masko, ki ga nam tako zelo odtuja in ki ga postavlja izven življenjskega prostora, v katerem živim jaz in vse moje delovno in življenjsko okolje.

Mnoge duhovnike spoštujem. Spoštujem njihovo nesebičnost in njihove umske in nračne sposobnosti. Škoda se mi zdi, da je ta sila tako zelo neizkoriščena in zlasti za nas „ateiste“ nekoristna.

P. M., uslužbenka, mati:

Želim si duhovnika, ki bo pristno človeški, kajti tudi Kristus je bil najboljši človek; duhovnika, ki bo čim globlje razumel Kristusov evangelij in ga poskušal vnesti v svoje življenje in v življenje drugih ljudi, ki jih bo srečal. Za to pa ni bistveno, ali bo imel enega ali več poklicev, ali bo poročen ali samski. Bistvena je Kristusova zapoved: „Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil! Po tem vas bodo spoznali, da ste moji učenci.“ Torej samo po tem! Vse drugo je obrobno. Ne pozabimo, da je Kristus sprejel vse, kar je človeškega, lepega!

(Ta anketa je povzeta po „Družini“.)

četu zakona bolj telesni del. Počasi pa je treba odnose poplemeniti, bogatiti in si odlikovati zdrav pogled na spolnost. Še večjo pozornost je treba posvetiti medsebojnemu duševnemu in duhovnemu približevanju. Zdravnik pa lahko pomaga pri čisto zunanjem poteku zakonskega življenja.

Že zaročenca morata vedeti o teh stvareh. Zato je tako važno, da se udeležita kakšnega tečaja za zaročence. Pravi pouk o pravem času mnoge zakonce obvaruje usodnih napak.

Mož in žena morata gledati na te stvari zelo preprosto, široko in človeško. Samo enega ne sme biti: nikdar ne sme biti eden ali drugi prizadet, užaljen, vznemirljiv. Če torej mora biti kakšna stvar v zakonu res popolnoma soglasna, potem je to ta. Če se morata mož in žena o kateri stvari pogovoriti, se morata o tej, seveda vedno spoštljivo, o pravem času, na pravi način.

Bo še

tudi doma teče življenje naprej

(Nadaljevanje s str. 3)

šeče življenje". V svojem kabinetu ima okoli 400 različnih vonjev, s pomočjo katerih sestavlja nove. Poklic mu je izostril čut vonja tako, da dobro razlikuje 2000 različnih vonjev. Danes ima „dišeča industrija“ velik, včasih celo odločilen pomen v hudi konkurenci kozmetike in prehrane.

DESTERNIK pri PTUJU. — Slovenske gorice spadajo med manj razvita področja v Sloveniji. Tudi na področju asfaltiranih cest je ista situacija. Med prvimi so se za veliko akcijo odločili na Desterniku. Modernizirali so cesto od Janežovc prek desterniškega hriba v Gomilice z ocepom do krajevnega pokopališča. Kljub mnogim finančnim težavam so prebivalci pokazali zelo veliko smisla za skupno delo, ki jih je med seboj še bolj povežalo.

DRAGATUŠ. — 30. junija sta izobrazevalna skupnost črnomaljske občine in Belokranjsko muzejsko društvo odkrila spominsko ploščo Otonu Župančiču na Štefančičevi hiši. Tu je slovit pesnik preživel otroštvo od leta 1880 do 1892. Otvoritev je bila povezana s kulturnim programom in razstavo v prostorih osnovne šole.

GODOVIČ. — Podjetje „Slovenijales“ in Pohištvna industrija „Ildrija“ načrtujeta novo tovarno za izdelovanje furnirnih vrat in podobov. V tovarni bi tako dobilo delo 150 ljudi, ki se sicer morajo sedaj voziti v oddaljene kraje in si tam iskati zaslužka. Da bi dela hitreje stekla, so novi tovarni dali razne ugodnosti glede komunalnih in zemljiških dajatev.

Kaj pravijo doma in po svetu

Z izvirke iz slovenskih revij in časopisov, ki izhajajo doma in po svetu, skušamo zasledovati dogajanje med Slovenci. Za utemeljenost komentarjev in mnenj ne odgovarjamo. Iz podane snovi naj si bralci sami ustvarijo sodbo o življenju slovenske družbe! Op. ured.

družina

„DRUŽINA“ izhaja dvakrat na mesec. Izvodi stane 50 par. letna naročnina 12 Ndin. za inozemstvo

„DRUŽINA“ JE NEVARNA

Nekje sem čital in v radiu slišal, da smo pri nas verujoči in neverujoči enakopravni.

Da to ne drži, dokazuje pismo *Nedeljskega Dnevnika*.

Od tam so namreč prišli v začetku februarja k meni trije dopisniki *Nedeljskega*, da bi jim tedensko dajal vremenske napovedi, katere dajem v lokalnem tedniku *Ptuj* že čez dvajset let. Tako sem v *Nedeljskega* pisal od 10. februarja 1974 dalje.

Včeraj, 4. junija, pa sem dobil pismo od *Nedeljskega* s sledečo vsebino:

Ljubljana, 3. 6. 1974

Spoštovani tov. Cestnik,

zelo žal nam je, da moramo prekiniti naše sodelovanje. Priznati moram, da se je vaše napovedovanje vremena že kar dobro vpeljalo. Toda po vaših izjavah v časniku „Družina“ smo bili deležni hude kritike, tako da nam ni preostalo drugega kot ta neljuba odločitev o prenehanju sodelovanja. Upam, da boste skušali razumeti našo odločitev, pri čemer se vam za dosedanje sodelovanje še enkrat zahvaljujemo.

S tovariškimi pozdravi

Marjan Remic, odgovorni urednik *Nedeljskega*

Vprašam Vas, ali je v članku „Kaj mi pomeni Jezus iz Nazareta“ bilo kaj protiustavnega! Mislim, da ne. Za mene pa je to dokaz, da verni in neverni pred narodom nismo enakopravni. Še klije nekje nasprotje proti vernim, pa čeprav smo dobri in vsestransko zvesti državljani Jugoslavije.

Alojz Cestnik, Mejna c. 20, 62250 Ptuj

Družina, Ljubljana, 16. junija 1974, str. 6.

VERUJEMO V DIALOG

Na desetem kongresu ZKJ ni bilo veliko slišati o mestu in vlogi religije v samoupravni družbi. Le nekaj razpravljavcev se je oglasilo s kritiki na račun povečane dejavnosti Cerkve. Pač pa smo imeli v zadnjih tednih priložnost brati nekatera časopisna poročila, ki dokazujejo, da so se posamezne občinske konference ZK kar temeljito lotile teh vprašanj.

Ko smo se ob neki priložnosti lotili ocenjevanja nekega časopisnega poročila o delu občinskega komiteja ZK (vedno pišemo in govorimo le o poročilih, ki jih zasledimo v sredstvih javnega obveščanja, ne pa o delu samem), nam je avtor tistega poročila zabrusil, da je to „direktno vmešavanje v politično življenje in spet eden skokov v prepovedane vode. Kako si more v pogojih ločenosti cerkve in države nemoteno privoščiti cerkev, da ocenjuje delo najvišjega organa ZK v občini“? Nismo odgovorili, mislili pa smo si, da to pravico imamo, kadar ta organ govori o

natočimo si čistega vina!

PAMET VČASIH UPORABLJAMO SAMO ZA TO, DA DELAMO NEUMNOSTI.

Mož pride domov in reče ženi: „Danes sem pa vse razumel, kar je povedal naš direktor.“

Žena: „Kaj pa je povedal?“
„Da smo na psu.“

V DEŽELAH Z VISOKO ŽIVLJENJSKO RAVNIJO JE ZELO RAZŠIRJEN ALKOHOLIZEM. ZAKAJ?

● Ker je tam zaposlenih precej naših delavcev.

● Razlika je le navidezna, ker pijejo ljudje tudi v deželah z nižjo življenjsko ravnijo, le da se tu zaradi skrbi in težav hitreje streznijo.

OD VSEH ŠOLSKIH PREDMETOV V ŽIVLJENJU NAJMANJ UPORABLJAMO VEDENJE.

Beseda TELEOPTIK ni tujka, ampak je domačega izvora. S to besedo označimo človeka, ki izredno dobro vidi, kajti opaziti tele je res posebnost.

ZAPISALI SMO SI VSE, KAR SMO NA SEDMEM KONGRESU GOVORILI, DA BOMO NA OSEMEM VEDELI, KAJ ŽE SPET SLIŠIMO.

Ustavna pravica naj ne bo več odvisna od strica!

VEDNO SMO DELALI SISTEMATIČNO — POSEBNO PRI IMPROVIZACIJAH.

Gost natarjarju: „Meni ste zaračunali dvakrat več kot tistemu.“

Natarjar: „Že, saj veste, kaj vse se lahko zgodi s cenami medtem, ko grem od ene mize do druge.“

V KAKŠNE NAMENE BODO LETOS PORABILI DENAR, KI JE BIL PRIPRAVLJEN ZA ODSTRANJEVANJE SNEGA IN POSIPANJE CEST S SOLJO?

● Porabili ga bodo lahko v več namenov, toda le na papirju, ker je bil tudi pripravljen samo na papirju.

PISATELJI IN GOVORNIKI UPORABLJAJO BESEDE, LE DA MORAJO BITI PISATELJI OBVEZNO PISMENI.

„Ali se nismo dogovorili, da bo zaradi varčevanja tudi direktor uporabljal sredstva javnega prometa, če bo le mogoče?“

„Saj jih. Mercedes je družben, Francej je šofer, Janez pa odpira vrata.“

DAJTE BOGU, KAR JE BOŽJEGA, CESARJU, KAR JE CESARJEVEGA, LJUDEM PA NEKAJ BOLJ ČLOVEŠKEGA!

Direktor: „Tovariši, jaz sem najmanj kriv, ker smo slabo poslovali.“

Eden od ostalih na vrhu: „Seveda. Ti si najmanj delal.“

ALI KAJ KORISTI, ČE DINAR V ROKI DVAKRAT OBRNEŠ, PREDEN GA KAM VTAKNEŠ?

● Če ga dvakrat obrneš, boš moral vtakniti dva dinarja.

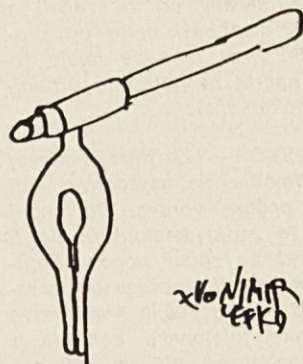
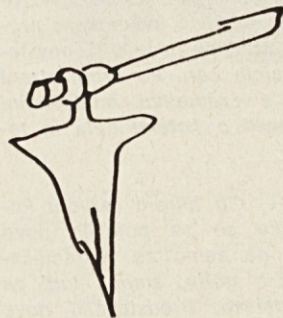
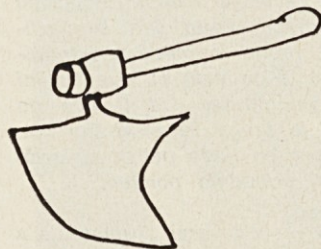
NAJ LE VSAKDO SOODLOČA, TODA VSAKA SPREMEMBA V NAŠEM PREDLOGU JE NEMOGOČA.

„Neverjetno, žena, kako inflacija spodnaša vlade po svetu!“
„Za našo si lahko brez skrbi, njej nobena inflacija ne more do živega.“

POZNAM LJUDI, KI SO SE ZARADI SVOJEGA DOBREGA POLOŽAJA POSLABŠALI.

Šef turistične agencije: „Za domače turiste imamo nekaj poceni aranžmajev. Eden med njimi je, da preživite dopust kar doma.“

TRANSFORMACIJA

XO NAR
LEFKO

Po Pavliču

KOPER. — Komaj dograjena železniška proga od Kozine do Kopra je za zmogljivosti Luke postala že ozko grlo. Za večjo zmogljivost so že začeli z modernizacijskimi deli. Zgradili bodo štiri izogibalnice in progo v celoti elektrificirali, kar ji bo dalo za dve tretjini večjo zmogljivost. Od Divače do Kozine je proga že elektrificirana. Do Kopra pa bodo peljali električni vlaki prihodnje pomlad.

KOPER. — V tovarni „Tomas“ je v juliju ob izplačilu osebnih dohodkov prišlo do prekinitve dela. Vzroke iščejo ob 30 % povečanju proizvodnih stroškov in le 9 % povišanju prodajnih cen. Po drugi strani govorijo o premajhni medsebojni obveščeni o poteku dela in težavah.

KOPER. — Ob hitrem razvoju koprskih luke so se pojavile nove možnosti ne samo za vskladiščenje tekočih goriv, ampak tudi za njih predelavo. Predstavniki nove rafinerije SRMIN so že začeli s pogajanjem o dobavi nafte pri proizvajalcih. Prav tako že imajo izdelane načrte in potrebno urbanistično dokumentacijo.

KOZJANSKO. — Za hitrejši razvoj tega območja se prizadeva tudi celjska poštna uprava. Do sedaj so bili le redki telefoni in še ti največkrat na ročni pogon. Šentjurska in šmarska občina bosta tako dobili v vseh večjih krajih nove avtomatske telefonske centrale z zmogljivostmi od 160 do 400 priključkov.

KOZJANSKO. — Potres, ki je 20. junija pretresel bližnjo in daljno okolico Celja, je povzročil veliko škodo. Mnoge dobrodelne ustanove in podjetja so takoj poslale pomoč v hrani in tehničnih oblikah. Poleg tega so se delovne organizacije po vsej Sloveniji obvezale, da bodo prispevale enodnevnih zaslužek v korist prebivalcem na potresnem področju.

LJUBLJANA. — V kratkem obdobju po vojni je slovensko podjetje „Petrol“ zrastle v pravega velikan. Sedaj ima že 207 bencinskih servisov in 5 avtopralnic. V tem

(Dalje na str. 34)

nas. To je osnovna človeška pravica, ki je neodtujljiva, pa čeprav gre za ta ali oni organ ZK.

Morda bomo ob tem zapisu deležni podobne kritike, toda kljub temu se moramo ustaviti ob nekaterih trditvah, ki smo jih našli v *Ljubljanskem dnevniku* z dne 12. junija (str. 6). Podobna so bila tudi poročila z drugih sej občinskega komiteja ZK (npr. Ptuj).

Svojemu poročilu o delu šišenskih komunistov je Z. Šetinc dal naslov „Cerkev spravi v njene okvire!“. Spotaknil se je ob „5 cerkvenih vrtcev“ v Šiški, pa ob 70 „cerkvenih strokovnjakov“, ki se ukvarjajo z inštruktazo otrok, z izleti, športom, mladinskimi klubi, s pomočjo ostarelim občanom itd. Piše nadalje, da je te dejavnosti obsodila Občinska konferenca ZK Ljubljana-Šiška, češ da je to vmešavanje Cerkev v področja, kjer nima kaj iskati, da je to kršenje samoupravnih pravic, da je to razdvajanje ljudi na verne in ateiste (?). Članek govori tudi o gradnji kulturnih objektov na tem območju in navaja podatek, da so posamezni občani prispevali tudi po nekaj deset milijonov, za katere davčna uprava ne ve, in podobno. V zvezi s tem člankom je na naše uredništvo prišlo precej pisem, ki izražajo negodovanje nad takšnim načinom obravnavanja odprtih vprašanj med Cerkvijo in samoupravno družbo. Bralka Jana iz Škofje Loke Z. Šetincu zastavlja nekatera vprašanja. Citiramo:

„Ali bi bilo bolje, da bi otroci, ki jih v tistih petih cerkvenih vrtcih varujejo nune, ostajali sami, brez varstva (zaprti doma ali na cesti)?“

Ali imajo starši pravico zaupati svoje otroke v varstvo tistemu, za katerega vedo, da bo zanje v redu skrbel — pa naj bo to vzgojiteljica v družbenem vrtcu, nuna v cerkvenem, sosed, dedek ali babica?

Ali je res protiustavno, če neki kaplan pelje skupino mladih na izlet ali jih uči peti? In če potem, ko so se sami povseli, obiščejo še kakšnega ostarelega občana, pomagajo stari ženic? Vsak pameten človek bo to samo pohvalil. V dnevnem časopisju veliko beremo o starih in zapuščenih. Lepo je, če mlade navdušimo, da se odpovedo na primer kinu, denar pa zberejo in dajo tistemu, ki je v stiski. Ali je greh, če to stori duhovnik ali nuna?

Ali ima občan pravico razpolagati s svojim osebnim dohodkom? Menim, da. Ljudje pa so seveda zelo različni: nekdo bo za svoje milijone vsako leto menjaval drag avto, gradil počitniško hišo v hribih in na morju, drugi bo vse sproti pognal po grlu (zato nima milijonov!), tretji si privoščil dolga potovanja, zabave in podobno, četrti, ki je navajen bolj skromno živeti, bo morda dal denar za gradnjo nove ali pa popravilo stare cerkve. To pa je že kamen spotike...

Vzgjajamo naše otroke in mladino v poštene ljudi! Naj bodo verni ali ateisti — vsakemu skušajmo vcepiti več ljubezni do bližnjega, več medsebojnega spoštovanja in strpnosti!“

Konec citata.

Pismo ne potrebuje posebnega komentarja. Važen se nam zdi sklepni poziv k medsebojnemu spoštovanju in strpnosti. Potrebna je vsakemu človeku. Zlasti do tistega, ki misli drugače. Kljub jasno deklariranim odnosom in številnim v obojestransko zadovoljstvo rešenim vprašanjem se ne moremo znebiti vtisa, da nekateri krogi v naši družbi prav vsako dejanje, vsako besedo Cerkve najprej vzamejo za zlonamerno, šele ko se temeljito prepričajo, da ni tako, ji to etiketo snamejo. Grenak okus pa le ostane.

Večkrat smo že „polemizirali“ z lokalnim časopisjem (ki je navadno ostrejšo od osrednjega) o dejavnostih Cerkve, ki so dobile oznako klerikalizma. Nismo prišli na „zeleno vejo“. Eno pa se nam pri vsem tem zdi vredno pojasniti. Vsak kristjan ima kot prvo normo in vodilo v življenju zapoved dejanske ljubezni do bližnjega. Kadar vidi bližnjega (vernika ali ateista, to je vseeno) v potrebi, mu je v vesti dolžan pomagati. Če pa je ob tem izkazovanju pomoči mogoče najti luknjo v družbenih strukturah ali pa če je to pomoč izkazal ob obstoječi strukturi, je že v nevarnosti, da ga bodo ožigosali za klerikalca.

Velikanska večina slovenskih cerkva je bila zgrajena z darovi ver-

(Dalje na str. 34)

slovinci

po evropi

anglija

Že v junijski številki smo povedali, da je umrl v Hitchinu g. Demetrij Omerza 21. maja in bil pokopan tam 28. maja. Zapušča ženo in dva otroka, starejši gre letos na univerzo Cambridge. Vsem izrekamo iskreno sožalje! Njemu naj Bog nakloni večni pokoj!

Betka Tušar v Londonu (Edmonton) je bila pri birmi.

V Dublinu na Irskem je 13. junija umrla Marija Hrast, stara 78 let. V domovini zapušča sestri in več nečakov. Naj počiva v miru!

V Bargoedu so krstili 2. junija Antona Marka Vesel, v Heywoodu nad Manchestrom pa 17. junija Janeza Inceman.

Julija in avgusta smo imeli nekaj zares lepe liturgije. Pripomogli so bogoslovci in duhovniki, ki se mudé na Angleškem. Tako sta med nami dva frančiškana in dva jezuita. Bile so tudi tri sestre uršulinke in še izseljenskega duhovnika iz Nemčije smo imeli,

Mašo je Tine spremljal na kitari, Helena pa na harmoniju. Pridigarji so se bolj pogovarjali kot pa pridigali.

V nedeljo, 28. julija, nas je obiskal nenapovedan p. Stanislav Porderžaj DJ iz Indije. Povedal nam je o misijonskem življenju med Indijci. Govor so spremljale skioptične slike, ki jih je sam napravil. Hvaležni smo za njegove lepe besede.

Slovenski dan na Angleškem

„Nekaj tako lepega že dolgo nisem doživel,“ je marsikdo priznal, ko se je udeležil slovenskega dne v kraju Rochdale nad Manchestrom. Tako so imenovali tukajšnji Slovenci ves program, ki je bil v

Poroka naših rojakov Cor-Morgillo v Bedfordu (Anglija).

prostorih šole in samostana sester palotink.

Ker je nanovo urejen dohod, je bilo temu ali onemu težko najti pot. Vendar so že zgodaj prihajali posamezniki s svojimi vozili, iz Keighleya so najeli majhen avtobus, velikega pa v Bedfordu, da so se mogli pripeljati. Udeležencev je bilo 250, kar je za tukajšnje prilike zelo lepa številka. V parku in pri dvorani so se zbrali, od koder se je opoldan razvil dolg spreved v samostansko cerkev, da

Po maši smo se zbrali pred Lurško votlino v Keighleyu (Anglija)

so jo popolnoma napolnili. Pritrkovali so zvonovi iz vse Slovenije.

Pri slovesni peti maši je pel domači zbor pod vodstvom profesorja Ilića. Ker je bila nedelja posvečena množičnim obveščevalnim sredstvom, smo pri pridigi slišali, da je pač najvažnejše sredstvo krščanska ljubezen.

Po maši so vsi šli spet v dvorano, kjer so pridne žene in dekleta pripravile udeležencem toplo kosilo. Dvorana je bila polna do zadnjega kotička. Seveda smo jed tudi zalili s sladkim vincem. Istočasno je ob dvorani imel g. A. Mikuz razstavo lesorezov, ki so si jo udeleženci ogledali.

Sledila je *prireditev*, ki jo je vodil g. J. Rehberger. Pozdravila je ga. Olga Kos iz Rochdale. Nastopali so pevci iz dveh zborov, pridružili so se jim godbeniki na harmoniki in s trobento. Najbolje so se odrezali otroci iz Bedforda in Keighleya, saj so vsi nastopili v narodnih nošah. Ni prostora, da bi našteali vse lepe točke. Vsa prireditev bo še dolgo vsem ostala v lepem spominu.

Začetek spreveda v cerkev ob „Slovenskem dnevu“ v Rochdale (Anglija).

Zaključili smo vse s *šmarnicami*, po naši navadi s petimi litanijami in blagoslovom. Tako je bila že skoraj sedma ura, ko so se najbolj oddaljeni začeli poslavljati. Radi bi še ostali, pa je dolga pot začela priganjati.

Bil je lep slovenski dan!

avstrija

SALZBURŠKA

SALZBURG. — Med božjo službo v farni cerkvi Müln v Salzburgu je 16. junija sprejel sv. krst Ciril Anton Petrov. Mali Ciril je sin ge. Marije, roj. Slodnjak, doma iz Sv. Lovrenca v Slovenskih goricah (Juršinci) in je lektorica slovanskih jezikov na salzburški univerzi, in g. Petrova, ki je po rodu Bolgar. Staršem želimo ob prvem sinu veliko veselja in blagoslova.

Dva od slovenskih koroških bogoslovcev, ki študirajo v Salzburgu, sta 29. junija bila posvečena v Celovcu v duhovnika in sicer g. Tone Opetnik iz Doba pri Pliberku in g. Ivan Olip iz Sel v Rožu. Obema želimo salzburški Slovenci, da bi

bila dobra duhovnika, srečna v poklicu in zvesta pastirja svoji čredi!

11. julija sta se poročila doma na Štajerskem pri Sv. Lovrencu v Slovenskih goricah naša dva Salzburžana: gdč. Otilija Slodnjak in g. Franc Matjašič. Bog jima daj srečo in blagoslov v zakonu!

TENNECK. — Iz Tennecka lahko poročamo vesele in žalostne stvari. G. Andreju Habjaniču je umrl doma v Globoki pri Ljutomeru 27. julija oče, komaj šestdeset let star. Naj počiva v Bogu!

G. Janko Kolarič, eden od starih Tenežanov, se je moral dalj časa *zdraviti* v bolnici v Schwarzach. Želimo njemu in družini, da bi zdrav in čil še dalje zanj skrbel.

16. julija je Tršavčevo družino razveselila hčerka Sonja. Krščena je bila doma v Ljutomeru. Očetu Edvardu, doma iz Ljutomera, in materi Nežiki, doma iz Sromelj, naj bo otrok v veselje!

SCHWARZACH in PONGAU. — Na binško soboto, 1. junija, sta se poročila g. Janez Stamničar, doma iz Razkrižja in gdč. Jožefi-

Zajčevi štirje iz Keighleya.

Rehbergerjev kvartet iz Bedforda.

Narodne noše ohranjajo naše družine.

na Amalija Podržaj, slovenskih staršev hči, a rojena v Spittalu ob Dravi. Ženin in nevesta delata v tamkajšnji bolnici. Tudi njima želimo vsi vso srečo na skupni življenjski poti.

GORNJA AVSTRIJA

LINZ. — Na binkošti je bil krščen med božjo službo Ljubomir Mario Baranja. Mati Marija je doma iz Zenkovec blizu Murske Sobote, oče Ljubomir Horvat pa tudi iz iste vasi. Krstu je prisostvovalo veliko znancev od staršev.

Med počitnicami se obisk božje službe menjava. Mnogi so bili za žetev doma, drugi spet za košnjo. Letos je bilo težko, ker je vreme tako nagajalo.

Našemu organistu g. Zoretu je doma na Selah pri Kamniku umrla njegova mati. Pokojnica se je trudila, da bi vse otroke res dobro vzgojila in naj ji bo Bog dober plačnik za vse! G. organistu pa naše prisrčno sožalje!

PREDARLSKA

Romanje in izlet: Naj vam poročamo, kako smo zaključili leto pred letošnjimi počitnicami. Za majniško romanje si vedno izberemo kakšno lepo točko na višini, kamor po stari navadi poromamo peš. To pot smo si izbrali Viktorsberg, ki v višini 900 m kraljuje nad

Rensko dolino. Izbrali smo si praznik Vnebhoda, 23. maja.

Na predvečer smo navozili na hrib pijače in kranjskih klobas ter drugih dobrot. Malo je deževalo, a veselili smo se, ker se je nebo proti zahodu odprlo. Drugo jutro smo bili nemalo razočarani, ko je bilo vse nebo zavešeno z oblaki.

Kljub tem neprijaznim zunanjim okolnostim se je na Viktorsbergu zbralo okrog 70 Slovencev, ki so sem prišli večinoma z avtomobili, nekateri pa tudi peš.

Pri sv. maši, ki jo je daroval naš dušni pastir g. Janez Žagar, smo krepko prepevali ter opravili po

slabega vremena stavila na razpolago župnija, oz. občina. Medtem so kuharice že pripravile kranjske klobase in druge dobrote.

Kraj, ki smo si ga izbrali, je zgodovinsko pomemben. Že od leta 800 naprej obstaja tu svetišče, ki je bilo vključeno v samostan, katerega so pretežno vodili benediktinci in ga vodijo še sedaj.

V dvorani so se mladi pari na odru zavrteli ter poskušali srečo pri različnih družabnih igrah.

S svojim obiskom sta nas po-

maši tudi pete litanije Matere božje.

Po sv. maši je za kratek čas posijalo sonce, da smo videli lepo dolino pod nami a bilo je mraz, da so jo naše ženske hitro pobrisale v dvorano, ki nam jo je za primer

Schwarzach / Pongau (Tirolska): Janez Stamničar in Amalija Podržaj sta si podelila zakrament svetega zakona. Tudi mnogi naši rojaki so hoteli biti navzoči pri poroki, da priljubljenima novima zakoncema zaželijo vso srečo.

častila domači župnik in župan, ki sta nam nesebično stavila na razpologo vse, kar smo potrebovali. Kasneje nas je obiskal tudi g. Brüstle, personalni referent ene največjih tekstilnih tovarn.

Dobra volja je najbolja! Tako smo neugodne vremenske prilike premagali z notranjim ognjem in veselim razpoloženjem, čeprav smo morali pri tej priliki vzeti slovo od precejšnjega števila vnetih sodelavk in sodelavcev, ki so se kmalu zatem za vedno vrnili v domovino. Zahvaljujemo se jim za njihov trud in za čut skupnosti ter jim želimo mnogo sreče v njihovih domovih, ki so si jih s trdim delom v tujini prislužili!

Drugačno srečo z vremenom smo imeli pri izletu v Stams in na Zugspitze na binkoštni ponedeljek,

Del naših izletnikov na Zugspitze.

dne 3. junija. Razumljivo je, da so prijave spočetka le počasi kapale. Ko pa je izgledalo, da se bo vreme popravilo, nismo mogli več vseh prijav sprejeti. Prvi cilj našega izleta je bil cistercijski samostan Stams na Tirolskem.

Čeprav šteje samostanska cerkev med najlepše baročne spomenike na Tirolskem in je v tej cerkvi mogoče opazovati visoko razvito obrt umetnega kovaštva, niso bila ta dejstva glavno gibalno za izbiro cilja. Konec zadnje vojne je bil ta samostan zelo slabo zaseden in so mu dali novo življenje slovenski menihi, ki so pod silo razmer prišli sem iz Stične na Dolenjskem. Še danes predstavljajo naši rojaki močan element in je tudi sedanji opat, p. Bernard, Slovenec. V tem samostanu živi stalno p. Štefan Kržišnik, ki je dolgo vrsto let opravljal slovensko službo božjo med našimi ljudmi na Predarlskem.

P. Štefan je daroval sv. mašo skupaj z našim župnikom g. Žagarjem, ter nam kratko orisal zgodovino samostana in vlogo slovenskih patrov. Po sv. maši smo se pristrčno pogovorili, nato pa smo se odpravili dalje čez prelaz Fernpaß, ob katerem leži nekaj nedotaknjenih bistrih gorskih jezer. Naš cilj je bil vrh Zugspitze, visok 2966 m, ki tvori mejo med Avstrijo in Nemčijo. Ko smo se pripeljali

do talne postaje žičnice, je nekaterim upadel pogum, da bi se dali potegniti ob strmih stenah na višinsko razliko 1600 m. 20 minut smo se vozili navzgor, in spotoma se nam je odpiral vedno bolj veličasten razgled.

Domov smo se vrnili po dolini reke Lech.

Pouk slovenščine: Z lepim uspehom je bil pouk slovenščine zaključen v preteklem šolskem letu na treh mestih. Tudi v šolskem letu 1974/75 se bo ta pouk nadaljeval v vseh krajih, kjer bo minimalno število prijav zagotovljeno, tako da je mogoče učence iz različnih šol združiti v en tečaj. Zato priporočamo vsem slovenskim staršem, da svoje otroke v začetku šolskega leta prijavijo k pouku slovenščine. V kasnejših letih jim bodo otroci hvaležni, da so se mogli v tujini naučiti knjižnega materinskega jezika.

Grdo bi bilo tudi, če bi odklonili ponujeno roko, ki jo nudi našim otrokom avstrijska šolska oblast. Narodna zavest in skrb za korist vaših otrok vam, dragi starši, naročata, da skrbite za njihovo izobraževanje v slovenskem jeziku.

Naši rojaki pred samostanom Stams na Tirolskem. V sredi med njimi p. Štefan Kržišnik.

Somaševanje ob obisku mariborskega pomožnega škofa Grmiča v Parizu.

Prvoobhajanci iz Pariza, v ozadju naša pridna organistka ga, Minka.

belgija

LIEGE-LIMBURG

V Eisdenu je naša mladina pripravila prav lep *materinski dan*. Nastopila je z zborna deklamacijo, pesmijo in narodnim plesom. Nekaj pesmi je ubrano podal tudi Slomškov mešani zbor. „Slomšek“ je navzoče pogostil s čajem in prigrizkom. Po kulturnem programu so se navzoči dalj časa pomudili v prijetni domači družbi. Za prosto zabavo je skrbel naš študentski ansambel. Bilo je zelo veselo. Iskrena zahvala vsem, ki so sodelovali!

Slovenska šola, ki jo vodi slovenski duhovnik, se bo začela v soboto, 7. septembra, v Zwartbergu ob 4. uri popoldne. Starše toplo vabimo k sodelovanju.

Vljudno vabimo na „SLOVEN-

SKI DAN“, ki bo v soboto, 12. oktobra v Eisdenu. Ob 4. uri popoldne se bomo zbrali v župni cerkvi sv. Barbare v Eisden-Cité, nato bomo šli v dvorano „Casino“, kjer bo nastopalo več pevskih zborov in več folklornih plesnih skupin. Posebna novost letošnje prireditve bo opereta: „Vasovalci“.

Pridite v čim lepšem številu! Še nikoli Vas, dragi rojaki, nismo razočarali. Letos pa bomo napravili lep korak naprej. Pametno bi bilo, da vnaprej rezervirate vstopnice. Na veselo svidenje!

Zelo nam je žal, da nismo mogli sodelovati pri *Slovenskem srečanju v Düsseldorfu*. Prosimo za oproščenje!

francija

PARIZ

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo v cerkvi sv. Vincencija Pavelskega, 95 rue de Sèvres, Pa-

ris 6°, métro Vanneau. Ne pozabite: ves september je maša še ob šestih popoldne, s prvo nedeljo v oktobru zopet ob petih popoldne.

Slovenska pisarna — 7 rue Gutenberg, prtiličje-levo, Paris 15°, tel. 577-69-93 — je odprta vsak četrtek popoldne, sicer pa po dogovoru z duhovnikom.

Obisk škofa Grmiča, birma in prvo obhajilo: Na praznik Vnebohoda, 23. maja, je bil med nami mariborski pomožni škof dr. Grmič. Čeprav smo datum morali zadnji hip prestaviti, tako da ni bilo mogoče niti vseh ljudi pravočasno obvestiti, so rojaki vendar napolnili našo cerkev.

S toplo besedo je g. škof pozival rojake, naj tudi v velemestnem življenju ostanejo zvesti Kristusu in svojemu narodu. 7 otrok je v zakramentu sv. birme potrdilo svojo zvestobo Kristusu, 16 pa jih je prvič pristopilo h Gospodovi mizi. S škofom so somaševali vodja Katoliške misije Nace Čretnik, izseljenska duhovnika Jože Flis in Stanislav Kavalarič, afriški misijonar p. Evgen Ketiš in Rok Gajšek, misijonar na Madagaskarju, ter Vinko Klančar in Franc Jemec.

Dopisnik „Družine“ piše o tej slovesnosti: „Lepo domače petje, pri katerem je sodelovala vsa cerkev, je slovesnost povzdignilo do prireditve, ki ostane človeku dolgo v spominu... Kratko srečanje škofa z rojaki po maši je bilo zelo pristrčno, žal le prekratko. Uspeh tega slavja je skromna oddolžitev

Marko Hernec iz Rouena po krstu z zanimanjem ogleduje svojo krstno svečo.

Škof Grmič med rojaki v Loiret.

slovenskim duhovnikom, ki delajo za rojake v Parizu, pa tudi sestram Cirili, Ceciliji in Slavi, ki pomagajo v šoli in pri veronauku. Pomembnost takih prireditev moramo spoznati le, če pomislimo, da je to edino versko in kulturno udejstvovanje Slovencev v Parizu."

Kot je bilo že pravkar omenjeno, smo imeli v maju med sabo *naše misijonarje*: p. Evgena Ketiša iz Toga, ki nam je v nedeljo, 12. maja, prikazal v lepem filmu svojo misijonsko deželo, potem p. Roka Gajška z Madagaskarja,

„Dobre kose, mrzle rose, rada trav'ca se kosi. Jaz pa vedno pre-mišlujem, oj, kaj, fantič, delaš ti.“
Gospa Tenko iz Trois Vèvres-La Machiņe ob svoji četrti dvajsetletnici.

v juliju pa p. Jožeta Mlinariča, ki nam je pri maši 14. julija govoril o svojem misijonskem delu v Burundi, pa še bogoslovca Marjana Marinčiča, ki bo v septembru odšel v Lomé (Dahome), kjer bo dokončal svoje bogoslovne študije in se nato posvetil misijonskemu delu.

V nedeljo, 11. avgusta, pa smo imeli v svoji sredi našega misijonarja iz Kalkute, patra Stanislava Poderžaja, ki nam je po maši govoril in pokazal slike iz svojega misijona v Indiji.

Tudi sicer smo imeli v *počitnicah obiske duhovnikov in bogoslovcev ter študentov iz domovine*, ki so študirali francoski jezik in lepo sodelovali pri našem bogoslužju, v petek, 19. julija, pa so pri mednarodnem nastopu na Katoliškem inštitutu v eni najbolj uspešnih točk častno zastopali in predstavili Slovence.

Krščeni sta bili Sofija Stanič, hči Alojzija in Candide, iz Courbevoie, ter Tanja Prendl, hči Alojzija in Agate, iz Asnieresa.

Veroučne skupine in slovenska nedeljska šola: Ob požrtvovalnem sodelovanju, ki zasluži vse priznanje in zahvalo naših sester Cecilije, Cirile, Slave in Ane ter seveda naših duhovnikov ter ob sodelovanju naših družin smo v preteklem šolskem letu vkljub raznim težavam kar lepo napredovali pri učenju veronauka in materinega jezika.

Sv. birma in prvo sveto obhajilo sta sad teh prizadevanj in zaključek, ki je bil v učnih prostorih na

rue Oudinot v nedeljo, 9. junija, — zaključek, h kateremu so vsi prispevali, zlasti še sestra Cirila in njena skupina in ki je tudi pokazal, da med letom nismo zgubljali časa.

Zaključna maša 23. junija, je lepo pokazala sodelovanje naših otrok pri bogoslužju in njihovo vključitev v farno občestvo.

V nastopajočem šolskem letu bomo še z večjo vnemo nadaljevali z delom, kjer bodo letošnji in prejšnji birmanci imeli svojo *mladinsko skupino*.

Vpisovanje in razgovor o delu v bodočnosti bo v nedeljo, 22. septembra, ob pol petih popoldne v dvorani 97 rue de Sèvres, z rednim poukom pa začnemo v nedeljo, 6. oktobra, ob 14.45 v dose-danjih prostorih 23 rue Oudinot, Paris 7°. Za *pouk v materinščini* se lahko vpiše vsak otrok, ki že hodi v šolo, za *veronauk* pa tisti, ki so ali že dopolnili ali pa bodo v tem letu dopolnili osmo leto (to velja za novovpisane, za tiste, ki so pa že letos hodili, pa kakor doslej).

Naša župnija in vsi sodelavci ogromno žrtvujejo, da bi otroci naših družin dobili potrebno versko vzgojo in tudi narodno; to delo pa bo imelo res uspeh, če bodo zares vse naše družine, starši in otroci, pridno sodelovali, sodelovali ob nedeljah, pa seveda tudi v vsakdanjem družinskem življenju. Pokažimo, da je ta skrb naša skupna zadeva, kateri bomo posvetili vse svoje moči.

† BR. LOJZE KLANČAR

Brat Lojze Klančar, o čigar šestdesetletnici redovniškega življenja smo poročali v 1. letošnji številki „Naše luči“, se je moral zaradi srčne boleznii tik pred Vnebohodom zateči v bolnico. Stanje se je polagoma izboljšavalo in je 23. julija prišel iz bolnice ter čakal v centralni hiši lazaristov, da odide na okrevanje.

V torek, 30. julija, zvečer pa ga je nenadoma zadela srčna kap. Pokopan je bil 2. avgusta. Pogrebne slovesnosti sta vodila predstojnik pariške province lazaristov in g.

Čretnik, Somaševalo je 12 duhovnikov, med njimi 6 Slovencev (gg. Čretnik, Vinko Klančar, nečak pokojnega, Jože Flis, Feliks Grm, Janez Žagar, izseljenska duhovnika iz Nemčije in Avstrije, ki sta v avgustu pomagala v Parizu, ter Vinko Bevk).

Lepo je govoril o njem predstojnik centralne lazaristovske hiše na Rue de Sèvres, ki je poudaril njegove lastnosti: ponižnost, globoko vero, otroško pobožnost in smisel za potrebe najbolj revnih. V imenu slovenske skupnosti je kratko spregovoril g. Čretnik, ki je poudaril, kako je težko slovo od pokojnika, ki je bil sicer tih in skrit, pa povsod prisoten, kjer je bilo potrebno prijazne besede in pomoči, kar je prihajalo iz njegove globoke povezanosti z Bogom.

Pogrebna slovesnost je pokazala, kako smo vsi ena božja družina, pa naj govorimo slovenski ali francoski jezik, pokazala pa tudi pokojnikovo priljubljenost med Francozi in Slovenci. Naši rojaki so se v lepem številu udeležili pogreba, če upoštevamo, da so mnogi v tem času bili na počitnicah; onih, ki so pa bili v Parizu, pa ni bilo mogoče vseh obvestiti. Od doma so v zadnjem hipu prišli njegov najmlajši brat in dva nečaka, med njima duhovnik-lazarist Vinko.

Pri vsaki nedeljski maši je bil med nami, zato bomo šele s časom začutili globoko vrzel, ki jo je zarezal njegov odhod v Očetovo hišo.

Vsi skupaj, tisti, ki so se pogreba udeležili in tisti, ki se ga niso mogli udeležiti, se bomo

spomnili pokojnega Lojzeta Klančarja pri naši maši v nedeljo, 29. septembra.

Na Hotizi je v juniju umrla gospa Magdalena Žalig, ki nas je večkrat obiskala v Parizu. Njenim

Pokojna Magdalena Žalig s Hotize.

hčerkam Ani, Elizabeti in Kristini kakor tudi njihovim družinam (Boštjančič, Markoja, Valetič) izrekamo iskreno sožalje!

LOIRET

V soboto, 25. maja, zvečer smo se zbrali v *Chilleurs pri maši*, ki jo je ob somaševanju g. Čretnika, Flisa in Jemca opravil za nas *mariborski pomožni škof g. Grmič*. Vsi smo bili veseli tega srečanja, ki smo ga začeli v cerkvi, nadaljevali pa pri skupni večerji.

Prihodnja maša bo v nedeljo, 29. septembra, ob desetih dopoldne, v *Chilleurs aux Bois*. Kdor želi skupno kosilo, naj se prijavi pri Palovih.

ROUEN — MONT ST. AIGNAN

Dne 18. maja je bil krščen Mariko Herbec, sin Adolfa in Marije, rojene Potočnik.

LA MACHINE

Dne 14. maja je umrl in bil 16. maja pokopan Alojz Privoršek. Pokojni je bil rojen 1900 v Št. Vidu pri Planini. V La Machine je prišel leta 1929, kjer je delal v rudniku. Zadnjih 18 let je živel v pokoju. Leta 1967 mu je umrla žena, Zapuščča hčerko Kristino in sina Jožefa, katerima izrekamo svoje sožalje!

Toda nimamo samo žalostnih vesti o teh, ki nas zapuščajo. Tudi vesele novice imamo o veselih ljudeh. 8. avgusta je v Trois Vèvres, kjer sedaj živi s svojo hčerko, praznovala svojo četrto dvajsetletnico gospa Cecilija Tenko, rojena Žnidar. Gospa Tenko je bila rojena na Babnih brdih pri Slivnici pri Celju (sama poudarja, da ime njenega rojstnega kraja nima z njo nobene zveze!). V Francijo je prišla z možem in družino leta 1926. Vzgojila je 5 otrok. Življenje ni bilo vedno lahko, leta 1962 je zgubila svojega moža, toda z zaupanjem v božjo pomoč in s prirojeno dobro voljo, je vse junaško prenesla. K obletnici ji njeni otroci in vsi rojaki iskreno čestitamo, da ostane dobre volje še do pete dvajsetletnice!

Prihodnja maša bo v nedeljo, 15. septembra, ob devetih dopoldne. Z g. Čretnikom pride eden naših misijonarjev.

OZOIR-LA-FERRIERE

V soboto, 22. junija, smo se zbrali pri sveti maši, med katero je bil krščen Samo Klepec, sin Ivana in Cecilije, rojene Strašek.

Eaubonne (Val d'Oise)

V nedeljo, 30. junija, je bila krščena Silvija Kastelec, hči Pavleta in Marice, rojena Jaklin.

PAS-DE-CALAIS

Počitniška doba je pri kraju, z novimi silami začenjamo novo šolsko leto in z njim novo veroučno leto.

Samo Klepec je bil krščen (Ozoir-le-Ferrière pri Parizu)

Zakonca Tomšič iz Winglesea s svojima hčerkama, sta že 15-krat stara in 33-krat prastara starša. Naj jih vse Gospod ohrani zdrave na mnoga leta!

S poukom verouka bomo pričeli s prvim tednom v septembru po lanskem urniku: v torek zvečer v Bruay; v sredo dopoldne ob 10. uri v Mericourt; ob 2. uri popoldne v Lievinu in ob 5. uri v Arrasu.

Obenem z veroukom se bo vršil *slovenski tečaj*. Vpišite pravočasno otroke!

Krščeni so bili: Peggy Stievenard, Sebastijan Martinčič, Dimitrij Kurent, Vuk Štefan Vesnič, Izabela Brunel. Naj jih Marija spremlja v življenju!

Zakrament sv. zakona so si dali: Georges Lemal in Neža Špendè 18. maja v Mericourt; 27. julija v Lié-

vinu Gerhard Hribovšek in Nikole Laversin; Mihael Petit in Arlette Kubat; 3. avgusta v Reimsu Dragutin Stankoviš in Ljubica Akrap. Mladoporočencem želimo obilo božjega blagoslova!

4. junija je Gospod poklical k sebi svojo zvesto služabnico s. Marijo Koletu Černè v 72. letu starosti in 46. letu redovnega življenja kot vzgojiteljico v redu uršulink. Pokopana je bila 7. junija na pokopališču v Arrasu. V tihoti samostana v Arrasu je dogorevala in s tiho molitvijo bila duša žrtev za naše drage izseljence. Naj ji bo Gospod njeno veliko plačilo.

WITTENHEIM (Alzacija)

Nismo še mogli poročati, da je po dolgi in hudi bolezni umrla naša draga mama, tašča, babica in

Pokojna Marija Žibret iz Wittenheima (Francija)

prababica vdova Marija Žibret, roj. Robič. Bila je v 80. letu starosti in doma s Planine blizu Celja. Rada se je udeleževala sv. maš, cerkvenih pobožnosti in romanj; z velikim veseljem je prišla k slovenskim mašam, kadar je prišel slovenski duhovnik k nam maševat. Rada in vesela je bila v slovenski družbi. Zvesto je brala in plačevala „Našo luč“. Naj ji bo Bog sam bogato plačilo! Iskreno sožalje sorodstvu, ki ni majhno!

Tretjo nedeljo v septembru se bomo Slovenci iz okolice Wittenheima zopet zbrali k naši „jesenski“ maši v kapeli Notre Dame du Chene ob 3. uri popoldne. Darovali jo bomo še posebej za pokojno Marijo Žibret. Pridite!

OB LUKSEMBURGU

Naše slovensko življenje tu ob Luksemburgu teče (lahko rečemo) mirno naprej v skladu z razmerami, v katerih živimo. Ni posebnih dogodkov ne v pogledu kulturnega ne krščanskega življenja.

Vendar naj omenimo nekatere! 4. maja je umrl Franc Tadina iz Crusnes in 28. maja ga. Plahuta iz Boulange. Bog jima daj večni mir in pokoj!

Potem je bilo *pešačenje na slovensko pristavo*. Organiziralo ga je Slovensko društvo iz Aumetza. Udeležili so se ga zlasti mladi ljudje in otroci. Izbrali so dolgo pot, tako je potem mladina mogla biti bolj mirna in ješča, da klobas in kruha ni bilo treba nositi nazaj. In ker je bil ta „piknik“ 23. junija, so zvečer še zakurili kres. V nedeljo 14. julija pa so Slovenci zopet prisostvovali pri proslavi narodnega praznika s prireditvijo *slovenske kmečke ohceti*. Med drugimi okrašenimi vozmi je vsekakor vzbujala pozornost gledalcev.

Slovenci na Aumetzu smo bili v juliju 3 tedne brez slovenske maše, ker je moral naš gospod nadomeščati francoskega župnika. Od časa do časa smo prikrajšani za slovensko, da se je potem spet raje udeležimo.

Več ljudi je odšlo na počitnice, pa so jih zato nadomestili oni, ki

**Nad 3 000 Slovencev
potrdilo zvestobo
Bogu in narodu**

Binkoštno srečanje 1974

Stuttgart – Düsseldorf

Vse tri fotografije kažejo pripenjanje slovenskih zastavic pred cerkvijo sv. Jurija v Stuttgartu.

Stuttgart

Killesberg, domišljeno ustvarjeni grič nad Stuttgartom, je letos že tretjič v verigi osmih Binkoštnih srečanj Slovencev v Nemčiji sprejel k snidenju naše delavke in delavce začasno na tujem, ki so prihiteli tudi iz oddaljenih krajev, da s svojo udeležbo potrdijo zvestobo Bogu, Cerki in narodu, katerega žive člane se slej ko prej čutijo. (Sicer pa, kako naj bi se mogli štetiti za dobre kristjane, ko ne bi bili trdno odločeni, ostati vse življenje zavedni Slovenci?)

Ostala prizorišča dosedanjih Binkoštnih srečanj so bila: Deringen pri Tübingenu, Wernau, Böblingen in dvakrat Göppingen. (Lani in letos se je vršilo poleg običajnega še posebno Binkoštno srečanje za Slovence na severu: lani v Bad Godesbergu, letos v Düsseldorfu.)

Udeležba pri obeh letošnjih srečanjih (nad 3000) je rekordna: doslej toliko udeležencev še ni bilo. Znamenje, da je srečanje našim delovnim ljudem potrebno, da si ga želé in da torej ne sme biti prirediteljem noben trud prevelik, da ta srečanja vsako leto znova pripravijo. V vsej zgodovini Slovencev v Nemčiji česa takega še ni bilo in prirediteljem je treba samo čestitati, da znajo zbrati toliko naših rojakov k tem prireditvam. Ob enem je tako visoka udeležba nekak plebiscit naših rojakov v tujini za organizatorje teh prireditev, slovenske dušne pastirje med njimi, saj je udeležba na srečanjih res popolnoma pristo-voljna (niti nobenega moralnega pritiska ni pri tem).

V CERKVI

Cerkev sv. Jurija je privabila letos 1200 Slovenk in Slovencev. Lepo vreme je tudi od zunaj spremljalo prijetno razpoloženje, ki je ob snidenju z rojaki polnilo srca.

Mogočna cerkev se je napolnila z našimi verniki. Velik Kristus v mozaiku na sprednji steni, šopki poljskih rož ob oltarju, žareči rdeči nageljni pred Marijino podobo, gorenjske narodne noše v prvih klopeh in mojstrske melodije iz orgel — vse to je bilo prazničen okvir slovesnega snidenja.

Ravnatelj slovenski duhovnikov v Franciji g. Nace Čretnik je pristopil k oltarju v spremstvu treh duhovnikov (gg. Rozmana, Turka in Škulja), dva (gg. Grm in Demšar) sta ostala v spovednicah.

V pridigi je g. Čretnik v izklesanih besedah začrtal pomen tega dne, pa obenem vsega kristjanovega življenja:

„Binkoštno srečanje začenjamo z mašo. In maša pomeni srečanje z Bogom, srečanje s Kristusom.

Najprej se moramo srečati z Bogom. Srečanje z Bogom pomeni, da v sebi znova obudimo milosti Svetega Duha, ki smo jo prejeli pri krstu. Če bomo obudili v sebi Duha resnice, bomo v kljub modernemu življenjskemu pesimizmu našli edini pravi smisel življenja: Kristus je vstal, tudi naše življenje vodi k vstajenju.

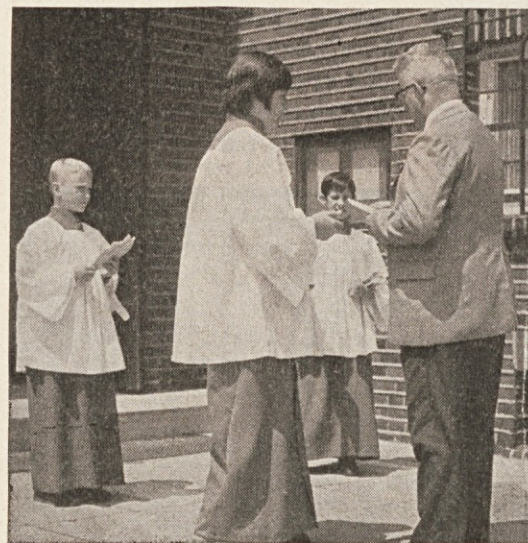
Če se bomo srečali s Kristusom, se bomo srečali tudi sami s seboj. Ko sprejmemo Kristusovo odrešenje, s tem ne postanemo manj vredni, nasprotno, s tem dosegemo vrhunec, o katerem bi brez Kristusa še sanjati ne upali. V soočenju s samim seboj se bomo tudi nujno vprašali, kako izpolnjujemo svoje poslanstvo

kot otroci slovenskega naroda. Prava veličina človeka je v notranji zgrajenosti, pravica in svoboda sta sad notranjega bogastva. Sedanjost in bodočnost slovenskega naroda se kujeta v naših dušah.

Če se bomo srečali z Bogom in sami s seboj, potem šele se bomo znali srečati s svojimi brati in sestrami. Če bomo nosili v sebi podobo, kot jo je zamislil Bog za vsakogar izmed nas, potem bomo znali najti pot k bratom in

sestram, ker jih bomo cenili kot osebe.“

Kristusova daritev, molitev, petje — tako ljudsko kot zborovo — daritvena pojedina, potem pa pete litanije Matere božje s tako slovenskimi vmesnimi pesmimi in na koncu mogočna „Marija, skoz' življenje“: vse bogočastje je bilo čutiti kot prisega, kot program, kot volja, zarezati še globlje dosedanjo krščansko in slovensko pot.

*Slike levo:
Somaševanje in
mladina v narodnih
nošah pri
maši v Stuttgartu.
Pevski zbor
„Domači zvon“.*

*Sliki desno:
Del narodnih noš.
Razdaljevanje brošur
s programom.*

V DVORANI

Razstavišče na stuttgartskem griču Killesberg je kompleks ogromnih hal sredi okusno in razkošno urejenega parka: prav kot nalašč za take prireditve, kot je naša.

Za to nedeljo smo dobili na razpolago dvorano števil. 2. Podolgovati prostor je takoj ob vstopu naredil vtis praktične urejenosti: na enem koncu srečolov in nad njim slovenske narodne barve v izvorni kompoziciji, na drugem koncu bar, sredi med obema pa oder kot optično središče vsega in nad njim v velikih črkah napis: MATI SLOVE-

NIJA, TVOJI SMO SINOVI! Po vsej dvorani pa mize in stoli, stoli in mize...

Čeprav je vsa odgovornost in teža priprave in izvedbe srečanja ležala na ramah slovenskega stuttgartskega župnika g. Cirila Turka, je prevzel vodstvo popoldanske prireditve slovenski ingolstadtški župnik g. Feliks Grm.

Točno ob treh se je začelo. Navzoče je pozdravila socialna delavka iz Münchna gdč. Marjana Korber. Na domači pozdrav „Slovenci in Slovenke! Pozdravljeni na osmem Binkoštnem srečanju! Bog vas živi!“ je vsa dvo-

rana odgovorila z navdušenim ploskanjem. Pozdravila je posebej goste: plesno skupino iz Holandije, moški zbor „Domači zvon“, „Planinski kvintet“, ravnatelja slovenskih duhovnikov v Franciji g. Naceta Čretnika, zastopnika Katoliškega delavskega gibanja iz Stuttgarta g. Joahima Grafna in esslinškega župnika g. Alfreda Eberta.

Plesna skupina iz Holandije je pod vodstvom g. Strmana v obeh sestavah — odrasli in mladinski — zaplesala po dva plesa. Ne le žive narodne noše — mladinske nekakšne stilizirane belokranjske — marveč tudi uglajenost in skladnost gibov je pričala, da se ti sicer nepoklicni plesni skupini s plesom zelo resno ukvarjata. Dvorano so plesi navdušili — močno ploskanje je bilo izraz priznanja.

Moški zbor „Domači zvon“ iz Stuttgarta je zapel mogočno

„Zadoni nam, zadoni!“ in nekaj drugih. Obvladanje dinamike in občutje odgovarjajočega takta ter uglajenost zbora — vse to nam je znano že od nekdanj. Zbor je ponovno potrdil svoj sloves.

Točka „Pokaži, kaj znaš!“ je že običajni, tudi vzgojni del teh prireditev. To pot se je k nastopu javilo nemalo talentov. Najprej nekateri učenci slovenske župnijske sobotne šole iz Stuttgarta: Janez Kovač z deklamacijo Prešernove „Zdravice“, Marjetka Tutič z Gregorčičevo „Bratje, v kolo se vstopimo!“, obe Plohovi z igranjem na klarinet pesmi „Lepo je biti mlad“ (na harmoniko ju je spremljal njun oče), Podjavorškovi Anita in Hajdi s petjem venčka narodnih „Trtica mila, jaz te častim“. Nastopili so še: Erika Plenko, ki jo je spremljal na harmoniko pri petju pesmi „Gorčez izaro“ njen oče; gdč. Veronika Čurin z občuteno zapeto pesmijo „Tih mrak zemljo pokriva“ in mali Matija Arko na elektroničnih orglah. Vsem na-

stopajočim so navzoči krepko ploskali, malega Matija so pa s ploskanjem prekinili že med igranjem.

Tudi zabavna tekmovanja so na teh prireditvah nepogrešljiva. To pot so se tekmovalci pomerili med seboj v jedi klobas s trnkov, v iskanju prižgane cigare, navezane na klobuk, z usti, v oponašanju živalskih glasov, v zbijanju klobuka z glave in v pitju po cuclju. Smeha je bilo še in še, tekmovalci pa tudi niso šli praznih rok z odra, saj so pripravili s tekmovanjem dosti veselega razpoloženja v dvorani.

Srečolov je vsa ta leta na skrbi vsakokratnega slovenskega frankfurtskega župnika. Včasih je srečolov pripravil nepozabni g. Franček Prijatelj, sedaj ga pripravi g. Edo Skulj. Vseh 1200 darov je šlo med kupce srečk, tisti pa, ki so zadeli katerega od petih glavnih, so si lahko obzirnili vseh deset prstov, saj so dobili moped, šivalni stroj, pisalni stroj, kolo ali tranzistor.

„Planinski kvintet“ je moral izpolniti ves ostali čas in — ga je dobro izpolnil. Ljudje so igranje zelo pohvalili, pa seveda pošteno izrabili tudi za

Sliki zgoraj: Nad 2.000 naših rojakov v dvorani na Killesbergu. G. Feliks Grm vodi prireditve. — Slika spodaj: Slovenska plesna skupina iz Holandije pri plesu.

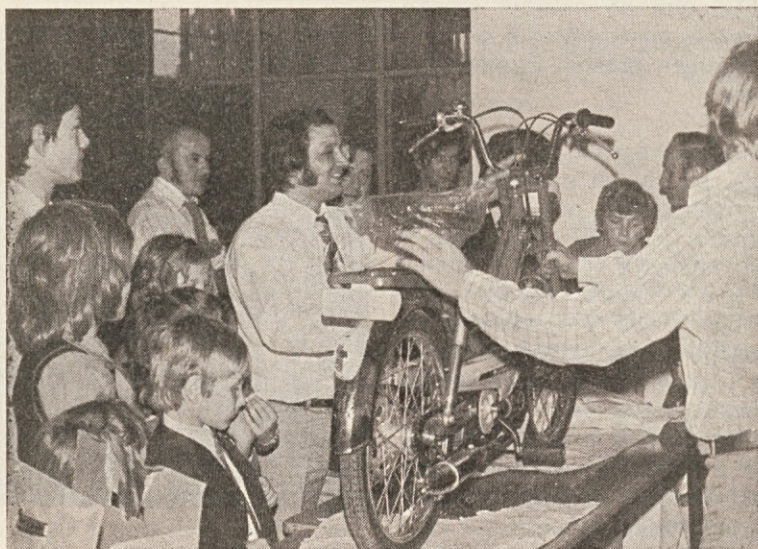
Slika zgoraj: „Domači zvon“ iz Stuttgarta poje „Ni kraja lepšega“. — Slike ob robu od zgoraj navzdol: Gdč. Veronika Čurin. — Erika Planko in njen oče. — Matija Arko pri orglah.

ples. Sicer so pa po vsakem plesu znova dajali muzikantom priznanje.

Vsak udeleženec je dobil v roke posebno brošuro z besedilom za dopoldanski in popoldanski del, na prodaj pa so bile tudi posebne razglednice.

Kot so bili s srečanjem zadovoljni in prirediteljem iz srca hvaležni udeleženci, tako je tudi uprava Razstavišča Killesberg pohvalila organizacijo, pestrost in živahnost prireditve.

Slike od zgoraj navzdol: „Srečke, srečke!“ — Moped je zadell — „Pomerimo se v zbijanju klubokvi“

Düsseldorf

Lep sončni dan je naznanjal Slovincem v Porenju in Porurju nekaj veselega. Sončno jutro je bil prvi pozdrav in vabilo na skupno srečanje.

Da bi se našli čimbolj v središču, so prireditelji izbrali veliko mestno dvorano v Düsseldorfu. „Philips-Halle“ pozna vsakdo in zares je ni bilo težko najti.

Mnogi otroci so že težko čakali, kdaj bo kosilo, ga brez prigovarjanja hitro pospravili in že prosili očka, naj vendar odpotujejo, da ne bodo česa zamudili. Že dolgo pred začetkom, ki je bil napovedan za tretjo uro popoldne, je bila gneča pred vrati in blagajno. Hvala Bogu, da ni bilo težav za parkirni prostor, saj ga je pred dvorano za tisoč vozil. Prireditelji in nastopajoči so med tem časom imeli še nekaj časa za priprave in urejanje odra ter dvorane.

Nekateri so vpraševali, kje bo maša.

„Nič ne skrbite,“ so jim odgovarjali skrbni redarji, „bo kar v dvorani.“

Ogromna dvorana nas je prijazno sprejela z lepo pripravljenimi mizami, cvetjem, in okrašenim odrom. V ozadju je bil slovenski domek, v ospredju pa pripravljena oltarna miza. Res ni bilo domotožja po običajni

Slike od zgoraj navzdol: Nastop mladih iz Oberhausna pri maši v Düsseldorfu. — Med žrebanjem glavnih dobitkov. — Pogled v dvorano.

obliki svetišča, saj smo v tako pripravljenem prostoru zaslutili, da je vse naše življenje ena sama velika maša. Bog je bil med nami pri daritvi, bil je med nami med prosvetnim sporedom, bil je med nami pri veselici, bil je z nami, ko smo odhajali, in še je pri nas.

Sv. mašo je daroval dr. Janez Zdešar, govoril pa je urednik „Družine“ dr. Drago Klemenčič. Binško misel je za nas veselo upanje, ker nas na potovanju življenja spremlja Bog, kakor nas spremlja materino srce. Med mašo je lepo sodeloval otroški zbor iz Oberhausna in vsi navzoči z ljudskim petjem. Ob koncu pa so zadonele še litanije z odpevi.

Prednost sv. maše v dvorani je bila v tem, da ni bilo nepotrebne preseljevanja v drug prostor. Tako se je lahko kmalu začel prosvetni program. Tu se je spet izkazala skupina pevcev pod vodstvom g. Uršiča, ki so pripravili opereto „Vasovalec“. Za trud in napore je bilo dolgo ploskanje najlepše priznanje.

Takoj zatem so nastopili mladi recitatorji, muzikantje, prostovoljni pevci, ki niso pokazali samo poguma, ampak tudi veliko sposobnosti.

Med vsem tem lepim dogajanjem pa so nekateri že nestrpno čakali, da se ob poskočnih melodijah kvinteta „Sattenberger“ veselo zavrtijo. Veselja, petja in rajanja je bilo zares dovolj, tako da so bili vsi obiskovalci navdušeni.

Med programom je bil tudi zelo bogat srečolov, ki je predvsem otrokom prinesel veliko veselja z igračami, sladkarijami in spominki. Glavni dobitki pa so bili: prenosni televizijski aparat, kolo in radio z uro. Za srečolov se je izredno potrudila in žrtvovala g. Oblakova iz Oberhausna.

Celotno vzdušje so si ustvarili obiskovalci sami, saj se je vsakdo zavedal, da bo lepo, če bodo tudi drugi veseli. Poleg muzikantov in organizatorjev zaslužijo vse priznanje tudi vsi nastopajoči in skupina, ki je žrtvovala svoj čas ter skrbela za red in pomoč pri blagajni.

Vodstvo dvorane je bilo prijetno presenečeno nad slovensko skupino in je že vnaprej ponudilo dvorano na razpolago za prihodnje leto.

Čas hitro beži in v vsej naglici ter skrbi za vsakdanje delo ter opravke le ostajajo lepi spomini, obogateni z doživetji, ki vlivajo vedno novih moči in dajejo za vest, da je lepo živeti.

Sliki od zgoraj navzdol: Ansambel „Sattenberger“ je izpolnil želje starih in mladih. — Mlada virtuozka.

so prišli k nam iz Slovenije ali od drugod.

EPERNAY

Zadnjo nedeljo v septembru Slovenci iz Epernaya in okolice ne pozabite na *slovensko mašo* ob pol 4. uri popoldne!

NICA

Letni dopusti so večinoma že za nami. Nekateri so tudi letos obiskali domovino in svoj rojstni kraj ter se naužili domačega zraka in domače hrane v krogu svojih najbližjih sorodnikov in prijateljev.

Vsi pa niso imeli te možnosti, zato so drugače izkoristili svoj dopust. Nekateri so se zagrizli v delo, da dokončajo svojo hišo, ki so jo začeli zidati, da bi svojo družino čimprej spravili pod lastno streho; drugi pa so drugače po svojih možnostih izkoristili svoj prosti čas. Samo ljubi Bog vé, ali so sedaj kaj več časa Njemu posvetili, ko vedno tožijo, da med letom ni časa.

Spet začnemo *ново šolsko leto*. Ne pozabimo na to!

Slovenska služba božja se spet redno vrši vsako nedeljo zjutraj ob 10. uri v kapeli sester v Nici, 6 Avenue don Bosco. Prihajajte v čim večjem številu in obvestite o tem tudi svoje znance!

Ob koncu preteklega šolskega leta je nekaj naših otrok prejelo *prvo sv. obhajilo*. V Nici: Patrik Ivančič, Gilbert Brožič, Marija-Jožica Peršin, Yvonne in Jožica Priori, Ljubica Tomplak. — V Cannesu: Alen-David Jurdana, Klavdij Škrlj in Silvana Golob. — V La Valentine pri Marseilleu: Iztok Zajc. — Naj jim bo Jezus v sv. Rešnjem Telesu hrana in vodnik življenja!

Sv. krst sta prejeli: 29. junija Natalija-Edita, hči Zlate Arh in Luciena Reti; na nedeljo, 28. julija, pa Natalija-Gabrijela, hči Jožefa in Katarine Terlikar. Staršem čestitamo in želimo, da bi novokrščencem bili res z besedo in zgledom prve priče vere, otrokom pa prosimo božjega varstva.

Zakonsko zvezo sta letos skle-

*Naši
prvoobhajanci
v Cannes-u
pri Nici.*

nila: v Cannes-u 4. maja Alojz Kogoj in Gabrijela Podbršček, vd. Golob. — V Nici 29. junija Zlata Arh in Lucien Reti. — Čestitamo in jim prosimo božjega varstva, da bi vztrajali v medsebojni ljubezni in spoštovanju, ter jim kličemo: Bonne chance sur la route de vie! Mnogo sreče in božjega blagoslova!

nemčija

STUTTGART-okolica

Za 1. maj na Hohenrechbergu: Tudi letos smo za 1. maj organizirali izlet na Hohenrechberg nad

Göppingenom. Vreme nam je bilo naklonjeno, majsko zelenje in cvetje nas je vabilo v naravo. Kam naj bi krenili drugam kot na „Šmarno goro“, ki nam služi že nekaj let za izletno točko!

Tako smo se v opoldanskih urah v večjih in manjših skupinah pomikali na vzpetino, ki s svojo baročno cerkvico že stoletja privablja mlado in staro v majskih dneh.

Naši rojaki na izletu na otok St. Honorat pri Cannes-u na binkoštni ponedeljek, ki se je zadržavala v senci pinij.

Do treh popoldne nas je bilo zbranih že nad 200 oseb na planoti okrog cerkve. Ko nas je romarski zvon povabil k *šmarnicam*, smo napolnili cerkev ter dali v petih litanijah duška svojemu verskemu občutku. Po šmarnični pobožnosti pa *piknik* na trati! Kako je v gorski svežini vse teknilo! Ko je zmanjkalo pečenke z ražnja, so prišle na vrsto klobase. Tudi svežih pi-jajč ni manjkalo. Potem je harmonikar Ivan potegnil za meh, fantje so se postavili v kroge, otrokom pa je bilo na razpolago vse bo-bočje in vsa planota.

Oh, zakaj je samo enkrat na leto prvi maj!

Blagoslovitev slovenskega centra: Poleg drugih narodov smo sedaj tudi Slovenci dobili v Stuttgartu svoj center. V sredo, 12. junija, je prišel med nas rottenburški škof dr. Karl Jožef Leiprecht in prostore našega farnega centra Stafflenbergstraße 64 blagoslovil.

Pri blagoslovlitvi je bil navzoč tudi referent za vprašanja tujih delavcev v škofiji Rottenburg, monsignore Eberhard Mühlbacher,

Na prvomajskem izletu (1974) na Hohenrechbergu v Nemčiji. Ko je zmanjkalo pečenke z ražnja, so prišle na vrsto klobase.

ljubljski pomožni škof dr. Stanislav Lenič, slovenski duhovniki dr. Zdešar, dr. Felc in Demšar ter duhovniki za Hrvate, Italijane in Portugalce, ki delujejo med svojimi rojaki v Stuttgartu, kakor tudi skupina sodelavcev naše fare v Stuttgartu. Po blagoslovu prostorov in pozdravnih besedah obeh škofov in dr. Zdešarja je sledila kratka zakuska.

Slovenska hiša v Stuttgartu je last škofije Rottenburg, služila pa bo našim potrebam kot farni urad, knjižnica, prostor za slovensko sobotno šolo, za pevske vaje, razgovore ter stanovanje za duhovnika. Posebna prednost naše hiše je v tem, da stoji tik cerkve sv. Konrada, kjer so *slovenske maše* ter možnost parkiranja na cesti Stafflenberg, ki je ob nedeljah skoraj prazna. Tudi tramvajska postaja je čisto v bližini. Tudi lega, kjer stoji hiša, je zelo lepa.

Bog daj, da bi ta center res služil verskim in narodnim potrebam naših ljudi v Stuttgartu in okolici!

46 slovenskih birmancev v Stuttgartu: Praznik presv. Rešnjega Telesa, 13. junija, je bil za Slovence v Stuttgartu izredno doživetje. Obiskal nas je škof Lenič iz Ljubljane, da podeli zakrament sv. birme

46 kandidatov. Cerkev sv. Konrada se je za to priliko napolnila do zadnjega prostora, saj je bilo tu zbranih okrog 500 naših ljudi. Pred oltarjem je naš ministrant — birmanski kandidat — Janez Kovač pozdravil škofa.

Birmanka Anita Podjavoršek je nato škofu izročila šopek nageljnov. V nagovoru med mašo je škof pozival navzoče k zvestobi do vere in našega naroda. Njegove tople besede so globoko segle v naše duše.

Pred začetkom birmanskega obreda je deklinški tercet pel najprej binkoštno pesem „S skupno pesmijo prosimo“, odpevu „Pridi, Sveti Duh“ pa je dala duška vsa cerkev. Z rdečimi nageljni na prsih, ki so jim jih pripelale slovenske Marijine sestre v Stuttgartu, so potem birmanci in birmanke ponosno stopali pred škofa, da jih s križem na čelu z močjo Svetega Duha utrdi v veri.

Med mašo je domala vsa cerkev pristopila k obhajilni mizi ter s tem izpričala globoko povezanost v veri in ljubezni do Kristusa, ki nam je povsod blizu.

Kar 15 čestitk h krstom: Pravijo, da bo skoraj vsak drugi otrok, rojen v Nemčiji, že kmalu otrok tujih staršev. Kot izgleda, Slovenci v tem oziru ne bomo zaostajali, saj smemo to pot omeniti 15 krstov z našega področja. Tako čestitamo k naraščanju: Francu in Ani Romih k hčerkici Klavdiji; Antonu in Silvi Pufič k hčerkici Melaniji; Rudolfu in Tereziji Balantič k sinku Rudiju; Marjanu in Jelki Kosirnik k sinku Romanu; Štefanu in Jelki Fabčič k sinku Robertu; Janezu in Marici Arnuga k hčerkici Tanji; Antonu in Veri Klepec k sinku Tomažu; Mateju in Rozini Piknjač k hčerkici Sandri; Katici Najvirt k hčerkici Renati; Alojzu in Elizabeti Berlak k sinku Igorju; Janezu in Marjeti Bezjak k hčerkici Klavdiji; Antonu in Justini Šinko k hčerkici Gabrijelci; Stanku in Sonji Ceglar k hčerkici Nataliji; Martinu in Frančiški Sinkovič k sinku Robertu ter Ivanu in Bernardki Petrič k sinku Kristjantu.

Slovenski birmanci v Stuttgartu na praznik presv. Rešnjega Telesa, 13. junija 1974.

Ob blagoslovitvi slovenskega župnijskega centra v Stuttgartu: škofa Leiprecht (Rottenburg) in Lenič (Ljubljana) ter ostali duhovniki v prijetnem razgovoru. (12. 6. 1974).

Ljubezen in zvestobo so si obljubili: Anton Schoper iz Kozjaka in Dragica Taradi iz Maribora; Anton Pufič iz Maribora in Silva Harc; Drago Mihelak iz Slovenske Bistrice in Ruša Miljanovič iz Grbavcev; Jožef Kouter iz Ižakovca in Rozalija Knez iz Bakovcev; Franc Kocan iz Hodoša in Ana Germavc iz Slovenj Gradca; Martin Cipot in Elizabeta Šebjan iz Dokležovja ter Tomislav Veit iz Ljubljane in Rita Maier iz Esslingena. — Iskrene čestitke!

WÜRTTEMBERG-OBERLAND

Imeli smo zopet dva krsta: prvega v nedeljo, 7. julija, v kapeli v Marienhaus v Konstanzu, kjer imamo slovensko mašo. Krščen je bil Peter Pipenbacher, sin Branka in Marije, roj. Erman, stanujočih v Radolfzellu. — Naslednjo nedeljo, 21. julija, pa je bila v Liebfrauenkirche krščena Sonja Mlakar, hči prvorojenka Alojza in Mimice, roj. Vizler, stanujočih v Baidntu pri Weingartnu. — Obema družinama čestitke in voščila!

V mesecu juliju so bile zlasti v Ravensburgu slovenske maše šibko obiskane. Poznalo se je, da je nastopila doba dopustov. Sedaj je to minilo, zato ste lepo vabljeni, da se jih zopet polnoštevilno udeležujete, tudi oni iz bližnje okolice, ako imate lastno vozilo ali pa vsaj kako drugo dobro prometno zvezo.

Tudi v Friedrichshafnu je želeti,

da bi jih prišlo kaj več na drugo nedeljo v mesecu. Tam so sv. maše v kapeli v Elisabethhaus na vogalu Werastraße-Zeppelinstraße.

MÜNCHEN

Prvič v zgodovini Münchna je bilo 8. junija letos slišati prav v njegovem središču, na Marienplatzu, slovensko molitev in pesem. Že nekaj let se zbira ob Marijinem stebru pred občino vsako soboto zvečer do tisoč nemških katoličanov, da tam zmolijo rožni venec. Za omenjeni dan so povabili tudi nas, Slovence, da še mi zmolimo in zapojemo nekaj molitev in pesmi v našem jeziku. Zbralo se nas je nad dvesto, škoda le, da nismo stali vsi strnjeno skupaj. Zapeli smo tri pesmi, eno od njih pevski zbor „Doneči zvon“, ki je tudi sicer vodil vse petje, in zmolili tri desetke rožnega venca. Domačinom je bila naša udeležba zelo všeč, posebno niso mogli prehvaliti lepote naših pesmi. Povabili so nas, naj bi še kdaj prišli.

Dva para sta uredila svoj zakon sedaj tudi pred oltarjem, tako kot se za vsakega katoličana spodobi: en par po osmih letih civilnega zakona, drugi po treh. Obema paroma čestitamo! Naj sledijo posnemovalci! Nikdar ni prepozno.

V Münchnu so bili krščeni: Peter Šoba, sin Ivana in Terezije, roj. Suša; Manuela Rojnik, hči Janeza in Sonje, roj. Ječnik; Brigita Judnič, hči Jožefa in Marije, roj. Umek; Martina Šutar, hči Jožefa in Marije, roj. Iljaš; Anita Jazbec, hči Alojzija in Elizabete, roj. Simončič; Oto Hohnjec, sin Ota in Marte, roj. Nemeč; Monika Gorjup, hči Fran-

ca in Jožefe, roj. Šumenjak; Nataša Hedl, hči Antona in Nade, roj. Ornik; Andreja Balažič, hči Antona in Graciane, roj. Valjan. — Otrokom želimo vse dobro, staršem pa iskreno čestitamo!

V Augsburgu pa sta bila krščena dva fantka: Tomaž Požar in Stanko Jager. Fantoma želimo, da bi se krepko razvijala v „fest“ fanta in zavedna vernika, starši in botri pa naj jima pomagajo do tega cilja!

nizozemska

Tretjo nedeljo v juniju smo imeli skupno romanje k Mariji Pomagaj v Heerlenu. Verniki so se lepo odzvali povabilu. Pri slovesnosti je „Zvon“ ubrano prepeval.

Uro pozneje smo se zbrali v Heerlerheide v župni dvorani k materinski proslavi, ki jo je zelo skrbno pripravilo Društvo sv. Barbare. Naša šolska mladina, ki jo vodi g. Hamers, je s pesmijo in deklamacijo počastila naše mamice. Zapel je „Zvon“. Plesali sta obe folklorni plesni skupini. Orkester g. Slavka Strmana pa nam je zaigral nekaj veselih melodij. Društvo sv. Barbare je vse navzoče bogato pogostilo. Med vsemi navzočimi je vladalo veselo in brat-

Viljem Žabec, sin Franceta in Rozalije iz Göteborga, je prejel sv. krst.

ska razpoloženje. Iskrena zahvala vsem, ki so se žrtvovali za lep uspeh tega za našo skupnost važnega dneva!

Slovenska folklorna plesna skupina je denarno podprla celodnev-

Naši rojaki so se v lepem številu udeležili slovenske sv. maše v Göteborgu in se zbrali po maši pred cerkvijo.

ni izlet naše mladine, ki sodeluje pri folklorni plesni skupini in pri „Škrjančku“. Mladina je imela lep dan. Folklorni plesni skupini iskreno čestitamo zaradi te plemenite zamisli!

V soboto, 12. oktobra, bo v Eisdenu „Slovenski dan“. Prosimo, da bi slovenski rojaki iz Nizozemske tudi letos v lepem številu podprli tovažno prireditev. Hvala vnaprej!

švedska

VÄSTERAS. — Dne 18. maja je postal božji otrok Boris Jožef Žvar iz Västeras-a. Krstni obred je opravil p. Janez Sodja, botra sta bila Jože in Anica Žvar. Staršem čestitamo, novorojenčku pa želimo, da bi rasel v milosti božji!

Še danes sem Bogu in vsakemu izmed vas, ki ste prihiteli na Binkoštno srečanje hvaležen, da je ob skupnem prizadevanju naše slavje potekalo od začetko do konca tako lepo. Že pri verskem delu je marsikdo spoznal, kaj pomeni skup-

na molitev in pesem v domačem jeziku v tujini.

Dveurni prosvetni program nam je dokazal, kaj je možno doseči tudi v tujini — ob trdni dobri volji požrtvovalnih ljudi in sodelovanju staršev. Z občudovanjem smo poslušali in gledali pevski mešani in moški zbor iz Landskrone, našo mladino iz Göteborga, z vrsto domačih in tujih plesov, recitacije otrok iz Köpinga.

Kvintet „Lastovke“ iz Landskrone pa nam je kljub naši utrujenosti tako ogrel kri in dvignil pete, da smo se na koncu le neradi razšli širom po Švedski.

To je bilo res srečanje, ki bi ga bilo treba ponoviti leto za letom, dokler bo naš človek živel na Švedskem.

Na binkoštni ponedeljek smo v dobri družbi spremljali v zakonski stan Vlada in Peggy Lesjak. Že 27. aprila pa sta se poročila v Bromölli Rudi in Mirka Slavec.

Naše življenje je kratko. Družina Nachtigal v Hyllinge je izgubila najmlajšega, 18-letnega fanta; gospa Ana Benulič je ostala sama z dvema otrokoma, njen 47-letni soproj se je prežgodaj dokončno žrtvoval za družino; Janko Hafner v Stockholmu je ravno nastopil pokoj, pa se je moral posloviti.

Upamo in zato molimo, da vsi ti že uživajo večni mir pri Bogu.

Kadar čakamo na kaj lepega, se čas počasi premika naprej. Tako smo tudi v Köpingu le dočakali dan, ko smo se zbrali vsi Slovenci pri sv. maši.

Res smo kot izgubljene ovce, ker nimamo stalnega duhovnika. Ponosni pa smo na našega p. Janeza Sodja, ki žrtvuje za nas toliko časa in poskuša z besedo in dejanji premagati vse ovire, samo da bi nas združil v pravo krščansko družino. Želimo mu zdravja in da bi nas še obiskal kot duhovnik in kot prijatelj. Gospod p. Sodja — hvala Vam za Vašo skrb!

Slovenci iz Köpinga

slovinci ob meji

KOROŠKA: Pevski zbor „Danica“ iz Št. Vida v Podjuni je na povabilo treh nemških zborov gostoval v Nürnbergu in okolici. Na odru, ki je bil okrašen z napisom gostitelja zbor in v slovenščini napisanim transparentom „Slovenski pevski zbor „Danica“ iz Št. Vida v Podjuni“, sta predvajala zbor in Trio „Korotan“ svoj program slovenskih narodnih in umetnih pesmi. — Prepolna velika dvorana Delavske zbornice v Celovcu je bila prizorišče pristrčne in pester kulturne prireditve, ki jo vsako leto ob zaključku šole pripravijo učenci Slovenske gimnazije. Poleg go-

vora ravnatelja in drugih recitacij v raznih jezikih je nastopil mladinski zbor z več točkami ter posamezni učenci, ki so pokazali svoje zmožnosti na raznih instrumentih. Dveinpolurni program je bil dobro pripravljen in je zahteval veliko napora od učencev in profesorjev poleg že tako velikega rednega pouka. — Koroški Slovenci imajo pet novih zborov. Vsi ti pred kratkim ustanovljeni zbori so imeli skupen nastop v farni dvorani v Škocijanu. Nastopili so: moški zbor „Vinko Poljanec“ iz Škocijana, moški oktet „Radiški fantje“ z Radiš, moški zbor „Trta“ iz Žitare vasi, mešani zbor „Podjuna“ iz Pliberka ter zbor, ki ga je zbral in ga vodi Pavel Kernjak, znani slovenski koroški skladatelj. Zbor je dobil ime po Kernjakovi najbolj znani stvaritvi „Mojcej“. — Na Slovenski gimnaziji v Celovcu je letos maturiralo 13 dijakov iz a-razreda in 15 dijakov iz b-razreda. Vseh sku-

paj je do sedaj maturiralo na tej gimnaziji 367 maturantov.

BENEŠKA SLOVENIJA: Ansambel Lojzeta Hledeta je priredil dva koncerta v Beneški Sloveniji in sicer v Brdu in Dreki. Obakrat je ansambel predvajal enourni koncert slovenskih narodnih pesmi. — Lepo število zamejskih Slovencev se je zbralo v Trčmunu, da proslave 20-letnico smrti msgr. Ivana Trinka, velikega narodnega buditelja beneških Slovencev. Na proslavi je sodeloval pevski zbor, slavnostni govornik pa je prikazal Trinka kot polihistorja saj je bil pesnik, pisatelj, filozof, znanstvenik in zgodovinar. Ob njegovem pogrebu je bilo zapisano, da je ugasnila najlepša zvezda pod Matajurjem.

GORIŠKA: Dramska skupina „Štandrez“ je na povabilo rimskega društva „Slomšek“ gostovala v Rimu z Moliervo komedijo „Zdrav-

švica

Na drugo nedeljo v maju tudi Švica slavi *materinski dan*. Tudi Slovenci v Švici smo skušali narediti malo veselja našim mamicam in obuditi smisel srečnega družinskega življenja. Za to nedeljo smo se zbrali v Baslu v farni dvorani pri Sv. Antonu. Kljub izredno kratkemu času priprav, ki jih je vodila s Avrelija po raznih krajih, so nas z uspešnim nastopom presenetile razne skupine otrok. Igralska skupina iz Oltena je vzbudila z veseloigro veliko smeha in dobrega razpoloženja. Predstavil se nam je na novo se porajajoči vokalni kvintet. Navdušil je duet sester Angele in Ivanke Ozebek. Veselega razpoloženja ni hotelo biti konec niti opolnoči, ko smo morali zapustiti dvorano.

Naslednjo nedeljo je bila proslava materinskega dneva v Zürichu s podobnim programom, le da so se ljudje prezgodaj razšli.

Posebna pohvala gre s. Avreliji iz Neuenkircha pri Luzernu, štirim Vrtačičevim otrokom iz Fribourga,

Humarjevim iz Arlesheima, Žekarjevim iz Züricha, sestram Ozebek ter vsem nastopajočim za ves njihov trud. Dragoceno je spoznanje, da tudi mi znamo kaj prikazati. Gotovo se bo izpolnilo upanje vseh nas, da to ni bilo zadnjič.

V okviru *svetega leta* smo hoteli doživeti praznik Svetega Duha-binosti ob naši nebeški Materi. Devetdeset Slovencev nas je iz Švice *poromalo* v Lurd k Materi, ki nazorno vzpodbuja k molitvi in s klicem k pokori vabi k urejenosti življenja.

Naknadno smo lahko v časopisih zasledili, da se je na poti v domovino zaradi nepravilnega prebivanja *smrtno ponesrečil* 27-letni Miro Petavs, ki je bil zaposlen v Zürichu. Žrtev neučakanosti za domovino. Njegov sopotnik, ki se je za stalno vračal domov, se bo po letih truda in iskanja sreče v tujini vrnil domov kot invalid.

Po vrnitvi z dopustov bomo začeli novo delovno leto s *srečanjem* v *Einsiedelnu* četrto nedeljo v septembru (dne 22. septembra). Pripravljajmo se na to srečanje in se ga udeležimo v čim večjem številu!

Od začetka maja do sedaj so

postali *pri krstu* člani krščanskega občestva: V Zürichu: Aleksandra Horjak, hči Stanislava in Milene, roj. Pešec; Robert Kovač, sin Josipa in Marije, roj. Novak; Anton Dragozet, sin Marjana in Alojzije, roj. Kokalj; Adrijana Krivec, hči Franca in Jožefe, roj. Bračko; Barbara Meglen, hči Jožeta in Malči, roj. Turk; Leonida Zdravec, hči Janeza in Marije, roj. Kokol; Kristijan Podgornik, sin Milana in Marije, roj. Tomšič. V Winterthuru: Nikolaj Rakela, sin Lilijana in Ljudmile, roj. Kušar. V Rapperswilu: Katarina Cizerle, hči Antona in Jožefe, roj. Povhe. V Baslu: Boštjan Peruš, sin Viktorja in Milene, roj. Ložar; Timotej Pečoler, sin Staneeta in Olge, roj. Kupnik. V Solothurnu: Roman Krže, sin Jožeta in Marije, roj. Tkalec; Igor Martinčič, sin Vilija in Ane, roj. Škofič; Klavdija Kovač, hči Drage; Aleksander Jeršin, sin Janeza in Ane, roj. Turnšek; Tamara Elizabeta Iskra, hči Ivanke; Roman Satošek, sin Draga in Olge, roj. Zupančič. V Amriswilu: Roman Pust, sin Branka in Marije, roj. Ogrin; Evelina Vereš, hči Ladislava in Pavle, roj. Mišič.

Pomagajmo vsi, da bodo Bogu dobri otroci in domovini v ponos!

nik po sili". Za to priložnost so rimski Slovenci popolnoma napolnili dvorano in pozorno sledili vedri vsebini igre. Med rimskim bivanjem je dramska skupina obiskala tudi „Slovenik“. — Mladinska akademija, katero je pripravila v Katoliškem domu v Gorici mladina, ki se zbira v okviru slovenske župnije, je uspela tako moralno kot tudi glede zanimivega in razgibanega programa ter je bila deležna obiska, ki je presegel vsa pričakovanja. — Zavod sv. Družine v Gorici ima nova poslopja. Pred kratkim je bila otvoritev novih prostorov, ki jih je blagoslovil goriški nadškof. Na akademiji so sodelovali učenci zavoda z glasbenimi vokalnimi ter instrumentalnimi točkami, mešani pevski zbor „Lojze Bratuž“ in okoliški otroški zbori. Rektor zavoda pa je orisal zgodovino te ustanove od Sirotišča do Zavoda sv. Družine.

TRŽAŠKA: „Slomškov dom“ v Bazovici je letos že devetič pripravil prvomajsko slavlje. Nastopili so ansambel „Kondor“, harmonikarski ansambel, domači otroški zbor in pevska skupina bazoviških deklet, ki se je prvič predstavila. Kot gosta sta nastopila otroški pevski zbor „Slovenski šopek“ iz Mačkolj ter svetoivanski mešani pevski zbor. — V okviru Društva slovenskih izobražencev je bila podeljena letošnja literarna nagrada „Vstajenje“ koroškemu pesniku in pisatelju Valentinu Polanšku. O pomembnosti pesnika, ki strnjeno izraža, kaj danes čuti koroški Slovenec, je govoril prof. Jevnikar. — V Bazovici je bila svečanost, na kateri so poimenovali tamkajšnjo osnovno šolo po Primožu Trubarju. Slovesnega dogodka so se udeležili poleg domačinov in šolskih predstavnikov tudi gostje iz Rašice, Trubarjevega rojstnega kraja na Dolenjskem, ter delegacija iz Derendingena, nemškega mesta, kjer je Trubar deloval in umrl. — Ljubljanska drama je gostovala v Kulturnem domu v Trstu z Ostrovskejevo dramo „Volkovi in ovce“ in s tem zaključila letošnjo gledališko sezono tega mesta.

**DOPISUJTE
V
„NAŠI LUČI“**

slovinci po svetu

ARGENTINA: Veliko čez tisoč Slovencev se je zbralo 25. maja ob blagoslovitvi prve slovenske cerkve v Argentini v Slovenski hiši. Kljub temu da so Slovenci v Argentini v 25 letih že zgradili deset slovenskih domov, velikih in lepih poslopij, ter osrednjo Slovensko hišo v Buenos Airesu, so zdaj zgradili še lepo, moderno cerkev, posvečeno Mariji Pomagaj. Blagoslovil jo je delegat slovenskih duhovnikov msgr. Orehar ob somaševanju dvanajst duhovnikov, dušnih pastirjev za Slovence. Bili so navzoči tudi predstavniki vseh domov ter narodne noše v rekordnem številu, saj jih je bilo veliko čez sto. Med mašo je pel priznani zbor „Gallus“ pod vodstvom dr. Savellija. Načrte za cerkev ter njeno opremo sta izvedla slovenska arhitekta Marjan Eiletz in Jure Vombergar. — V okviru blagoslovitve je na predvečer pevski zbor „Gallus“, to pot ojačen z zborom „Slovenske mladenke“ in „Slovenskim buenosaireškim oktetom“, izvajal Sattnerjev oratorij, ki je uglasben na svetopisemsko besedilo v prepenitvi Mihaela Opeke. Koncert je privabil toliko rojakov, da bi lahko dvakrat napolnili veliko dvorano Slovenske hiše. Kljub temu, da je oratorij izredno zahtevno delo, je koncert popolnoma uspel. Zasluge za to ima poleg zbora in velikega števila solistov na prvem mestu dr. Julij Savelli. — Kakor vsako leto je bila tudi letos žalna proslava v spomin padlim protikomunističnim borcem. Proslava je imela tri dele: svečanost pred njim posvečenim spomenikom, maša zadušnica v novi slovenski cerkvi ter proslava v dvorani. Slavnostni govornik je bil Rudolf Smers, ker je v zadnjem trenutku zbolel pisatelj Karel Mauser, ki je bil v ta namen naprošen. — Na odru Hladnikovega doma v Slovenski vasi je bila predstavljena komedija Karla Goldonija „Krčmarica“. Izvedel jo je krajevni dramski odsek društva v režiji Cirila

Jana. Igralci so kar se dá pravilno izvajali težke in zahtevne vloge. Čutiti je bila doživetost in spretnost v podajanju ter veselje, ki mora žareti iz vseh vlog komedije.

AVSTRALIJA: V slovenski cerkvi v Sydneyu imajo končno lastne zvonove. Naročili so jih bili v Sloveniji. Domači škof jih je med mašo blagoslovil pred oltarjem, da so lahko vsi videli obred. Med povzdigovanjem pa so že pritrkavali. Po blagoslovitvi so prebrali pismo škofa Leniča o pomembnosti zvonov v naših cerkvah.

KANADA: Novi prostori pri cerkveni dvorani župnije Brezmadežne v Torontu hitro dobivajo končne oblike. Dela opravljajo delavci-prostovoljci, med katerimi je veliko mladine, in so opravili čez 3500 ur dela zastoj. Pri novem delu so predvsem važni novi šolski prostori, saj je bilo v lanskem letu 200 učencev, za novo šolsko leto pa računajo z 250. Ko bodo novi prostori končani, ne bo treba deliti sobotnega pouka slovenske šole na dopoldne in popoldne.

ZDA: V New Yorku imajo Slovenci vsako tretjo nedeljo prosvetno uro. Na zadnjem srečanju je nastopil pevski zbor „Zvon“ iz Fairfielda, igralci pa so predstavili Finžgarjevo „Verigo“ v veliko zadovoljstvo vseh gledalcev. — Slovenski frančiškani v Lemontu obhajajo letos petdesetletnico obstoja tega samostana, ki je še vedno versko središče ameriških Slovencev. Zanimivo je to, da ta samostan spada pod slovensko frančiškansko vodstvo. — V Clevelandu je pevski zbor „Slovan“ imel svoj pomladanski koncert. Ta pevski zbor ima veliko let neumornega dela za ohranitev slovenske pesmi. Njegovi koncertni sporedi so skrbno pripravljani ter mojstrsko podani, da zadovoljijo prav vsakega poslušalca. — V Johnstownu je gostoval pevski zbor „Zvon“ v župniji, ki je bila nekdanj slovenska. Bogoslužje ni več slovensko, ker ljudje ne razumejo, veselé se pa še vedno slovenske pesmi, ki se pretaka iz roda v rod. Kvaliteta zbora „Zvon“ je v Ameriki znana in tudi ponovno dokazana s tem nastopom, na katerem so odlično podali dvajset slovenskih narodnih in umetnih pesmi.

graham green

moč in sijaj

roman

Roman „Moč in sijaj“ (1940) je eno najboljših del angleškega spreobrnjenca h katolicizmu Grahama Greena. Pisatelj je z njim posegel v zadnja vprašanja katoliške vere. Zunanji dogodki v romanu so samo povod za reševanje teh vprašanj.

Romana zlasti mnogi katolici čani niso razumeli. Površnega bralca bo pritegnil samo zunanji potek dogodkov v romanu, prezrl pa bo tisto, kar je pisatelj v resnici hotel povedati. Ob propadlem duhovniku je Green hotel pokazati božjo moč in božji sijaj, ki se razodeva v človeku: čim bednejši je človek v svojem bivanju, tem bolj potreben mu je Bog in tem bolj nedoumljiva sta božja moč in sijaj.

Kot človek in duhovnik je glavni junak brez častl in dostojanstva, preganjan in ponižan. Toda duhovnik ostane vendarle zvest svojemu poklicu:

ne beži, kakor so bežali drugi, dokler more dati ljudem Boga.

Dosedanja vsebina:

V eni izmed mehiških držav so prišli komunisti leta 1926 na oblast in prepovedali vsako versko delovanje. Duhovniki so deloma zbežali s svojim škofom vred, nekatere so postrelili, ostal je le še padre José, ki se je pokoril guvernerjevu odloku in se poročil, in pa še en duhovnik, ki se potika od vasi do vasi, uči otroke krščanskega nauka, jih krščuje, mašuje, spoveduje, obhaja in krščansko pokopava ljudi. Oblast ga preganja, razpiše nagrado na njegovo glavo, policija jemlje talce v vaseh, kjer se je skrival. Policijski poročnik v glavnem mestu se zagriže v to, da ga ujame.

Duhovniku, ki je ostal v deželi, spodleti več poskusov, da bi ušel. Potika se od kraja do kraja, da bi ga policija ne dobila. Vsi se ga iz strahu pred policijo bojé, celo Marija, s katero je pred leti iz obupa in občutka osamelosti in zaradi pol steklenice žganja spočel otroka. Poleg tega ga začne zasledovati mešanec, ki v njem spozna duhovnika in bi rad dobil nagrado, razpisano na njegovo glavo.

V glavnem mestu policija duhovnika zasači, ko nosi s seboj kljub prepovedi steklenico žganja. Zapró ga. Na dvorišču zapora se duhovnik sreča z mešancem, ki ga ima policija pri sebi prav zato, da ji bo pokazal duhovnika, če ga bo kje videl. Vendar mešanec duhovnika ne izda, ker se boji, da bi s tem izgubil denarno nagrado, razpisano na duhovnikovo glavo, saj bi policija utegnila reči, da je že itak sama brez mešančeve pomoči duhovnika ujela.

Ko duhovnika policija izpusti, se ta napoti v bungalov nekega angleškega trgovca z bananami, pri katerem se je že nekoč skrival pred policijo. A hiša je prazna in zapuščena. Edino živo bitje v njej je psica z zlomljenim hrbtom. Pri njenih tacah opazi duhovnik kost, na kateri je še nekaj mesa. Po več poskusih se mu posreči, da psici kost iztrga.

Duhovnik je odtrgal z zobmi nekaj surovega mesa in začel žvečiti. Še nikoli mu ni nobena jed tako teknila in zdaj se mu je začelo rahlo oglašati usmiljenje. Pomislil je: Pojedel bom samo toliko, ostanek potem lahko dobi. V duhu si je zaznamoval neko mesto na kosti in odtrgal drug kos. Slabost, ki jo je čutil že nekaj ur, se je začela izgubljati, šele zdaj je začutil pravo lakoto. Jedel je in psica ga je gledala. Zdaj, ko je bil boj končan, je bilo videti, da se ne jezi nanj. Njen rep je začel upajoče, vprašujoče tolči po podu. Duhovnik je prišel do mesta, ki si ga je bil izbral, ali zdaj se mu je zdelo, da je bila njegova prejšnja lakota namišljena. Lakota je bilo to, kar je čutil zdaj. Človek potrebuje več kakor pes. Pustil ji bo to grudico mesa ob sklepu. Ko pa je prišel tisti trenutek, je pojedel tudi to. Navsezadnje ima psica zobe: pojedla bo kost samo. Spustil ji je kost pod gobec in odšel iz kuhinje.

Vnovič je obšel sobe. Prišel je ven na verando in videl skozi vrzel med deskami, da je bila neka knjiga padla na tla. Meseci so že minili, odkar je videl kako knjigo. Ko je ta prhnela tam, je bila skoraj kakor obljuba, da ga čakajo boljše reči: življenje, ki poteka v zasebnih hišah z radijskimi sprejemniki, s knjižnimi policami, s posteljami, ki so pripravljene za noč, in z mizami, pogrnjenimi za jed.

Pokleknil je na tla in segel po knjigi. Mahoma se je zavedel, da bi mu življenje navsezadnje utegnilo biti spet prijetno, če bo dolgega boja kdaj konec in bo prekorail gore in državno mejo.

Bilo je prečudno: odkar je prebil tisto vročo in nagneteno noč v celici, je bil v nekakšnem svetu zapuščenosti, skoraj kakor da je umrl in da zdaj popotuje po nekakšnem predpeklju, ker ni bil ne dovolj dober ne dovolj slab...

Ko se je zdaj začela nevihta in je naglo bežal v zavetje, je čisto dobro vedel, kaj bo našel: nič.

V blisku so vstale pred njim

koče in se tresle, potem so spet izginile v bučči temi. Deževje še ni prišlo. V velikih sunkih se je zaganjalo od zaliva, prekrivajoč v enakomernem napredovanju vso državo.

Prišel je do prve koče. Vrata so bila odprta in, ko je zamigljajl blisk, ni videl, kakor je bil pričakovalec, nikogar. Samo kup koruze in neko nerazložno sivo premikanje — mogoče podgano.

Pognal se je proti naslednji koči, pa je bilo enako kot ves čas, kakor da se vse človeško življenje umika pred njim, kakor da je Nekdo odločil, da naj ga odslej puščajo samega, popolnoma samega.

Zunaj se je nekdo previdno premikal. Koraki so se malo približali in se spet ustavili. Neki obraz je pokukal skozi vrata proti njemu in se naglo umaknil: obraz starke, vendar pri Indijancih človek nikoli ne ve, morda ni imela več ko dvajset let.

Vstal je in stopil ven. Zbežala je pred njim v svojem težkem, vreči podobnem krilu, da so ji črne kite težko nihale.

Čez čas se je Indijanka plazila nazaj. Ostro jo je poklical in spet je okorno zbežala proti gozdu. Še ustenje je prišla do drevca, se je ustavila in ga gledala. Zdaj je bil prepričan, da je v koči nekaj dragocenega, mogoče skritega med koruzo.

Zunaj so se topotajoči koraki približali. Začel je tipati po kupu koruze. Mogoče je bila tam skrita hrana. Potem je položil roko na neki obraz. Bil je otrok, čisto mirno je ležal pod njegovo roko.

Med vrati je mesečina nerazložno pokazala ženin obraz.

Pomislil je: Odnesti ga moram na prosto, da ga bom lahko videl. Bil je deček, mogoče trileten: zgubana kodrasta glava s šopom črnih las. Nezavesten, vendar ne mrtev. Čutiti je bilo prav rahlo gibanje v prsih. Ko je odmaknil roko, je videl, da je otrok moker od krvi, ne od znoja. Obšla sta ga groza in gnus.

Ostro je vprašal ženo: „Kaj se je zgodilo?“

Ženska je pokleknila kak meter od njega in gledala njegove roke. Znala je malo špansko, zakaj odgovorila je: „Amerikanec.“

Otrok je bil oblečen v nekakšno rjavo haljo iz celega. Zavihal mu jo je do vratu. Na treh mestih je bil ranjen od krogel. Življenje ga je ves čas zapuščalo. Resnično pomagati mu je bilo nemogoče ali poskusiti je bilo treba.

„Vode!“ je rekel ženski. „Vode!“ Vendar je bilo videti, da ni razumela. Čepela je tam in ga gledala.

Ko se je dotaknil otroka, je videl, kako se je zganila v bokih. Pripravljena je bila napasti z zobmi, samo če bi otrok zaječal.

Začel je govoriti počasi in blago: „Vode morava dobiti. Da ga umijeva. Mene se nikar ne bojte! Nič hudega mu ne bom storil.“

Slekel je srajco in jo začel trgati v pramene. To je bilo strahotno nehygienično, ampak kaj je mogoč storiti drugega?

Spet je ponovil: „Vode!“

Ženska je menda razumela, obupano se je ozrla naokoli po mlakah, ki so ostale po dežju, to je bilo vse.

Saj, je pomislil, zemlja je prav tako čista, kot bi mogla biti kaka posoda. Namočil je kos srajce in se nagnil nad otroka. Slišal je, kako je žena po tleh podrsnila bliže — grozeče približevanje.

Poskusil jo je spet umiriti: „Mene se ni treba bati! Duhovnik sem.“

Besedo „duhovnik“ je razumela: nagnila se je naprej, prijela roko, ki je držala mokri kos srajce, in jo poljubila. Prav ta trenutek, ko so bile njene ustnice na njegovi roki, se je otroku zgubal obraz, oči so se odprle in se zastrmele vanju, drobno telesce se je streslo v nekakšni divji bolečini. Potem sta videla, kako so se zenice zasukale kvišku in se mahoma ustavile, rumene in grde v smrti.

Žena je izpustila duhovnikovo roko in se pognala k neki luži, sklenila prste v čašo, da je zajela vode.

„Ne potrebujeva je več,“ je rekel duhovnik in vstal.

Žena je razprla prste, da je voda odtekla skozi nje. Proseče je rekla: „Oče!“

On se je trudno spustil na kolena in začel moliti.

Takim molitvam zdaj ni več čutil pomena. S hostijo je bilo drugače: če jo je položil med ustnice umirajočemu človeku, je položil Boga tja. Tisto je bilo dejstvo, nekaj, česar se je lahko dotaknil, to tukaj pa je bila samo pobožna želja. Zakaj naj bi Kdo poslušal njegove molitve? Greh je bil nekakšna zožitev, skozi katero niso mogle: kar čutil je, da ga njegove molitve težijo kakor neprebavljena hrana.

Ko je končal, je vzdignil telo in ga odnesel nazaj v kočico kakor kos pohištva. Ženska mu je pohlevno sledila. Ni bilo videti, da bi se rada dotaknila trupla, le gledala ga je, ko ga je položil nazaj v temo na koruzo.

Duhovnik je sedel na tla in počasi rekel: „Trebalo ga bo pokopati.“ To je razumela. Prikimala je.

Vprašal je: „Kje je tvoj mož? Ali ti bo pomagal?“

Začela je naglo govoriti. Morebiti je govorila v narečju camacho. Razumel je le tu pa tam kako špansko besedo vmes.

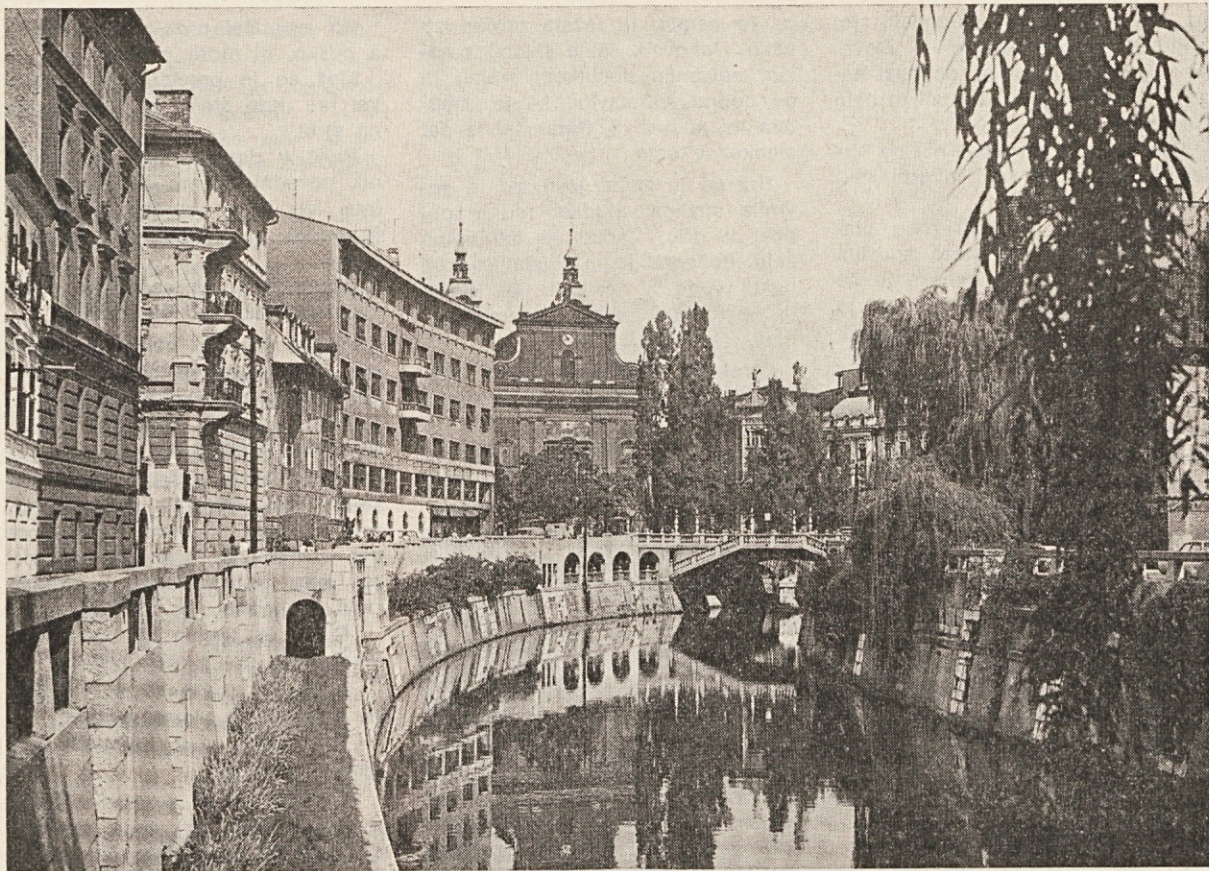
Rekel je: „Ali imaš lopato?“

Tega ni razumela in moral ji je pokazati gibe kopanja.

V njuno sporazumevanje je spet zabobnel grom: prihajala je druga nevihta. Spet je slišal mogočno dihanje dežja več milj daleč. Tedaj se je zavedel, da je žena spregovorila besedo „cerkev“. Vpraševal se je, kaj je mislila s tem. Potem ju je dosegel dež. Kakor stena se je spustil med njega in pobeg, padel je ves na kupu in se nagrmadil okoli njiju. Povsem se je stegnilo, le bliski so dajali svetlobo.

Tega dežja streha ni mogla zadržati. Vsepoševno je teklo skozi njo. Suho koruzno listje, na katerem je ležal mrtvi otrok, je prasketalo kakor goreč les.

Duhovnika je stresel mraz. Verjetno se ga je lotevala mrzlica. Proč mora, dokler se sploh še more gibati.

Pogled po Ljubljanici proti frančiškanski cerkvi — v Ljubljani.

Zadnjih trideset ur nista imela jesti nič drugega kot sladkor — velike rjave grude, velike kot otroška glava. Nikogar nista videla in med seboj sploh nista govorila.

Ženska mu je sledila za petami, mrtvega otroka je imela privezanega na hrbtu. Zdela se je neustrudljiva. V enem dnevu in eni noči sta prišla iz močvirja v predgorje. Med potjo sta se ravnala po soncu, dokler jima ni pokazala črna gozdnata pregrada gorovja, kod naj gresta.

Včasih se je vpraševal, ali je že na varnem, vendar tam, kjer med eno in drugo državo ni vidnih mej, se zdi, da nevarnost traja kar naprej.

Bilo je videti, da napredujeta

prav počasi. Steza se je včasih strmo vzdignila in se spet spustila ter se napolnila z blatom.

Ob sončnem zahodu drugega dne sta prišla na široko planoto, pokrito s kratko travo. Proti nebu se je črno vzdigoval čuden gaj križev, nagnjenih v različnih kotih — nekateri po šest metrov visoko, drugi ne več kot poltretji meter.

Duhovnik se je ustavil in se zastrmel vanje: po več ko petih letih je zdaj prvič spet videl javno izpostavljene krščanske simbole. S to čudno, okorno skupino gotovo ni imel opraviti noben duhovnik. Bila je delo Indijancev.

Za njim se je nekaj premikalo. Obrnil se je. Žena se je bila spustila na kolena in je počasi drsela po brezčutnih tleh proti skupini križev: mrtvi otrok se ji je zibal na hrbtu. Ko je prišla k najvišjemu križu, je odvezala otroka

in podržala k lesu obraz in potem ledja. Potem se je pokrižala.

Zvezda večernica je bila na nebu. In vzdignil se je rahel, vroč veter.

Žena je sedla, vzela iz svežnja grudo sladkorja in začela jesti, otrok pa je mirno ležal ob vznožju križa.

„Pojdiva!“ je rekel duhovnik, žena pa je strugala sladkor z ostrimi sekalci in se ni zmenila zanj.

Ozrl se je proti nebu in videl, da so zvezdo večernico zagrnili črni oblaki. „Pojdiva!“ Na tej planoti ni bilo nikjer zavetja.

Žena se sploh ni zganila. Razorani, toponosi obraz med črnima kitama je bil popolnoma neprizadet. Zdela se je, kakor da je opravila svojo dolžnost in se zdaj lahko pogrezne v večni počitek.

Duhovnik je mahoma vzdrgetal: bolečina, ki ga je ves dan rezala v čelo kakor trd rob klobuka, se

je zavrtala globlje. Pomislil je: najti si moram zavetje — človekova prva dolžnost je, da pazi nase — v nekem pogledu uči to celó Cerkev.

Vse nebo je črnelo. Križi so štrleli v zrak kakor suhi in grdi kaktusi.

Odpravil se je proti robu planote. Preden se je steza spustila navzdol, se je ozrl. Ženska je še vedno grizla grudo sladkorja in domislil se je, da je to vsa hrana, kar sta je še imela.

Pot je bila zelo strma, tako strma, da se je moral zasukati in se spuščati hrbtoma. Kakih sto petdeset metrov niže se je steza začela spet vzpenjati.

Začel se je potiti in mučila ga je strašna žeja. Ko se je ulil dež, mu je bilo spočetka v nekakšno olajšanje. Ostal je tam, kjer je bil, stiskaje se s hrbtom k skali.

Drgetal je zdaj bolj ali manj ves čas in zdelo se mu je, da bolečina ni več v njegovi glavi, bila je nekje zunaj, skoraj vse, šum, misel, vonj. Čuti so bili vsi pomešani.

Spominjal se je zemljevida sosednjih dveh držav, ki ga je nekoč videl. Država, iz katere je bežal, je bila vsa posuta z vasmí, v sosednji državi pa je bil papir skoraj vseskoz le bel. „Zdaj si na belem papirju,“ mu je govorila bolečina. „Pa tu je vendarle steza,“ je trudno ugovarjal. „Oh, steza,“ je rekla bolečina, „steza te utegne peljati petdeset milj daleč, preden te kam pripelje. Saj veš, da ne boš vzdržal na tako daljavo. Vse-povsod naokoli je samo bel papir.“

Potem je pomislil na Indijanko. Ne bil bi je smel pustiti tako same. „Bog naj mi odpusti! Nimam čuta odgovornosti: kaj moreš pričakovati od zapitega duhovnika?“

Skobacal se je na noge in se začel vzpenjati nazaj proti planoti.

Drgetaje, poteč se in premočen od dežja je prišel čez rob spet na planoto. Nikogar ni bilo tam — mrtev otrok ni nihče, le brezkoristen predmet, zapuščen ob vzožju enega izmed križev. Mati je bila odšla domov. Storila je, kar je želela storiti.

Majhna kepa sladkorja, kolikor

ga je ostalo, je ležala otroku ob ustih. Duhovnik se je sklonil z nekim nejasnim občutkom sramu in ga pobral. Obotavljal se je, medtem ko je dež lil. Potem si je del sladkor v usta.

Brž ko je začel jesti, se je povrnila mrzlica. Sladkor mu je obtičal v grlu. Začutil je strahotno žejo. Počepnil je in skušal polizati nekaj vode z neravnih tal. Sesal jo je celo s svojih premočenih hlač.

Otrok je ležal pod lijočim dežjem kakor temen kupček kravjega govna.

Duhovnik se je spet odpravil nazaj k robu planote in dol proti soteski. Zdaj je čutil osamljenost. Spet se je premikal sam po prazni, beli poli papirja in se vsak trenutek spuščal globlje v zapuščeno deželo.

Nekje, v neki smeri so bila seveda mesta. „Pojdi dovolj daleč in dosegel boš morski breg, železniško progo, tam so ceste in avtomobili!“ Že deset let ni videl vlaka. Lahko si je zamišljal črto na zemljevidu, ki se je držala obrežja, in videl petdeset, sto milj neznane pokrajine. Tam je zdaj: preveč temeljito je ubežal ljudem. Zdaj ga bo narava ubila.

Pa vendar je šel naprej. Ni imelo pomena, vračati se proti zapuščeni vasi. Ni mu preostajalo nič drugega, kakor da postavlja predse zdaj eno, zdaj drugo nogo, da leze navzdol in potem navzgor.

Z vrha soteske ni bilo videti nič drugega kot velikansko, zgubano pokrajino, gozd in goro, z zeleno, mokro tenčico, ki se je premikala nad njo. Pogledal je enkrat in potem nič več. Preveč se je zdelo, kot da gleda obup.

Gotovo je minilo več ur, preden se je nehal vzpenjati. Bilo je zvečer in v gozdu. Opice so nevidno hrumele po drevju in med travo je nekaj sikalo, verjetno kače. Spričo duha po premočenem trohnečem listju, spričo noči in teme se mu je zdelo, da je v rudniškem rovu, da se spušča v zemljo, da se pokoplje. Kmalu bo našel svoj grob.

Ko je prišel proti njemu človek s puško, ni storil ničesar.

Mož se je previdno bližal. Rekel je: „Kdo ste?“ in držal puško na strel.

Prvič v desetih letih je duhovnik povedal tujemu človeku svoje ime, ker je bil utrujen in ker se je zdelo, da nima več pomena živeti.

„Duhovnik?“ je začudeno vprašal mož. „Od kod ste prišli?“

Mrzlica je spet popustila. Rekel je: „Zavoljo mene ne boste imeli nikakih sitnosti. Naprej grem.“

„Oče...“ je ponižno in zaskrbljeno rekel glas.

„Takoj bom odšel.“ Skušal je steči in na lepem je prišel iz gozda na dolgo travnato reber. Spodaj so bile luči in kočje in tu gori ob robu gozda velika pobeljena stavba. Vprašal je: „Vojašnica?“

„Oče,“ je osuplo in užaloščeno rekel glas, „to je naša cerkev.“

„Cerkev?“ Duhovnik je nejeverno potegnil z rokami po zidu.

„Taka čast, oče! Zazvoniti moramo z zvonom...“

Duhovnik se je sesedel na travo, premočeno od dežja, naslonil je glavo ob belo steno in zaspal, naslanjajoč lopatice ob svoj dom.

Sanje so mu bile polne veselo zvenečega hrupa.

Ženska srednjih let je sedela na verandi in krpala nogavice. Gospod Lehr, njen brat, je prebiral newyorško ilustracijo.

„Prav gotovo ste si opomogli, oče,“ je rekla gospodična Lehr. Z bratom sta oba govorila precej grleno angleščino. Gospod Lehr je bil zapustil Nemčijo kot fant, da se ogne vojaški službi.

„Oh,“ je rekel Lehr, „moral je samo nekaj dni počivati.“ Nika-kega posebnega zanimanja ni kazal za tega moža, ki mu ga je vsega izčrpanega pred tremi dnevi pripeljal na muli njegov paznik.

„Kmalu bom lahko odšel,“ je rekel duhovnik.

„Naj se vam nič ne mudi!“ je rekla gospodična Lehr.

„Koliko bom potreboval do Las Casas?“ je vprašal duhovnik.

„V štirih dneh ste lahko tam,“ je rekel Lehr.

„Tako zdelan ne!“ je rekla gospodična Lehr. „V šestih.“

„Tako čudno mi bo vse,“ je rekel duhovnik. „Mesto s cerkvami, vseučilišče...“

„Midva s sestro,“ je rekel Lehr, „sva seveda protestanta. Vaši Cerкви ne dajeva prav, oče. Preveč ima razkošja, medtem ko ljudstvo strada.“

„Razkošje?“ je rekel duhovnik in se zagledal v svoje noge, elegantno obute v čevlje gospoda Lehra, oblečene v odvečne hlače gospoda Lehra. Čez čas je duhovnik rekel: „Mislim, da bi vam moral povedati: jutri bom bral mašo v vaši.“

„Prav bo,“ je dejal Lehr, „če boste previdni. Gotovo veste, da je to proti postavi.“

„Ja,“ je rekel duhovnik, „vem.“

„Poznam nekega duhovnika, ki so ga globili s štiristo pesi. Ker ni mogel plačati, so ga poslali za teden dni v zapor.“

Pogovor je prešel na druge stvari.

Lehr je pripovedoval: „Moja sestra je imela nekoč hotel. Za trgovske potnike. Prodala ga je, da je lahko prišla k meni, ko mi je žena umrla.“

„Ali je vaša žena pokopana tukaj?“ je vprašal duhovnik.

„V ogradi za konje,“ je kratko pojasnil Lehr.

Ko je duhovnik prišel do cerkve, je razjahal s starega Lehrovega konja in vrgel vajeti na grm. Po tisti noči, ko se je bil zgrudil ob cerkvenem zidu, je zdaj prvič obiskal vas. Širila se je navzdol pod njim v somrak: bungalovi s pločevinasto streho in kočje iz blata so se gledali čez edino ulico, široko in zaraslo s travo.

Prvi človek, ki ga je videl, je snel klobuk, pokleknil in mu poljubil roko.

„Kako ti je ime?“ je vprašal duhovnik.

„Pedro, častiti oče. Ali bo zjutraj maša, častiti oče?“

„Ja, bo.“

Šel je mimo vaške šole. Učitelj je sedel na stopnici pred vrati: zajeten mlad mož. Ko je videl prihajajočega duhovnika, je s poudarkom pogledal proč. Bil je človek, ki se je zvesto držal postav: ni hotel poznati hudodelcev.

Neka ženska je duhovniku poljubila roko. Čudno je bilo, ko so si ga spet želeli, ko se ni čutil kot nosilec smrti. Vprašala je: „Ali nas boste spovedali, častiti oče?“

„Ja,“ je rekel. „Na skednju gospoda Lehra. Pred mašo. Ob pe-

Celje, mesto ob zavoju Savinje, v srednjem veku sedež mogočnih celjskih grofov.

tih bom tam. Kakor hitro se zdani.“

„Toliko nas je, častiti oče...“
„Potem pa tudi nocoj... Ob osmih.“

„In veliko otrok bi bilo treba krstiti, oče. Tri leta ni bilo nobenega duhovnika sem.“

„Še dva dni bom tukaj.“

„Koliko boste računali, častiti oče?“

„Hm, navadno se računa dva pesa.“ Pomislil je: najeti moram dve muli in vodnika, petdeset pesov me bo veljalo v Las Casas; pet pesov dobim za mašo, manjka jih še petinštirideset.“

„Tu smo zelo revni,“ se je začela pohlevno pogajati. „Sama imam štiri otroke. Osem pesov je velik denar.“

„Tudi štiri otroci so veliko, če je bil duhovnik tukaj komaj pred tremi leti.“ Ostro je vprašal: „Koliko otrok pa je tukaj nekrščenih?“

„Mogoče sto, častiti oče.“

Preračunaval si je: ne bo treba torej, da bi prišel v Las Casas kot berač. Lahko si bo kupil spodobno obleko, našel primerno stanovanje, si uredil... Rekel je: „Plaćati boste morali en peso petdeset od glave.“

„En peso, oče. Zelo smo revni.“

„En peso petdeset.“

Njegov glas iz nekdanih let mu je trdno rekel na uho: „Tistega, česar ne plačajo, ne cenijo. Zmerom bodo govorili, da so revni, da stradajo, in vendar bodo zmerom imeli kje zakopan kak lonec z majhno zalogo denarja.“

Rekel je ženi: „Prinesti morate denar — in otroke — na skedenj gospoda Lehra jutri ob dveh popoldne.“

„Ja, častiti oče,“ je rekla. Videti je bila povsem zadovoljna: zbila mu je bila petdeset centavov za vsakega otroka.

Duhovnik je šel naprej. Recimo, da je sto otrok, je premišljal, to se pravi z jutrišnjo mašo stošestdeset pesov. Mogoče lahko dobim dve muli in vodnika za štirideset pesov. Gospod Lehr mi bo dal hrane za šest dni. Ostalo mi bo stodvajset pesov. Po vseh teh letih se je zdelo to kakor bogastvo.

Med potjo po vsej ulici je čutil spoštovanje: možje so se odkrivali, ko je stopal mimo. Bilo mu je, kakor da se je vrnil v čase pred preganjanjem. Kar čutil je, kako se nekdaj življenje strnjuje okoli njega kot navada, ki mu drži gla-

vo pokonci, mu narekuje način, kako naj stopa, in mu celo oblikuje besede.

Spovedanci so prihajali v nepretrganem toku od osmih do desetih zvečer: dve uri najhujšega zla, kolikor ga je tak majhen kraj mogel spraviti na dan po treh letih. Prav dosti ni bilo. Človek ne more kdove kaj zagrešiti: pijanost, prešuštvo, nečistost.

Ves čas je čutil okus po žganju, ko je sedel na gugalniku v staji za konja, ne da bi gledal v obraz tistemu, ki je klečal ob njem. Drugi so čakali klečeč v prazni staji.

Presenetljivo, kakšen občutek nedolžnosti spremlja greh. Le trd in previden človek in svetnik ga nimajo.

Ti ljudje so odšli čisti iz hleva. Duhovnik je bil edini, ki se ni skesal, spovedal in dobil odvezo. Rad bi bil rekel tistemu možu: „Ljubezen ni nič narobe, ampak ljubezen bi morala biti srečna in odkrita. Narobe je samo, če je skrivna, nesrečna... Lahko je nesrečnejša kot vse drugo. Večja nesreča je samo še to, če izgubimo Boga. Prav s tem izgubimo Boga. Nič ni treba pokore, otrok moj, povsem dovolj si pretrpel.“ In onemu drugemu bi rad rekel: „Naslada ni najhujša stvar. Ogibati se je moramo zato, ker se utegne vsak dan, vsak čas spremeniti v ljubezen. In če ljubimo svoj greh, potem smo resnično pogubljeni.“

Vendar se je spet uveljavila navada iz spovednice: bilo mu je, kakor da je spet v mali, zatohli, škatli podobni leseni krsti, v kateri ljudje s svojim duhovnikom pokopavajo svojo nesnago.

Neka starka je klepetala naprej in naprej, medtem ko so se spovedanci nemirno premikali v sosednjem predelu, konj je rezgetal, klepetala je, kako se ni držala postnih dni, kako je skrajševala večerno molitev. Na lepem, nepričakovano, je s čudnim občutkom domotožja pomislil na talce na dvorišču v zaporu, kako so čakali pri vodovodni pipi, ne da bi ga pogledali: kako ljudje ves čas tr-

pijo in vztrajajo vsepovsod onstran gorovja.

Divje je segel ženski v besedo: „Zakaj se mi ne spovedujete, kakor je treba? Ne zanima me, kako se oskrbujete z ribami ali kako zaspani ste zvečer... Spomnite se svojih resničnih grehov!“

„Pa jaz sem dobra ženska!“ je začudeno javsknila vanj.

„Kaj pa potem delate tukaj in jemljete prostor slabim ljudem?“ Rekel je: „Ali ljubite še koga poleg same sebe?“

„Ljubim Boga, častiti oče,“ je rekla ponosno.

„Kako to veste? Ljubezen do Boga ni nič drugačna kot ljubezen do moža ali do otroka.“

Ko je odšel zadnji spovedanec, se je vrnil čez dvorišče v bungalov. Z neznansko nevoščljivostjo je mislil na vse te ljudi, ki so se mu spovedovali in dobili odvezo. „Čez šest dni,“ si je rekel, „bom v Las Casas tudi jaz...“ Vendar ni mogel verjeti, da bi ga sploh kje kdo lahko rešil njegovega težkega srca.

Čez noč so pripeljali muli zanj, tako da se bo lahko odpravil takoj po maši na Lehrovem skednju. Njegov vodnik je spal nekje, verjetno pri mulah.

Duhovnik se je bil ulegel oblečen. Ležal je na postelji in slišal, kako se je v neki drugi sobi sprožila budilka.

Odprl je vrata. Nad pašniki se je razgrinjala siva svetloba. Tulipanovo drevo pri vrtnih vratih je vzcvetelo za nov dan. Zelo daleč, onstran potočka, so prihajali ljudje iz vasi k Lehrovemu skednju. Imel je občutek, da je vse okoli njega srečno v pričakovanju in da ga čakajo, da se pridruži. Zavedal se je, kako srečen bi lahko bil, ko bi onstran gorovja ne bil pustil ničesar drugega kot nekaj neprijetnih spominov.

Oglasilo se je zvonjenje. Prinesli so bili cerkveni zvon iz stolpa in ga obesili pred Lehrovim skednjem. Zvenelo je kakor katera koli nedelja kjer si bodi.

(Se bo nadaljevalo)

življenje je (tudi) smešno

Pri šoferskem izpitu,

„Kaj morate storiti, če se vam avto ustavi ravno na zebri?“

„Vsa vrata moram odpreti.“

„Vrata? Zakaj pa vrata?“

„Da bodo ljudje lahko hodili skozi avto.“

o

„Ali je vajin zakon srečen?“

„Zelo. Že trikrat sva zaradi ljubezni preložila ločitev.“

o

Zaljubljenca sedita na klopi v parku.

Ona: „Ko bi znala ta lipa govoriti...“

On: „... bi rekla, da je hrast.“

o

Učitelj Janezu: „Kaj te zebe v roke, da jih imaš v žepu?“

Janez: „Ne.“

„Potem jih pa potegni iz žepa!“

„Ja, potem me bo pa res zeblo.“

o

„Ali veš, kakšna razlika je med oslom in teboj?“

„Ti, pazi se!“

„No, saj sem se samo šalil. Saj vem, da ni nobene razlike.“

o

„Kaj pa dela tvoja žena ob prostih sobotah?“

„Hiti z delom, da bi imela potem več prostega časa.“

o

„Mislim, da sem se možu nekaj zamerila.“

„Po čem pa to sklepaš?“

„Že pol leta ga ni domov.“

o

Mati pripelje sinka k profesorju glasbe: „Gospod profesor, moj sin je izreden talent za klavir. Tudi trizuro ima že kot Beethoven!“

„Naj sede h klavirju in kaj zaigra!“

Ko je fant nehal igrati, je gospa vprašala profesorja: „No, kaj naj sedaj stori?“

Profesor: „Lase naj si ostriže!“

Zdravnika so poklicali sredi noči k bolniku. Ko zdravnik pacienta pregleda, ga vpraša:

„Ali ste testament že naredili?“

„Ne še.“

„Takoj pokličite sorodnike in odvetnika!“

„Kaj je tako slabo z menoj?“

„Ne, tisto ne. Le ne bi bil rad jaz edini, ki ga sredi noči kličete brez potrebe iz postelje.“

o

„Ančka, zakaj mi ne verjameš? Skozi moja usta še ni prišla laž.“

„Seveda ne, ko pa govoriš skozi nos.“

o

„Kaj bi vi zaprosili za roko moje hčere tudi, ko bi ne imela take dote?“

„Tudi.“

„Potem ne bo nič. Ne maram v svojo družino tepcev.“

o

„Ne govori, da si se poročil iz čiste ljubezni, ko pa ima tvoja žena tako lepo hišo.“

„Kaj misliš, da se res ni mogoče zaljubiti v tako lepo hišo?“

o

„Gospod doktor, vsako noč sanjam, da sem ovca, ki pomuli vso travo naokrog.“

„Ne vznemirjajte se, to ni nič hudega!“

„O, pa je! Vsako noč pojem žimnico.“

o

Neki general, ki pregleduje malo vojaško posadko na deželi, pokliče poveljnika posadke v stran in mu reče potihlo:

„Veste kaj, v četi sem opazil neki nos, ki pretirano moll iz nje. Ali ne bi bilo bolje postaviti tistega vojaka v drugo vrsto?“

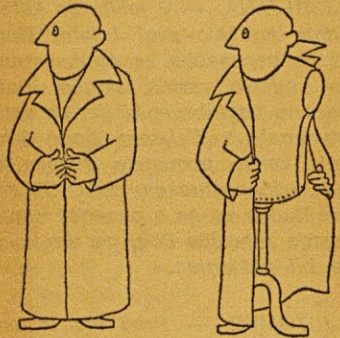
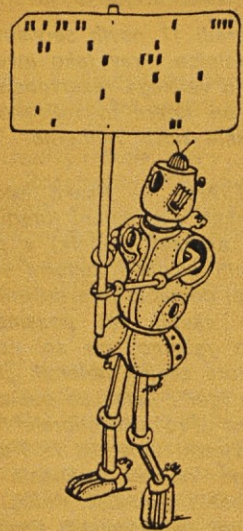
„Oprostite, a on že stoji v drugi vrsti.“

o

Pes pride v trafiko in zahteva zavitek „Drave“.

Trafikant se začudi: „Ta je dobra!“

Pa pravi pes: „No, dobra ravno ni, a takšno je pač pasje življenje.“

letu gradi 17 novih servisov in tri avtopralnice. Prav tako investira v gradnjo velikega rezervoarja v Sirminu pri Kopru in sofinancira načrtovanje nove rafinerije.

LJUBLJANA. — Vsako leto se v Križankah v Ljubljani (uredil jih je znani arhitekt Plečnik) v poletnih mesecih odvijajo kulturni večeri z nastopi domačih in svetovnih umetniških skupin ali posameznikov. Lahko rečemo, da so nekakšna miniaturna znanih poletnih „Dubrovaških iger“. Letos so gostovali tudi zbor „Pro arte chorale“ iz ZDA in sovjetski umetniki iz Perma, ki je eno najbolj poznanih ruskih umetniških gledališč. Poleg tega je bilo tudi več orgelskih koncertov v ljubljanski stolnici in drugih cerkvah.

LJUBLJANA. — V juniju so katehinstinje končale svoj triletni študij, ki jih usposablja za pouk verouka in vodstvo raznih skupin. Poleg osebne poglobitve, ki jim bo veliko pomagala v življenju, bodo lahko zelo veliko pomagale duhovnikom pri dušnopastirskem delu. Ob koncu študija so se s posebno slovesnostjo zahvalile Bogu za dar, ki jim je bil naklonjen.

LJUTOMER. — Pred sto in enim letom so na Dunaju prvič imeli konjske dirke. Že leto zatem pa so na cesti od Ljutomera proti Križevcem kot prvi v Jugoslaviji startali domači kmetje z 20 konji. Od takrat tam vsako leto organizirajo konjske kasaške dirke, ki so zaslovene že po svetu. Za prebivalce pa je vsakokrat novo doživetje. Mnogi Ljutomerčani so dosegli že odlična mesta tudi na mednarodnih tekmovanjih. Mnogi pa so se posvetili vzreji in dresuri konjev, ki jim prinesejo znaten vir dohodkov.

MARIBOR. — Mariborska poštna uprava je začela z veliko investicijo. Vse vozliščne telefonske centrale bodo z glavno telefonsko centralo v Mariboru povezane tudi z najmodernejšim radiorelejnim sistemom. Vsaka vozliščna centrala bo dvakratno povezana, kar bo omogočalo veliko večje število pogovorov. Investitor je že sklenil

nikov. Nihče ni zaradi tistega, kar je daroval v ta namen, obubožal ali propadel. Končno pa so tudi cerkve kot kulturni in umetniški spomeniki del narodnega bogastva. Tujcu, ki obišče našo domovino, jih vedno lahko s ponosom pokažemo kot sad slovenske pridnosti in ustvarjalnosti. Ne vidimo, zakaj bi bilo treba v prihodnje omejevati velikodušno darežljivost slovenskih vernikov, kadar gre za njihove cerkve.

Povedano nam je že bilo, da „ker je cerkev ločena od države, dialoga ni“ (Naša komuna, 10. marca 1974), kljub temu pa še vedno upamo in verjamemo v dialog. Tudi o vprašanih, o katerih smo zadnje čase veliko poslušali in brali. Upamo tudi to, da bodo prav vsi doumeli, ga gre Cerkev samo za odrešenje človeka, in to celega človeka, ne pa za tekmo v oblasti.

Družina, Ljubljana, 7. julija 1974, str. 3.

DELO

LJUBLJANA, PETEK, 12. JULIJA 1974

NAŠE SVETLE BELORUŠKE RUDARJE SLOVENIJE

V SISTEM CELOVITE VZGOJE

Svet marksističnega centra pri CK ZKS je na svoji četrti redni seji temeljito preučil vsebinske vidike uvedbe novega predmeta — „samoupravljanje s temelji marksizma“ — v vse naše srednje šole (snov bodo začeli učiti s prihodnjim šolskim letom).

O uvedbi predmeta „samoupravljanje s temelji marksizma“ v naše srednje šole oziroma o učnem programu za ta predmet so bili člani sveta marksističnega centra mnenja, da tukaj ne gre za tradicionalni šolski predmet, predmet, ki bo učencu, vzemimo, prikazoval nekakšno statistično pravno-politično podobo našega sistema, marveč da mora iti za tako učno snov, ki bo mlado generacijo vzgajala za družbeno življenje, ki ji bo prikazovala delovanje in bistvo novih družbenoekonomskih odnosov tako v krajevni skupnosti kot v TOZD, ki bo prikazovala našo samoupravno prakso takšno, kot je. Zato je razveseljivo, da so se člani sveta zavzeli, naj bi te odnose tolmačili tudi ljudje, ki neposredno delujejo v tej praksi.

(Ali bo ta predmet oz. ta vzgoja neobvezna za otroke staršev, ki marksizem odklanjajo, kot je npr. neobvezen verouk za otroke nevernih staršev? — Op. NL).

Delo, Ljubljana, 12. julija 1974, str. 6.

NAŠ TEDNIK

SEZNANILI SMO MEDNARODNO JAVNOST

Mednarodna konferenca o manjšinah, ki je trajala od 10. do 14. junija (v Trstu; op. NL), bo gotovo ostala kot mejnik v zgodovini evropskih manjšin, saj je to prvo srečanje manjšinskih zastopnikov v tako velikem obsegu. Štiridnevno razpravljanje in temeljito proučevanje dejanskega položaja se je odigralo v stvarnem in zelo prijetnem vzdušju, kar je privedlo do odločnega nastopanja sil, ki se zavzemajo za odprtost, za mirno sožitje in reševanje vprašanj vseh manjšin. S prispevki nad 750 delegatov, ki so predložili okrog 1200 poročil o nad 30 manjšinskih skupnostih, so se zgradili temelji, ki bodo zelo odločilni za razvoj narodnostnih skupin.

Tudi koroški Slovenci so bili prisotni in izkoristili priložnost, seznaniti mednarodno javnost o problemih že dolgotrajnega in skoraj brezuspešnega boja za nacionalne pravice. Lahko trdimo, da pomeni nastop koro-

ških Slovencev na tej mednarodni konferenci korak več pri zasledovanju internacionalizacije našega problema, saj so bili poleg zastopnikov manjšin tudi še novinarji iz skoraj vse Evrope ter zastopniki raznih mednarodnih institucij kot UNO, Evropskega sveta v Straßburgu itd. Višek informiranja in prikazovanja naše situacije na konferenci pa smo dosegli s predstavo najnovejše publikacije o koroških Slovencih, katera je bila tudi razdeljena vsem navzočim zastopnikom.

Delovanje konference se je vršilo v treh delokrogih, ki so obravnavali jezikovno-kulturno, socialno-ekonomsko in pravno problematiko posameznih manjšin.

Naš tednik, Celovec, 18. julija 1974.

Iz tujih časopisov

Z izrezki iz nepristranskih tujih časopisov osvetljujemo življenje v domovini. Izbor komentarjev skuša biti čim tehtnejši. Seveda pa odgovarjajo za točnost pisanja časopisi oziroma njih poročevalci. Op. ured.

KRIVICA NA KOROŠKEM

Od jeseni 1972, ko se je končala vojna zoper dvojezične krajevne napise, s tem da so se oblasti molče odpovedale izpolnitvi nekega zakona, se na Koroškem dan za dnem godi krivica. Ne le krivica manjšini in nespoštovanje državne pogodbe, ki obvezno predpisuje dvojezične krajevne napise v jezikovno mešanih občinah; kdor izdaja zakone, ki jih potem ne spoštujejo, tudi sam izgublja spoštovanje. In tako ne zaničujejo zgolj črke nekega sicer resnično razprave vrednega zveznega zakona, temveč tudi parlament in vlado te dežele.

Kaj se je zgodilo od jeseni 1972, ko je zvezni kancler Kreisky spričo terorja izjavil: „Konec z nestrpnostjo na Koroškem“? Kazenske postopke zoper podiralce napisov je zvezni predsednik ustavil, tiste dvojezične krajevne napise, ki so še ostali, so dali v naftalin v skladišča, ustanovili so komisijo, v kateri pa zastopniki manjšine ne sodelujejo, in končno so „odstopili“ tedanjega deželnega glavarja Hansa Simo, ne nazadnje zaradi spora okrog krajevnih napisov.

Kaj pravi zdaj novi človek, Simov naslednik Wagner? „Leta bodo še minila, preden se bo spremenila zavest Korošcev.“ Torej, še cela leta krivice, še nekaj let kršenja zakonov? Drugi dve stranki v deželnem zboru, svobodnjaška, ki simpatizira z radikalnim koroškim Heimatdienstom, in ljudska stranka bi radi — čeprav uradno tajita — pristavili svoj politični lonček k manjšinskemu ognju, koroška socialistična stranka pa se na vse kriplje trudi, da bi to preprečila. Tu je najbolj preprosta metoda za odložitev rešitve — ki bi seveda vzbudila nemir, kar mogoče daleč, verjetno nekam onstran prihodnjih volitev v deželni zbor.

Fronti sta se zakrknili, to je docela jasno pokazala televizijska oddaja Clausa Gattererja „Teleobjektiv“. Na eni strani nemški Korošci, večina, ki slej ko prej vidi v dvojezičnih krajevnih napisih provokacijo, na drugi pa vse bolj radikalna manjšina, ki sodi, da jo je socialistična večina v deželi pustila na cedilu, in zato drsi zmeraj bolj v levo.

Zmeraj znova je slišati celo od dobronamernih ljudi argument: „Že, toda Slovenci izzivajo, ker zahtevajo veliko več, kot jim pripada.“ V ozadju pa je tisto, česar ne povedo: pravzaprav je vsega kriva manjšina. To je približno tako, kot če bi Židom naprtili krivico za pogrome in koncentracijska taborišča, ki so bila vendar zgolj razumljiv odgovor na provokacijo, da so Židi sploh obstajali.

(Dalje na str. 38)

pogodbe z domačimi in tujimi dobitelji.

MARIBOR. — Študentski servis v Mariboru je v letošnji sezoni poskrbel delo 2000 študentom. 140 jih dela na letališču Brnik, 400 v „Marlesu“ in „Konstruktorju“. Ostali pa so po raznih manjših podjetjih ali počitniških domovih širom Slovenije. Žal pa niso mogli vsem najti dela, ker je bilo še več povpraševanj.

MARIBOR. — Ob potresu na Kozjanskem je bilo poškodovanih tudi veliko cerkva. Mnoge so dobile nevarne razpoke in druge težje poškodbe. Po cerkvah mariborske škofije so zbirali prispevke za te cerkve in tako pokazali solidarnost. Prav tako se je tej akciji pridružil list „Družina“. Škof Držečnik se darovalcem najlepše zahvaljuje.

MAVČIČE. — V juniju je bila sodna razprava proti župniku Miheliču in kaplanu Pogačniku. Obtožnica ju je dolžila verske nestrpnosti pri cerkvenem pogrebu, ko sta zahtevala, naj gre križ pred praporščaki. Sodišče je župnika, ki je sicer zelo bolan, obsodilo na pogojno kazen 4 mesecev zapora, kaplana, ki je pogreb vodil, pa na nepogojno kazen 4 mesece zapora.

MUTA OB DRAVI. — Na potoku Bistrica pri Muti so odprli največjo ribogojnico ameriških postrvi v Jugoslaviji, ki sta jo skupaj zgradila mariborski Agrokombinat in Kmetijska zadruga iz Vuzenice. V 42 bazenih (dolgi so 50 in široki 3,5 m), bodo letno zredili 320 ton postrvi.

NOVO MESTO. — Pred štirimi leti so se Novomeščani in pripadniki vojske lotili del za novo letališče. Delo je bilo zelo težko, ker poteka trasa po močvirnem zemljišču. V novo stezo so vgradili več kot 400 tisoč kubičnih metrov zemlje, gramoza, tolčenca in betona. Na novi stezi lahko pristajajo letala srednje velikosti. Da bo delo doseglo tudi svoj namen, pa so potrebne še rekonstrukcija dovodne ceste, letališka stavba in tehnična oprema.

(Dalje na 38. strani)

ARABSKI POGLAVAR IN MLINAR

Nekoč se je arabski poglavar Muavija ustavil pred mlinom.

Pred mlinom je hodil osel v krogu ter vrtel mlinski vzvod in kamen. Muavija je vse to gledal. Vprašal je mlinarja, ki se je prikazal pred hišo: „Čemu ta zvonček okrog oslovega vratu?“

Mlinar je odgovoril: „Veliki emir, kadar malo zadremjem, se včasih zgodi, da se osel ustavi in prične lenariti. Tedaj tudi zvonček utihne in tišina me vidno predrami. Zapijem in osel začne spet hoditi svojo pot.“

Poglavar pa še ni bil zadovoljen in je spet vprašal: „Kaj pa, če bi se osel ustavil in kimal z glavo? Tedaj zvonček ne bi utihnil in tudi ti se ne bi predramil. Osel bi lahko mirno lenaril.“

„Eh, veliki emir, kje pa naj dobim osla s toliko pameti, kolikor je imate vi?“ je odvrnil mlinar.

ČLOVEK IN OPICA

Neki človek si je hladil vročo juho s pihanjem. To opazi opica in ga vpraša: „Čemu pa piháš?“

„Juho si hladim,“ odgovori človek.

Ob drugi priložnosti je opica za-

pazila istega človeka, ki si je pihal v prezeble roke. Vpraša ga: „Ali ti je vroče v roke?“

„Ne,“ je odgovoril človek, „v roke me zebe.“

„Čemu potem piháš vanje?“ vpraša opica.

Človek ji pojasni: „S pihanjem si jih ogrevam.“

Tedaj pravi opica svojemu mladiču, ki ji je čepel na ramah: „Glej ga no, človeka, kako laže! Enkrat pravi, da pihá v juho, da jo shladi, drugič pa, da pihá v roke, da si jih ogreje. Ali moreš vedeti, kdaj govori resnico?“

Malajska narodna

Bog je prišel med nas

Božji Sin je videl, v kakšno nesrečo so padli ljudje, ko so nekje v začetku zgodovine zavrgli Boga: nobeden od njih ne bo mogel uživati večne sreče v nebesih.

Zato se je ponudil Očetu: „Oče, kaj pa, če bi šel jaz na zemljo? Če bi jaz postal človek? Kot človek bi popravil, kar so ljudje skvarili. V vsem bi izpolnil tvojo voljo, delal bi samo to, kar je tebi všeč. Tudi na križ bi šel zanje, da bi jim ti spet odprl nebesa.“

To ponudbo svojega Sina — povedali smo jo v čisto človeškem jeziku — je Oče sprejel. In Sin je

res postal človek. Ime mu je bilo Jezus.

Okoli 2.000 let pred Jezusovim rojstvom je Bog obljubil Abrahamu, da bo on oče naroda, iz katerega bo prišel Odrešenik. Potem je Bog temu ljudstvu pošiljal preroke, ki so napovedovali Odrešenika.

Pred 1974 leti se je v hlevu blizu Betlehema Odrešenik rodil. Na zunaj je bil kot vsak človek, a bil je pravi božji Sin.

Ko je bil okoli trideset let star, je začel učiti od vasi do vasi o Bogu, večnem življenju, za katerega smo vsi ustvarjeni, in o dvojni ljubezni, za katero se mora sleherni truditi: do Boga in do lju-

di. Po tej dvojni ljubezni bo on, Jezus, nekoč vsakogar sodil.

Po treh letih učenja se je pustil Jezus pribiti na križ: s to smrtjo na križu nam je spet odprl nebesa. Oče je to njegovo žrtev sprejel.

Veliki petek popoldne je Jezus umrl, Veliko nedeljo zjutraj je spet iz groba vstal v življenje: sicer z istim telesom, a to telo je bilo polno božjega sijaja.

Z vstajenjem je Kristus zagotovil tudi nam vstajenje. Pokazal je obenem, kakšna bodo naša vstala telesa: polna božjega sijaja.

Za to vstajenje živimo. In za življenje potem: za srečno, večno življenje pri Bogu. Zato verujemo. Vemo, komu verujemo.

MODRIJAN IN MORNAR

Modrijan je šel na pot. Potoval je z ladjo v daljno deželo. Nekega dne je vprašal mornarja pri krmilu: „Ali znaš brati in pisati?“

„Ne, ne znam,“ je odgovoril mornar.

„Pol življenja si izgubil, če česa takega ne znaš,“ je dejal modrijan.

Nekaj dni kasneje se je na morju

„Kam greš, lastovka?“ je vprašal ščebetaje brhko sosedo.

„Na jug, na jug,“ je zacvrčala ptica. „Kaj ti ne pojdeš na zimo iz teh mrzlih in neprijetnih krajev?“

„Jaz? Zakaj neki?“

„Glej ga bedaka, saj tu ne boš imel ne gorkega stanovanja ne dovolj hrane!“

razbesnel silen vihar in ladja se je začela potapljati.

Tedaj je mornar, ki je stal prej pri krmilu, vprašal modrijana: „Ali znaš plavati?“

„Ne, ne znam,“ je odvrnil modrijan.

„Celo življenje si izgubil, če česa takega ne znaš,“ je dejal mornar.

Arabska pravljica

VRABEC IN LASTOVKA

Na streho je priletel vrabec k lastovki.

„In ko bi moral tudi poginiti,“ je odvrnil dobri rjavček, „ne zapustim svoje preljube domovine. Z njo hočem trpeti in stradati in čakati na boljše in srečnejše dni.“

PREKMURJE

Prekmurje je ozemlje severno od Mure. Pokrajina je nizka in zato prikladna za poljedelstvo. Ob Lendavi so petrolejski vreli. Posebne industrije ni. Prekmurški Slovenci se zelo izseljujejo. Središče Prekmurja je Murška Soba.

ugani, če znaš!

Nič ne vidiš, le v sinjini svetli sijejo cekini.

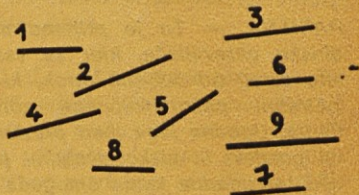
(Zvezde)

Če ne tečem,
pa ne živim.

(Sreč)

REŠITEV UGANKE IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE: Leva senca spodaj.

LESTEV: Na lestvi manjka ta dva klina. Katera dva od devetih na tleh ležečih klinov odgovarjata po dolžini manjkajočima? Najdi ju, ne da bi za to uporabil ravnilo!

NOVO MESTO. — *Tovarna avtomobilov IMV ima v tem šolskem letu 177 vajencev. V novem pa jih bodo sprejeli še 75. Mladi imajo v tovarni odprto pot za šolanje in priučitev v najrazličnejših vrstah kovinskih in mehaničnih poklicev.*

PORTOROŽ. — *S pomočjo kreditov Mednarodne banke so se že začela dela na turističnem velikemu Bernardin. Piranska ladjedelnica se je že umaknila v Izolo in dala prostor za gradnjo novih objektov. Prav tako potekajo nezadržno dela na novi cesti med Portorožem in Piranom. Bernardin bo res pravi turistični center, kjer bodo turisti dobili celovito turistično ponudbo. Ne bo le spalni satelit, ampak bo imel celo vrsto dodatnih urejenih objektov, ki bodo zadovoljili še tako zahtevne goste. Večina ležišč bo visoke B kategorije. Prve goste bo lahko sprejel že maja 1976.*

PORTOROŽ. — *Turistična sezona je le v avgustu dosegla zaželeno višino. V predsezoni in v juliju je bil obisk gostov pod pričakovanjem. Kljub temu pa je Portoroški zavod za turizem organiziral celo vrsto kulturnih in zabavnih prireditvev. Poleg mnogih plesno-folklornih skupin iz vse države je nastopala tudi ljubljanska Opera in Tržaško gledališče. Več oddaj je prenašala tudi televizija. Žal pa so bile vse prireditve osredotočene le na Portorož, tako da so bili ostali kraji ob morju prikrajšani.*

PTUJ. — *V Rogoznici pri Ptujju so dokončno regulirali istoimenski potok, ki je ob večjih nalivih postal zelo nevaren. Izdelani pa so že načrti za nadaljnjo melioracijo in namakanje polj.*

RAKITNA. — *Tu je prijetno mladinsko okrevališče, kjer se vsako leto zvrsti od 500-600 otrok, ki so potrebni popolnišničnega zdravljenja. Ugodna lega med prostranimi gozdovi in nizkotravnatimi pašniki ter ugodna klima omogoča otrokom ob urejeni negi in možnostih za rekreacijo odlično počutje. Tako se mnogi stroški zdravljenja pocenijo, otrokom pa prinesejo nova doživetja.*

Kaj naj torej storijo koroški Slovenci? Mar naj klecnejo pred ogromno nemško večino? Ali naj se tudi prostovoljno odpovedo vsemu, kar jim po zakonu pripada, pa ni uresničeno? Manjšina ni tista, ki je kaj dolžna večini, večina je tista, ki mora dati manjšini posebne pravice, tako je nekoč zelo lepo že povedal tudi kancler Kreisky.

Samo po tistem se ni nič zgodilo. Vse je ostalo pri stari krivici in zaradi tega obstaja tudi trajno stanje napetosti med Jugoslavijo in Avstrijo. Če je bil že zakon o krajevnih napisih slab ali neuresničljiv, potem ga je treba končno enkrat predelati; če Slovenci odklanjajo rutinsko jezikovno štetje, je treba izvesti posebno ugotovitev številičnega stanja manjšine, kakršno predlaga strokovnjak za mednarodno pravo, profesor Veiter (s tem se ne strinjamo! Op. NL). Toda končno se mora nekaj zgoditi, kajti sicer — če končamo s Hansom Weiglom — se bo nekaj res zgodilo.

Kurier, Dunaj, 12. maja 1974.

DUHOVNIK V ZAGREBU NI SMEL K UMIRAJOČEMU

Upravitelj župnije Donja Zelina Hinko Goričanec je poslal pismo nadškofu Kuhariću, Komisiji za verska vprašanja izvršnega sveta SRH in upravi Vojne bolnice na Šalati v Zagrebu. Pismo se nanaša na dogodek, ko so nekateri uslužbenci te bolnice fizično ovirali duhovnika pri vršenju njegove službe in mu onemogočili, da bi podelil zakramente umirajočemu bolniku, četudi je bolnik to želel in je duhovnika v bolnico privedla najbližja bolnikova rodbina. Tako je bolnik umrl brez zakramentov.

Po pričevanju Goričanca in drugih prič so funkcionarji Vojne bolnice (ki deluje kot javna zdravstvena ustanova tudi za civilne paciente) kričali, da so oni ateisti in da ne pustijo, da bi se vršili verski obredi v bolnici niti za civiliste. Izvedeli smo, da se je podoben primer dogodil nedavno tudi pravoslavnemu župniku o. Jovanu Nikoliću. On se je pritožil pri nadrejenih vojaških oblasteh, a do danes ni dobil odgovora.

V krogih vernikov je čuti zahteve, da naj — če ne bi bilo mogoče pacientom Vojne bolnice zagotoviti ustavnih pravic na področju verskega življenja, posebno izpolnitev njihovih poslednjih želja glede zakramentov — cerkvene oblasti javno opozorijo vernike, kakšni nevarnosti se izpostavljajo, če gredo v težki bolezni na zdravljenje v to bolnico.

Glas koncila, Zagreb, 23. junija 1974.

REDOVNICE V SPLITU NE SMEJO IMETI OTROŠKIH VRTCEV

Beograjske *Novosti* so prinesle 10. junija velik članek pod razburljivim naslovom „Napadalno usmiljenje iz samostana“.

Pripoveduje se, kako so splitski starši (bilo jih je 50; op. NL) prišli 4. junija v urade Skupščine občine Split, prinesli tja svoje male otroke in zahtevali, da jim občina reši vprašanje varstva teh otrok čez dan. Do tega dne so njih malčke prek dneva varovale katoliške redovnice „angeli“ v svojem samostanu. Tega dne so jim sporočile, da jim otrok ne morejo več varovati, ker da jim je to zabranjeno od občine. Ne vedoč, kam z otroki, so starši prišli na občino.

Novosti trdijo, da so redovnice nagovorile starše, naj gredo na občino, in da so se med starše celo pomešali v civilne obleke preoblečeni bogoslovci. In da je razgrajanje na občini trajalo vse do 20. ure, da je za temi „izgredniki“ ostala žalostna slika polomljenih telefonov, poškodovanih zidov in slik v zgradbi občinske skupščine.

Glavni namen članka je dokazati, da je bilo to dejanje zamišljeno od pripadnikov rimskokatoliške Cerkve, da so redovnice in kler na sploh nahujskali ljudi. No, o vsem tem ni nobenih dokazov.

Svetovalka za prosveto in kulturo v Splitu Nada Jaman je pripovedovala, da je v Splitu 56 ustanov za nastanitev otrok, a vanje ni mogoče spraviti vseh otrok, ki potrebujejo nastanitve, pa da je Cerkev to izko-

ristila in začela varovati otroke po samostanih. In še pravi Nada, da so tudi taki starši, ki rajši zaupajo otroke redovnicam kot pa družbenim vrtcem. A redovnice da „delajo za denar“, ker zahtevajo za vsakega otroka na mesec (za varstvo, hrano in vse, kar je čez dan treba) po 400 dinarjev. Zato je, po *Novinah*, občina to zabranila, a ni določen dan, kdaj morajo redovnice prenehati z varstvom otrok. In sedaj so redovnice krive, ker so prenehale varovati otroke in tako privedle starše do tega, da so te otroke prinesli na sedež predsednika občine.

Predsednik Izvršnega odbora konference SSRN v Splitu Jozo Ugrina pravi, da vzgajajo redovnice v svojem vrtcu otroke „v duhu cerkvenega kánona“. Ni jasno, kaj bi to bilo (gotovo se otroci ne uče kanonskega prava!), a najbrž je mišljeno, da se otroci tam uče tudi Boga moliti. In pravi Ugrina, da so na občini „sklenili to ustaviti“, a redovnice naj otroke varujejo, dokler se občina ne znajde. Čim bo občina našla nastanitev, se morajo redovnice prenehati s tem baviti. Naj bo tako ali tako, „odlok občine bo odločno izpeljan do konca!“

Ker je v članku omenjen od staršev le elektrotehnik Jakov Borozan, smo se odločili pri njem poizvedeti, kaj pravi o dogodku.

Pravi, da gre za revnejše splitske starše, ki so največ katoličani in ki niso zmožni plačati hišnih pomočnic, da bi jim varovale otroke. Da, redovnicam so dajali starši po 400 dinarjev mesečno, a to ni bilo strogo, službeno; kdor ni imel, mu ni bilo treba dati. Sicer pa, v katerem družbenem vrtcu je mogoče dobiti popolno dnevno oskrbo za mesečno plačilo 400 dinarjev? Ali je to zaslužek ali le kritje stroškov, ki jih imajo redovnice s temi otroki?

Sedaj so se ti otroci znašli na ulici. Kaj je staršem preostalo, kot da prinesejo otroke na občino?

Jakov trdi, da so redovnice vzgajale otroke brez kakršnega koli pritiska. A to so otroci katoliških staršev in ti sami učijo svoje otroke moliti, zakaj ne bi potem tudi redovnice s temi otroki molile k Bogu? Kakšen prekršek je to?

Sicer pa, pravi Borozan, če odpre občina jasli z dovolj mest, če morejo te družbene jasli njih otroke sprejeti in jih varovati, ne da bi zahtevali od njih več denarja, kot ga zahtevajo redovnice, bodo vsi radi dali otroke v družbeni vrtec.

Borozan odločno trdi (to je videti tudi na fotografiji!), da ni bilo med starši na občini ne duhovnikov ne bogoslovcev.

Ali so bili telefoni polomljeni, slike, stene poškodovane? Borozan pravi, da je povsem možno, da so desetine malih otrok pustile kakšne sledi, a vse to ni bilo namerno.

Dejstvo je, da je sestram občina 23. januarja zabranila varovati prek dneva otroke. 7. februarja so se pritožile nadrejenim v Zagrebu, 1. junija je bila pritožba zavrnjena. Iz tega sestre niso mogle sklepati, da ne bi bila rešitev iz Zagreba pravomočna. Razumele so, kakor je bilo edino možno, da bi bilo nadaljnje varovanje otrok kaznivo. In to so sporočile staršem. Dale so jim rok dveh dni, naj se znajdejo — in končano.

Sedaj po vsem je videti, da so sestre krive, ker so se pokorile odloku občine in rešitvi iz Zagreba. In javili so jim z krive, naj še naprej varujejo otroke, dokler se občina ne znajde. Torej naj začasno rešujejo občino iz zagate. A občina je strogo odločila, da jim onemogoči ta posel, brž ko bo to mogla storiti.

Glas koncila, Zagreb, 23. junija 1974.

KAZENSKI UKREPI PROTI PROFESORJEM V LJUBLJANI

Slovenski odsek ZKJ je 11. julija sklenil naložiti kazni vrsti profesorjev na fakulteti za politologijo, sociologijo in časnikarstvo v Ljubljani zaradi „ideološke mlahavosti“. Marksistični svet slovenskega odseka partije je opozoril med drugim na tiste profesorje, ki niso niti člani partije in imajo „preveč meščansko navdihnjena“ predavanja.

Frankfurter Allgemeine Zeitung, Frankfurt, 13. julija 1974.

RATEČE. — Komite Planiške skakalnice ureja okolico skakalnic, tako da bo še bolj privlačnejša za številne izletnike, ki prihajajo sem od spomladi do jeseni občudovat svetovno znano skakalnico. Uredili so že parkirne prostore in prostore za razne rekreativne športe. Skupaj z delavci podjetja „Hudournik“ kanalizirajo odtok Bele vode, ki ob deževju razdira izteke skakalnic. Poskrbljeno je tudi za hrano in pijačo, saj bo zasebno gostišče med dvema skakalnicama vedno odprto.

SEŽANA. — Med Sežano in kraško vasjo Lokev je za mnoge nepoznana kraška jama Vilenica. Jama je pripravljena za obisk z zavarovanimi potmi in razsvetjavo. Mnogi poznavalci trdijo, da po pestrosti in oblikah kapnikov prekaša mnoge znane jame. Žal je treba obisk prej najaviti, oz. osebno poiskati člane jamarskega kluba.

SLOVENJ GRADEC. — Mesto je dobilo posebno šolo za duševno in telesno prizadete otroke. Šola ima šest učilnic, delavnico za tehnični pouk, šivalnico, kuhinjo, učno stanovanje in druge prostore. Okolico šole bodo otroci uredili sami, in sicer zelenico, šolski vrt, ki ga bodo uporabili za pouk vrtnarstva, manjši sadovnjak in igrišče. Šolo bo obiskovalo 56 prizadetih otrok.

TURNIŠČE. — V vasi sredi prekmurske ravnine, kjer je že od nekdaj doma čevljarstva obrt, je v kratkem zrasla nova tovarna čevljev, ki zaposluje okrog 500 delavcev. Do nedavna je bilo na tem področju več kot polovica delavcev v tujini ali na sezonskem delu po drugih krajih naše domovine. Nova tovarna bo velika pridobitev za hitrejši razvoj kraja.

ŽALEC. — V Vrbju je tovarna „Feralit“ odprla novo livarno barvnih kovin in razširjeno livarno sive litine. Naložbe imajo velike perspektive predvsem zaradi vse večje uporabe barvnih kovin v gospodarstvu in širokem potrošništvu. Tovarna „Feralit“ je edina v Sloveniji, ki vliiva zvonove do 1500 kg teže.

mali oglasi

PREVODE DOKUMENTOV, ki jih potrebujete za sklenitev zakona, vam radi poskrbijo slovenski duhovniki. Obrnite se vedno na najbližjega!

ZA CERKVENO POROKO potrebujete krstni list, ki ni star več kot tri mesece: Javite se en mesec pred poroko pri duhovniku, ki vas bo poročil, da lahko uredi oklice in dokumente in se zmeni s krajevnim župnikom za kraj in čas poroke.

NA VSEH URADIH, kjer vas sprašujejo po narodnosti ali državljanstvu, povejte najprej, da ste Slovenci, potem šele, da ste Jugoslovani. Pri izpolnjevanju vseh formularjev napišite pri rojstnem kraju vedno: Slovenija-Jugoslavija.

MALE OGLASE sprejema uredništvo „Naše luči“ do 5. v mesecu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih oglasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 40 avstrijskih šillingov, vsaka nadaljnja beseda pa 1.50 avstrijskega šilinga (ali enako vrednost v drugi valuti). Uredništvo posreduje le naslov oglaševalca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševalca, naj pošlje v pismu v denarju ali v mednarodnih poštah kuponih pristojbino za dvoje pisem v tujino.

● **JANKOVIČ**, 17 rue de Belgrade, 54 Tucquegnieux, Francija, posreduje uradne prevode in prošnje. Pišite mu!

● **PREVAJALSKA PISARNA** v MÜNCHNU vam ekspresno in uradno uredi vse prevode iz slovenščine in srbohrvaščine, piše prošnje, daje informacije in poučuje nemščino po zanesljivi metodi. Dipl. filolog **JOSEPH ARECH**, 8 München 50, Pfeilschifterstraße 21, tel. 14 13 702.

● **SLOVENSKI, HRVAŠKI IN SRBSKI EKSPRES-PREVODI**, sodno overrovljeni: sodni prevajalec in tolmač **MILENA GRATZA**, 8 München 50, Menzingerstr. 195, tel. 8 12 18 20. Končna tramvajska postaja linije 17 ali 21, nato z avtobusom 77 (Finsterwalderstraße) ali 75 (Eversbuscherstraße).

● **SLOVENSKE PREVODE**, sodno overjene, Vam po želji oskrbi **MONIKA ZIBELNIK**, sodnijska prevajalka, 8 München 50, Franz-Albert-Straße 12.

● **SLOVENSKO DEKLE**, stara 34 let, dalj časa živea v Nemčiji, želi spoznati sebi primerne fanta. Fotografija zaželeno. Samo resne ponudbe. Naslov posreduje uprava *Naše luči*, če pošljete v pismu pristojbino, kot je navedena v barvnem pasu te strani spodaj. (Št. 27).

● **PRODAM** dvonadstropno novo HIŠO v Laškem na Štajerskem. Interesenti naj se obrnejo na naslov: Josef Petek, 7031 Steinenbronn, Hohenwartstraße 40, BR Deutschland.

● **Prodam** novo HIŠO z velikim vrtom v Ljubljani za gotovino. Stane Željko, 8 München 70, Albert-Roßhaupter-Straße 70 b/Zim. 401.

● **PRODAM** starejšo HIŠO z velikim vrtom na lepem kraju, 5 km iz Ljubljane. Oglasite se na naslov: Karla Rajh, D-518 Eschweiler, Funkengasse 15, BR Deutschland.

● **NA PRODAJ** gradbena PARCELA z začasno vseljivo HIŠO in zelo velikim vrtom na Dogošah v Mariboru, nedaleč od TAM. Informacije daje Rudi Mlasko, Prepolje 114, p. Starše, Slovenija, Jugoslavija, ali po telefonu 07127 — 353 48 (Mittelstadt, BR Deutschland).

● **NA PRODAJ** več stavbenih PARCEL prvega razreda, primernih tudi za vikende, v Rogaški Slatini, privatno, po ugodni ceni. Interesenti naj se obrnejo na naslov: Maks Slanič, Rogaška Slatina 198, Slovenija, Jugoslavija, (Tel. 81 0 87), ali pa na naslov: Helmut Auracher, D-8 München 50, Pappelallee 8, BR Deutschland.

● **PRODAM** ugodno KMETIJSTVO, približno 18 ha, z gospodarskim poslopjem. Primerno za rejo bikov, kokoši ali prašičev. Blizu ceste, dostopno z vsakim vozilom, 3 km od Brestanice, okraj Celje. Informacije daje Alois Medved, D-518 Eschweiler, Hühelner Str. 190, BR Deutschland

● **NA PRODAJ** visokopritlična HIŠA, pripravljena za dve stanovanji, v Rogaški Slatini. Telefon: München 089 — 313 82 72.

● **PRODAM** gradbene PARCELE, 6 km od Rogaške Slatine, v smeri Maribor. Interesenti naj se zglasijo na naslov: Zinka Polajšer, Yu-63241 Podplat, Brezje (nova hiša), Slovenija, Jugoslavija.

● **Ugodno** **PRODAM** HIŠO v gradnji (klet) na jugoslovansko-avstrijski meji, v Gornji Radgoni. Ignac Kralj, Sp. Ščavnica 14, p. Gornja Radgona, Slovenija, Jugoslavija.

● **SLOVENCEM** v PARIZU IN OKOLICI: Kdor se hoče temeljito naučiti voziti in to pri slovenskem inštruktorju, naj se obrne na **FRANC AUTO ECOLE**, 39 rue de Maubeuge, Paris 9°, tel. 878-95-93, métro Cadet ali Poissonnière.

Štefan Steiner

KO SE POROČATA (Ljubezen in seks)

Dom prosvete v Tinjah na Koroškem je izdal delo profesorja za moralno teologijo na ljubljanski teološki fakulteti Steinerja z gornjim naslovom.

Pisatelj pravi v uvodu: „Namen pričujočih razprav je, da vsaj nekoliko prikažejo vrednoto ljubezni, spolnosti in zakonske zveze v luči pokoncilске teologije.“

Nekaj naslovov oz. podnaslovov naj pokaže, kaj je v knjigi: Razna pojmovanja ljubezni, Predzakonska ljubezen, Razna pojmovanja spolnosti, Urejanje spočetij, Predzakonska spolna dejavnost, Smisel in namen zakonske zveze.

Delo lahko naročite pri Mohorjevi knjigarni v Celovcu, verjetno jo pa imajo na prodaj tudi vaši dušni pastirji. Cena: 30 šillingov.

KOLO PRI AVTU JE POČILO

Nekega večera sta se Ravnikarjeva vračala v avtu domov, pa jima je na podeželski poti počilo prvo desno kolo.

Takoj sta se spravila na delo, da zamenjata predrto kolo z nadomestnim. Pri sebi nista imela svetilke, pa tudi vžgalice ne, tako da sta morala delati v svetlobi avtomobilske luči. Vse je šlo dobro, dokler ni bilo treba spet nataktniti matice na vijake in tako kolo pritrčiti. Nehote sta jih bila namreč položila na tla zunaj svetlobnega stožca avtomobilskih luči in v temi jih ni bilo mogoče najti.

Kaj storiti? Po daljšem pre-mišljevanju sta prišla na rešitev: ne da bi jima bilo treba obrniti avto tako, da bi osvetljeval prostor, kjer so ležale matice — saj prvo desno kolo še ni bilo pritrjeno — sta zlahka našla matice in jih privila na vijake.

Kako sta to storila?

NOVA PLAČA

Mlada žena je obupana, ker ji je mož povedal, da mu bo odslej njegovo podjetje plačevalo 0,8 del njegove dosedanje plače. Njegova dosedanja plača znaša 1.000 denarnih enot.

Mož pri vsem tem ne zgubi svoje dobre volje. Zakaj ne?

NATAKARJI

V gostilni „Stara šola“ visi na steni nad bifejem omarica, razdeljena na štiri okenca, na katerih stojé od leve na desno številke 1, 2, 3 in 4. Če pokličejo natakarja Franceta k bifeju — on nosi na suknjiču številko 1 — se razsvetli okence s številko 1. Za natakarja Karla s številko 2 se prižge okence s številko 2. Za natakarja Borisa, ki nosi številko 3, velja številka 3 v okencu, za Matjaža s številko 4 številka 4 v okencu. Natakar Miha, ki nosi na suknjiču številko 5, ima klicno številko 12. Pri njem je torej treba istočasno prižgati okenci 1 in 2.

Vsega skupaj je v gostilni toliko natakarjev, kolikor je možnih števil v okencih: enomestnih, dvomestnih, trimestnih in štirimestnih. Koliko jih je torej? In katera je klicna številka za natakarja Andreja, ki nosi na suknjiču številko 11?

SUKNJIČ

„Meni se zdi,“ je rekla gospa Rakova gospe Potočnikovi, „da pentlja silno lepo pristaja k temu dvovrstnemu suknjiču televizijskega napovedovalca.“

„K dvovrstnemu? Kako morete reči k dvovrstnemu, saj vendar napovedovalec svoj suknjič ves čas s papirji zakriva, tako da ne morete videti, ali nosi dvovrstni ali enovrstni suknjič?“

„Meni je jasno, da nosi dvo-vrstnega.“

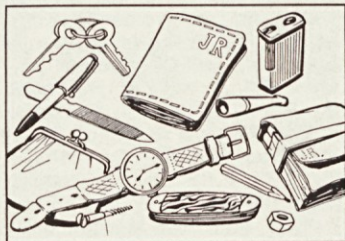
Kako je mogla biti gospa Rakova tako gotova?

REŠITEV PREJŠNJIH UGANK

DEDIŠČINA: Bratje so si zemljo razdelili tako, kot kaže risba.

KDO JE TAT?: Jermenček za uro ima znamenje od zaponke na dveh različnih mestih. To je jasen znak, da sta uro nosili dve različni osebi. Komisarju vzbudi to močan sum,

da je možki to uro, ki jo je odložil na mizo, ukradel.

ŠPIJON IN SHRANJEVALNI PREDAL: Špijon si je že prej enkrat sposodil tisti predal in si dal narediti še en ključ od njega. Tega je potem izročil enemu svojih pomagačev. Ta je bil vzel torbo iz predala, preden je policija predal odprla.

Erscheinungsort: Klagenfurt.

Verlagspostamt: A-9020 Klagenfurt.

P. b. b.

SLOVENSKI DUHOVNIKI PO EVROPI

ANGLIJA

Msgr. Ignacij Kunstelj, 62 Offley Road, London S.W. 9. (Tel. 01-735-6655).

AVSTRIJA

Ciril Lavrič, Kirchenstraße 1, 4053 Haid bei Ansfelden.

Martin Belej, Enzenbach, 8112 Gratwein bei Graz (Tel. 0 31 24 - 23 59).

Anton Miklavčič, Kappelleng. 15, 9800 Spittal/Drau. (Tel. 0 47 62 - 3 34 62).

P. Štefan Kržišnik, Zist. Stift. 6422 Stams. Tirol.

„Korotan“, Albertgasse 48, 1080 Wien VIII.

Slovenski socialni urad, Seitzerg. 5/II, 1010 Wien I (za cerkvijo Am Hof).
Janez Žagar, Bahnhofstr. 13, 6800 Feldkirch, Vorarlberg.

BELGIJA

Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, B-4000 Liège. (Tel. 04/23-39-10).

Kazimir Gaberc, rue L. Empain 19, B-6001 Marcinelle. (Tel. 07/36-77-54).

FRANCIJA

Nace Čretnik, 4 rue St. Fargeau, 75020 Paris. (Tel. 636-80-68).

Jože Flis, 7 rue Gutenberg, 75015 Paris. (Tel. 577-69-93).

Stanislav Kavalar, Presbytère Ste. Barbe, rue de Lens, 62680 Méricourt.

Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, 57710 Aumetz.

Msgr. Stanko Grims, 259 bis Avenue de l'Europe, 57800 Freyming-Merlebach.

Franjo Pavalec, 8 Avenue Pauliani, 06000 Nice.

ITALIJA

Franc Bergant, Via dei Colli 8, 00198 Roma. (Tel. 845-0-989).

NEMČIJA

Dr. Janez Zdešar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Mirko Jereb, 28 Bremen 1, Kolpingstr. 3. (Tel. 0421 — 32 84 10).

Ivan Ifko, 43 Essen-Altenessen, Bausenhorststr. 2. (Tel. 0201 - 34 40 45).

Pavel Uršič, 42 Oberhausen 11, Oskarstr. 29 (Tel. 02132 - 6 26 76).

Ludvik Rot, 5 Köln 1, Norbertstr. 25. (Tel. 0221 - 24 38 89).

Jože Bucik, 5 Köln 1, Norbertstr. 25. (Tel. 0221 - 24 38 80).

Dr. Edo Škulj, 6 Frankfurt 70, Textorstr. 75-II. (Tel. 0611 - 61 37 22).

Jože Cimerman, 68 Mannheim, A 4, 2. (Tel. 0621 - 2 85 00).

Ciril Turk, 7 Stuttgart 1, Stafflenbergstr. 64. (Tel. 0711 - 23 28 91).

Janez Demšar, 7417 Pfullingen, Burgstr. 7. (Tel. 07121 - 7 75 25).

Dr. Franc Felc, 798 Ravensburg, Raueneeggstr. 13. (Tel. 0751 - 2 20 00).

Feliks Grm, 807 Ingolstadt, Hohe Schulstr. 3 1/2. (Tel. 0841 - 34 2 74).

P. Janez Sodja, 8 München 80, Röntgenstr. 5. (Tel. 089 - 98 19 90).

Dr. Branko Rozman, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Štefan Vereš, 1 Berlin 61, Methfesselstr. 43, Kolpinghaus. (Telefon 030 - 785 30 91 do 93), in 1 Berlin, Kolonnenstr. 40. (Tel. 030 - 784 84 34).

NIZOZEMSKA

Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVICA

P. Fidelis Kraner, Postfach 191, Seebacherstraße 15, 8052 Zürich.
(Tel. 01 / 50 31 32).

P. Angel Kralj, Kapuzinerkloster, 4500 Solothurn. (Tel. 065 / 2-19-55).